

העולם הזה

גונן תבע להעמיד את שרון למישפט צבאי

שרון גרם להדחת גונן

**העובדות
הגנוזות של
„פרשת
דרייפוס
הישראלית”**

פרשת

שרון-גורודיש

חייל-מילואים יקר,

אנו גאים לבשר לך כי עם שיחרורך משירות המילואים תהיה זכאי לעדיפות ברכישת דירה, ביחס למועמדים אחרים, אשר לא היו מגויסים מלוא פרק הזמן הנדרש.

הבה ונראה כיצד הדבר יתבצע:

מייד כשתסתיים המלחמה ואתה, יחד עם 150,000 חבריך, תזכו בפקודת השיחרור הנכספת, תוכלו להסתדר בשתי שורות קצרות ושירות אל מול משרד השיחרור/האגף לזוגות צעירים, כדי לזכות ב"אחת מ-340 הדירות הפנויות, הממתינות לכם.

רצוי, למען הסדר הטוב, שהראשונים בשורה יהיו חיילים משוחררים ששירתו למעלה מ-10,000 יום ברציפות, הם מעל לגיל 97 וסובלים מ-450 נכדים. מייד לאחריהם, על-פי סדר העדיפות, יתקבלו בברכה זוגות צעירים, שהם במצב זה למעלה מחמישים שנה, ושהגבר בין בני-הזוג הוא מעל דרגת רס"ן, אשר שירת 750 יום בטמפרטורה הנמוכה מ-0°C, ונוסף לכך הינו בן-יחיד, תושב-חוץ, עובד-אלילים, פצוע-בינוני ואב לשלישיה.

אל המקום הששה-עשר בתור הקצרצר, יעלו מן המקום העשרים-וחמישה (עלייה נאה!), כל אותם 70,000 חיילים הממתינים לדיוור מאתיים שנה ומעלה, והיו לפחות 35% מתוך פרק זמן זה בשירות מילואים פעיל.

אם אתה פנתר שחור וחבר בסניף ה"מערך בשכונתך, הגשת בקשה לדירה לפני 25 שנה ושירותת ביחידת מתאבדים, תוכל לקפוץ היישר מן הפינה, "תוסס ורענן" אל המקום ה-148,000, בסימן ירי-דה.

לחיילים ששירתו שירות-מילואים פעיל במשך עמידתם בתור לדירה, תינתן הנחה הנחות בטלות.

עם שיחרורו משירות פעיל

ד"ר זוארץ ז"ל: אני בעד אבל נגד

מציע תוכנית מפורטת להפרדת הכוחות ולכינון שלום

בפקודת היום לחייליו, עם שיחרורו משירות פעיל כמפקד פולקסוואגן דאבל-קאבינה בחזית הדרום, אומר בין השאר הד"ר רב"ט (מיל.) מלכיאל (מליק) זוארץ ז"ל: "למרות הפעויות, המחבלים והכישלונות, למרות אוכדן השליטה בהנהגה ואוכדן המישמעת בגדגלים, הצלחנו אנחנו לתקן את הפנצ'ר באוטו."

אחה"צ, כשהוא לבוש ב"מדין האזרחיים, הופיע הד"ר מלכיאל (מליק) זוארץ ז"ל במסיבת עיתונאים ושטח ב"פניהם את טענותיו החמורות כלפי הממשלה. "אינני נגד הפרדת הכוחות," אמר מליק, והוסיף: "אבל אני נגדה. זוהי החלטה של ממשלה מובסת, למרות ניצחון הגדול של הפולקסוואגן. מליק הנמרץ לא הסתפק בהסחת האשמות, ופירט ב"פני העיתונאים את תוכניתו שלו להפרדת הכוחות ול"הסדר מלא עם מצרים בשל"בים הבאים: (ראה מפה).

א. המצרים נסוגים לקור הגנה מדולדל סביב קהיר. תמורת זאת ישראל מפוצצת להם את סכר אסואן. ב. צה"ל נסוג כולו אל עברה המערבי של התעלה, ותמורת זאת סאדאת מת-אבד.

ג. צבא מצריים מעביר את אזור הפירמידות, שבנו אבותינו, לשליטת צה"ל, ר בתמורה לכך מאפשרת ישראל אל ביקור אזרחים מצריים באתר (בתשלום המקובל, כמובן).

ד. צה"ל סותם לחלוטין את תעלת סואץ, ותמורת זאת מאפשרים המצרים ל"אזרחיהם לעבוד בישראל ב"בניין, בחרושת ובחקלאות. "לאחר ביצועו המלא של שלב אחרון זה," ציין מליק, "יתאפשרו סוף-סוף חיים תקינים ויחסים נורמליים בין העם היהודי לעם המצרי."

בערב ישתתף הד"ר זור ארץ ז"ל בעצרת "בעד אבל נגד" הפרדת הכוחות. מחר, עם שחר, יסתער על הכנסת בפולקסוואגן דאבל-קאבינה, אותו תכנן עמיתו הגרמני.

מה שמספרים לנו

מספרים לנו כי מאז שהגענו לאיזור הזה יש לנו צרות עם הערבים. מאז שעלינו ארצה רוצים הם לזרוק אותנו לים. זה מה שאמרו בארבעים-ושמונה; זה מה שצעקו בששים-ושבע; זה מה שהם חושבים היום בלבם.

מספרים לנו שקדאפי מטורף, והערבים בכלל הם עם פרימיטיבי ואכזר — ועם אומה שכזאת אי-אפשר לחיות בשלום. מסבירים לנו שכל נסיון להידבר איתם הוא חסר-ערך, משום שדברתם היא חסרת-ערך לכשעצמה. עובדה שהבטיחו להילחם בנו אם לא ניסוג מרצון, ואכן נלחמו.

מספרים לנו שלעולם לא ישנו הערבים את כוונתם היסודית — להשמידנו. ואפילו אם ייחלצו מן הנחשלות והבורות, לא יהיו פניהם לשלום. מסבירים לנו שלנאצים היתה תרבות גבוהה במיוחד.

מספרים לנו שלשלוש-אמת זה, "כשאיתקלאל תנצח בבלומפילד, ונשתה ביחד כוס עראק זחלאווי." אבל מסבירים לנו ששטחים הם ערובה נגד טילים מול כפר-סבא.

מספרים לנו שאפילו אם יקרה הנס, ויבואו הערבים בחיך ביישני וידם מושטת לשלום ועיניהם מושפלות בהבעת-חרטה, אין כוונתם לשלוש-אמת, אלא להשמידנו בעורמה במקום להכריזתנו בכוח.

מספרים לנו שניאלץ לחיות במלחמה מתמדת. שניאלץ להחזיק צבא אדיר ותעשייה צבאית רבת-מימדים. שנצטרך לחיות למען המלחמה, ולמות כדי לחיות. מסבירים לנו כי המלחמות הבאות תהיינה קשות יותר, ארוכות יותר. מודיעים לנו שיקדימו את גיוס הצעירים. אנו מבינים שיש צורך לגדל ילדים, כדי למלא את השורות.

אם המצב הוא כה חמור, כפי שמספרים לנו, הבה ונקים מדינה חדשה בג'ונגלים של האמאזונס. מדינה שתשמש בית לאומי לכולנו. מדינה שתהיה לנו למיקלט מפני כל מה שמספרים לנו.

אתכם בחזית ובעורך

עם תוכנית
ביטוח חיים
הדדי צמוד

כוללת
סיכוי
מלחמה

זה הזמן לעשות כסף

(לחילות בשק"ם)

פקודת-יום זו מיועדת לחיילי
כיתה 4 מחלקה 2 בילבד, ואפר
רה בקריאה על כלל חיילי פלוג
גה ב' או על אזרחים מבד סוג
שהוא.

עמוד דוס!
חיילי כיתה 4!
עבור לנו!

חיילים. עקב התנכלותם של המג"ד,
הסמג"ד ומ"פ המפקדה אני נאלץ לעזוב
אתכם היום, חיילי כיתה 4 מחלקה 2.
חיילים. מי שעוקב אחרי עוללות ה-
גדוד במילחמה האחרונה יודע כי רע ומר
היה גורלו לולא קמה לו לגדודנו כיתה
4 המפוארת על מ"מ"כפה. סביבנו שרו
מבוכה וחילול, בילבול ותהייה, בלאגן ו-
חוסר-סדר, ברדק ובלגאן. כיתות שאינן
מאורגנות, מפקדי-מחלקות פלגמאטיים,
מ"פ אפסנאות קמצן, טבח זיפתי וחעיקר
— ממ"כפים חטארישים.

נוסיף לכך את המג"ד והסמג"ד, ש-
ידעתם בתורת המילחמה לקוייה ביותר,
ורק אז נוכל להיווכח עד כמה חמורה
היתה המציאות אשר לתוכה נקלענו.

אשרינו, חיילים, שקמנו אנו, אנשי כ"י
תה 4 מחלקה 2, ובקור-רוחנו, בתושיית
נו, בגבורתנו ובהתמדתנו הצלחנו להטות
את גורל המערכה כולה.

חיילים. מול זוהר הצלחתכם ותפארת-
כם (אשר ינקו ודאי מאישיותו של הח"מ),
יחווירו ניצחונות כמות 6 ו-7 ממחלקות
3 ו-5. בלעדנו לא תהי לגדוד תקומה,
ולנו הניצחון.

חיילים, אני עוזב בניגוד לרצוני, זו ה-
פעם השנייה.

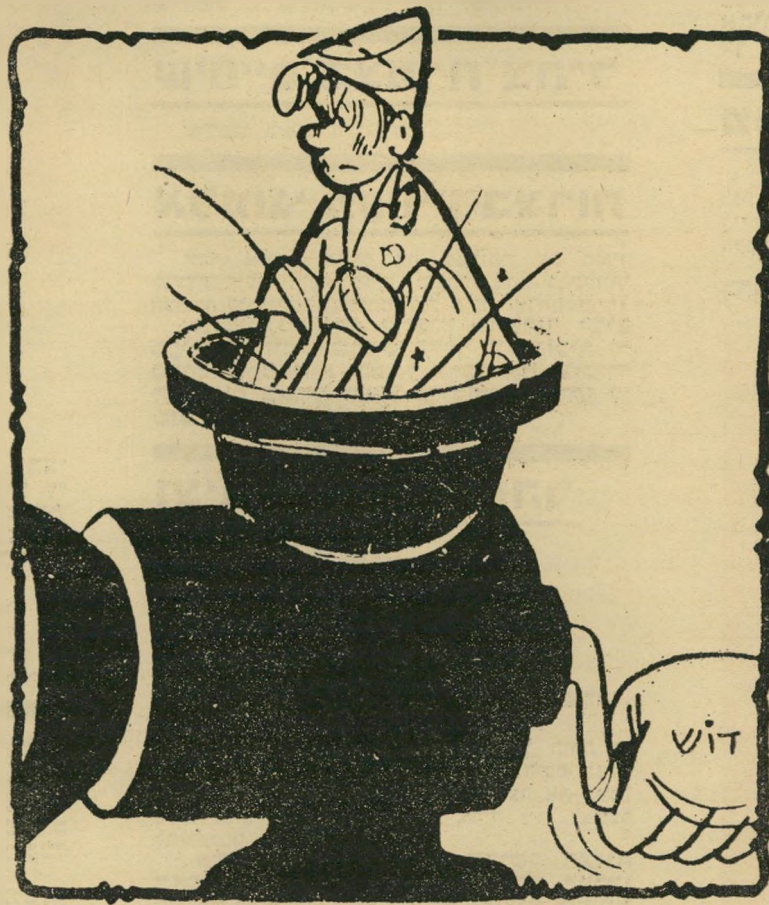
המסדר יעבור לדוס: מסדר דוס!

צביק"י

מפקד כיתה ארבע, מחלקה שתי
פלוגה ב'.

— מוגבל —

(לעיתונות ולרדיו בילבד)

גם על זה נתגבר

למות למען חול

פעם אצלנו, ואולי היה זה בזמן
אחר ובמקום אחר, דיכרו הרבה
על "למות למען המולדת". והמולי
דת היתה אמא ואבא ואח קטן ו-
בובי הכלכלה והבית הקטן והצ'חור
נה ועץ האקליפטוס וריח ההדרים
ואכטיח גנוב. על זה לימדו אותנו
להגן. בשביל זה, חשבנו, כדאי
אולי למות.

היום, מסתבר, השתנו קצת הי-
דברים. היום מולדת זה חול. רק
חול. למות למען חול.

מאיפה אני יודע את זה? כי בי
זמן האחרון כל מיני אנשים, משי-
מיניסטים דרך מישפחות שכולות
ועד לאקדמיה אחת במי, צועקים לי
כל הזמן באוזן "חיי! מה אתם
מחזירים למצרים את החול הזה
שם ליד התעלה? הרי שם נשפך
דם יקירינו! בשביל זה הרי הם
נלחמו!" או מזה אני מבין שהם
נלחמו בשביל החול הזה. החול
רווייהם, החול הקדוש.

והחול הזה, רווייהם, הודך ו-
מכסה לי את אמא ואת אבא ואת
האח הקטן שגדל וייד בקרוב לי
צבא ואת שני החברים שנהרגו בי
שלושת המלחמות ואת בובי שי-
נדרס ואת הכית והצ'חונה שהפכו
לשיכון עממי ואת עץ האקליפטוס
שנגרע ואת ריח ההדרים שנגרע לי
מרחקים ואת האכטיח הגנוב שי-
הפך לשימורי פירות.
הכל חול. רק חול וחול. למות
למען חול.

מכתבים מן הגולה (ב)

בלכתך אל התחתית — קח איתך את העיתון

אני שונא עיתונים אנגליים. הם תמיד מודיעים בכותרות הראשיות
ש"אנגליה בדרך אל האבדון", או "קסטרופה נוראית באסקוט", ואח"כ
מתברר שהם מתכוונים למירוץ הסוסים האחרון, שבו, כרגיל, מנצח אורי
גלר. מעצבן.

חוץ מזה הם שמים את הדעות דובר צבא-סוריה במיסגרת, ואת דובר
צה"ל רק בהמשך, בעמ' 46 למטה. וזה גורם לי לקשיים בעיכול. אז החלטתי
להיגמל מהם.

האמור לעיל נועד רק להסביר את העובדה, הבנאלית לכאורה, כיצד
קרה שנסעתי בתחתית. חסר עיתון לחלוטין.

הפתיחה היתה שיגריתית. מלבדי ישבו בקרון רק עוד ארבעה אנשים, אשר
עפ"י גרביהם התחלקו ל-25% נשים ו-75% גברים (עפ"י הנעלים כבר קשה
לגלות). שאר האברים היו טמונים עמוק בעיתון. התיישבתי. בלי עיתון.
בתחנה הבאה עלו 14 עיתונים ו-8 שבועונים, והאווירה התחילה להיות
דחוסה. קראתי בעיון את הפירסומות, אח"כ את ההודעות, לבסוף את הכרטיס
שלי. מה עכשיו?

נסה להסתכל בעדינות ימינה. סתם, ככה, לבהות. ימינה. העיתון מימין
וז בפיתאומיות, והבעלים שלו נעץ בי מבט זועם על שאני מבזבז לו את
העיתון מאחורי גבו. או קיי, שלא יכעס, סתם ניסיתי. עכשיו שמאלה. שם
ישבו 25 האחו הנשיים, שעלו איתי באותה תחנה. הפניתי אליה עיניים
זוגיות לגמרי. העיתון מתקפל והוא נועץ בי מבט קרצני. מה הוא רוצה
ממני? אני יודע מה הוא רוצה. קראתי על זה. תיכף ומייד להסיט מבט.
למעלה. עכשיו למעלה. שם אין אף עיתון. יופי. רק שאחרי 20 דקות מתחיל

הצוואר לכאוב וצריך לשנות תנוחה. למה לא קניתי עיתון? למה לא מחלקים
עיתונים יחד עם הכרטיסים?

במושב ממול מונח עיתון מופקר. נעזב ע"י בעליו לאנחות. בתום הנסיעה.
זה דווקא הגיוני. מי צריך עיתון מחוץ לתחתית? הפיתוי לקחת אותו חזק
מאוד. לשלוח יד ארוכה ולהתחבא בגבולות-הביטחון שבין עמ' 14 — 13.
לא! אסור! מה הם יחשבו עלי? מה הם יחשבו על ישראל? האנטישמים
האלה! מה הם קוראים כל-כך הרבה? מה מעניין כל-כך?

דממה שררה בקרון. שקט אנגלו-רססי לגמרי.
רגע. מה הולך פה? מה פיתאום דממה? 97 איש קוראים עיתונים, ואף
דף לא מתהפך. שום עמוד לא מרשרש. הם לא קוראים! אף אחד מהם לא
קורא אפילו אות שהוקה אחת. כולם אנאלפאבתיים!
סוף-סוף יצאה האמת לאור: באנגליה לא קוראים עיתונים — באנגליה
לובשים אותם.

תענוגות קטנים

ישנם כמה תענוגות קטנים, כמה הנאות פיצפונות, ששום מדריך תיירים
אינו מפרט, אך רק בגללן כדאי לעבור את קווי הפסקת-האש מכל הצבעים
ולבוא הנה, כדי לטעון מחדש את הסוללות לקראת המשך המאבק על עצם
קיומנו.

תענוג לסגור את הטלוויזיה דווקא בחדשות.

תענוג לקרוא בכותרות הראשיות על משבר של משהו אחר.

תענוג לגלות שהבעיה הישראלית הבערת ביותר כאן היא — אורי גלר.

תענוג להיכנס לקולנוע, עמוס תיקים ותבילות, ולא לפתוח אפילו אחת.

תענוג לשמוע כרטיסן באוטובוס אומר "תודה רבה".

תענוג לשמוע בטלוויזיה איך מקללים את ראש-הממשלה המקומי.

תענוג לשמוע איך הוא עונה.

תענוג לשתות תה, לא משקיות.

תענוג לקרוא עיתונים ישראלים מלפני שלושה ימים, ולהרגיש בכל זאת
מעודכן.

תענוג לבזבז אלפי וואטים של אנרגיה בריטית יקרה ולחשוב על
האמברגו.

תענוג לעשן בקולנוע מבלי לחשוש מפקחי-חרש.

תענוג לראות שקולנוע מהודר בלונדון נראה כמו קולנוע מרכז אחרי
סרט קאראטה.

תענוג לנסוע באוטובוס שתי-קומות.

תענוג לראות כדורגל אנגלי בלי דן שילון באמצע.

משמ תענוג.

למרות הכול -

מפד"ל-ל"ע

אל תתייחסם ברצינות רבה מדי להצ'הרות המיפלגות. כימעט כטוח שתקום לי"תחיה הקואליציה הקודמת, עם רשימת אלוני. ממשלה זו תכהן לפחות עד למשאי ומתן הרשמי עם ירדן, שאינו נראה באופק לפני סוף השנה.

רק אז תהיה אפשרות, לדעת מומחיהבחירות של המערך, לקיים בחירות חדשות לטובתו. אם לא, ואם המפד"ל לא תמצא דרך להשתתף בממשלה ש"תסתדר עם ירדן, תקום אז קואליציה בלי המפד"ל.

ספיר - שר הכלכלה

הדרישות האחרונות לשינוי מיבנה משרדיהממשלה באות בהשראת פינחס ספיר, המתכוון לעמוד בדיבורו שלא יקבל על עצמו את תפקיד שריהאוצר. ספיר רוצה לעמוד בראש משרדיכלכלה חדש, שיכלול את הסמכויות הנתונות עכשיו בידי משרדי האוצר, המיסחריהתעשייה ו"שירותיההרווחה. כשר הכלכלה יהיה האיש מס' 2 בממשלה.

רבינוביץ יתפטר

מהעירייה

עם הרכבת הקואליציה של צי"ק ב"עיריית תל-אביב, יתפטרו מן המועצה יהודי שע רבינוביץ והאדוף (מיל.) יוסף גבע. לשניים אין חשק לשרת בעירייה בתפקיד האפור של ראשי האופוזיציה, ובמקומם יבואו עסקנים בלתי ידועים.

רבינוביץ -

מזכ"ל המפלגה?

עדיין קשה לספיר להבטיח לרבינוביץ תיק של שר בממשלה. נוכח שתיקתה המופגנת של גולדה לגבי שיבוץ אישי מפא"לשעבר בממשלה. אם לא ייכנס לממשלה, יוצע לו כנראה תפקיד מזכ"ל מיפלגת העבודה, כדי להכין את המיפלגה לבחירות הבאות, העשויות להתקיים בסוף 1974.

אלטרנטיבית יוצא לו תפקיד של מזכיר ההסתדרות.

החרפה דיין - אלון

דיין יפגין את סלידתו מפני יגאל אלון בחריפות רבה יותר, מאחר שנוכח לדעת שהדבר מוצא חן בעיני גולדה. דיין גם רוצה להבחיר לנמרי שמועמדות אלון לי"ראשות"הממשלה אינה באה בחשבון.

נגנו מאמר

של הייכאל

העיתונות הישראלית נתבקשה לגנוז או להצניע את מאמרו של חסנין הייכאל, בו

נקבע שמיסמך גלילי הוא שגרם במישרין להתקפה המצרית.

הייכאל סיפר במאמר על שיחה עם סאדאת, כמה חודשים לפני יום-כיפור, בה אמר לו הנשיא המצרי שאם תאשר ממשלת ישראל את התוכנית להקמת העיר ימית, לא תהיה לו ברירה אלא לפתוח ב"מלחמה. עד אז לא נקבע מועד למלחמה.

שינויים בצמרת צה"ל

יפורסמו בימים הקרובים.

אלמוגי מעוניין בצרות

יוסף אלמוגי מתאם את פעולותיו עם מזכיר מועצת פועלי חיפה, מולק, ביצירת מתח במקומות העבודה הנתונים להשפעתם (נמל חיפה, טולתס, ועוד). אלמוגי, שאינו מתכוון להאריך ימים בעיריית חיפה, מבקש בדרך זו להזכיר לי"ספיר שרק הוא מסוגל לרסן את ציבורי העובדים בארץ, ושעל כן כדאי למנותו לי"מזכ"ל ההסתדרות.

נציבות בתי-הסוהר

תפרסם ספר

של אסיר

בפעם הראשונה בתולדות מדינת-ישראל, תהפוך נציבות בתי-הסוהר למו-ל.

אסיר כתב בתקופת מאסרו ספר על תורת ה"צייד. למרות שהספר אינו עוסק בשום היבט הנוגע לחיי-הכלא או לסיבה שבגללה הוא מרצה את עונשו, סירב נציב שירות בתי-הסוהר, אריה ניר, לאפשר לו לפרסם את הספר.

אחרי מאבק מישפטי ממושך הצליח האסיר לקבל צו של בתי-המישפט העליון המורה לנציבות בתי-הסוהר להוציא בעצמה את הספר לאור על השבונה.

הנציבות לא החלה בהכנות להוצאת הספר, ו"עדיין אינה מאפשרת לאסיר לפרסמו.

חודשו פגישות דיין

ומקורביו העיתונאים

שר-הביטחון חידש את פורום העיתונאים מקורביו וכינס ביום החמישי האחרון את נאמניו לפגישה אינטימית בלישכתו. בין המוזמנים : מתי גולן מ"הארץ, יוסף חריף ממערב, חגי אשד מדבר, כלט בהיעדרו הפרשן המדיני של "ידועות אחרונות" ישעיהו ("שיקפה") כן"פורת, ממחברי הספר "המחדל".

דיין מזלזל

בוועדת אגרנט

בכנס-קצינים ברפידים השבוע, שהיה מיועד ל"מסקדי פלוגות ומעלה, דיבר משה דיין לראשונה על המצב עם הנסיגה. כאשר נשאל על פעילות ועדת-החקירה בראשות השופט שימעהן אגרנט, חיווה את דעתו עליה: "כודנו יודעים מה השופט אגרנט מבין בלוחמת שריון".

מו"מ כהנא-שאקי

מגיעים לאיחוד מתנהלים בין קבוצתו של ד"ר אבנר שאקי, הידוע בהשקפותיו הני"ציות, ובין הליגה להגנה יהודית של הרב מאיר כהנא.

שתי התנועות לא עברו את אחוזההסימה, מנסות למצוא קו משותף. המגעים החלו עוד לפני הבחירות, נמשכים עתה ביתר אינטנסיביות.

צבוייה שביתה

ב"ביילינסון"

סיכסוך פרץ בין האחיות בבית-החולים בילינסון

לבין המזכירות הרפואית, על חלוקת העבודה ביניהן. האחיות טוענות כי הן מבצעות חלק מהעבודה שהיתה צריכה להתבצע על-ידי המזכירות הרפואית, בנוגע למילוי טפסים ודיווחים, ואילו המזכירות הרפואיות טוענות כי זה תפקיד האחיות.

אם לא תצליח הנהלת בית-החולים לי"גשר בין הדעות, צפויה שביתה של הי"אחיות או של המזכירות הרפואיות. כך או כך ישותק בית-החולים.

מכנים חוק-מיפלגות

קבוצת מישפטנים ואיש-ציבור, המקורבים למי"לגת העבודה, עוסקת בימים אלה בהכנת "חוק מי"לגות". בין הפעילים בהכנת החוק: מזכיר מיפלגת העבודה בתל-אביב, ד"ר דב בן-מאיר.

מטרת החוק לקבוע כללים ומיסגרות בהם יוכלו לפעול המיפלגות בארץ. מנמת

מדוע בוטלה

התחרות

ישראל-מצריים

התחרות הכדורגל בין צה"ל ו"הצבא המצרי לא התקיימה, מכיוון שהאוי"ם חשש מפני התלקחות אצל הצד שישפיר, תחת זאת הציע האוי"ם ששתי הקבוצות תהיינה ישראליות-מצריות מעורבות.

לכך התנגד המטכ"ל המצרי.

הקבוצה לבטל את חוק האגודות העותר מניות שעל-פיהן פועלות המיפלגות עתה.

מוסים לחשוף את

חופעת אורי גלר

העיתון הלונדוני דיילי אקספרס שיגר את הכתב דון קרליגן לארץ כדי לערוך חקירה מקיפה על אורי גלר, ששיגע לאחרונה את בריטניה בלהטותיו. קרליגן ניפגש בארץ עם רבים ממכריו של גלר, ביניהם מתחרים המשתדלים לחשוף בפניו את ש"טותיו של גלר.

יבוטל הפטור משבתון

רכב לחיילים

אם לא יבוטל שבתון-הרכב כליל, קרוב לוודאי שיבוטל הפטור לחיילים בחופשה משבתון הרכב. עליו הכריז ערב הבחירות שרה-החבורה שמעון פרס, לפי דרישת אורי אבנרי.

לאחרונה הסתבר כי חיילים עורפים ואף אזרחים רבים, משתמשים באישור החופשה הצבאי כדי לעקוף את יום השבתון, מבלי שתהיה להם זכות לכך.

מטח מחוז תל-אביב של המישטרה ככר הורה לשוטריו להגיש דו"חות נגד כל מי שיסע במכוניתו ביום השבתון, גם אם הוא יוכיח שהוא חייל בחופשה קצרה.

יחלפו מכוניות

עובדי מערכת

הביטחון?

מיספר בנקים מנהלים משא-ימתן עם ועדי העוב"דים של מערכת הביטחון במטרה להעמיד אשראי לי"זמן רב להחלפת המכוניות של עובדי מערכת הברי"טחון, שהחליטו לעבור למכוניות בעלות נפח-מנוע יותר קטן.

הלנה רובינשטיין מגישה BRUSH ON-PEEL OFF MASK מסכה מצוירת במכחול

עור פני נולד מחדש

פעולתה של מסכת BRUSH ON-PEEL OFF MASK מיידית. אפשר להרגיש זאת, התחלתה בקרירות מרעננת, המשכה בדקירות זעירות ונעימות. ולאחר עשרים דקות את מקלפת את המסכה ומשליכה אותה עם כל תאי העור המתים ושאריות הלכלוף. במשיכת מכחול של BRUSH ON-PEEL OFF MASK את מעלה מסכה שבעזרתה עור פניך כאילו נברא מחדש.

הלנה רובינשטיין - היופי בפעולה

ייעוץ קוסמטי ניתן חינם במרכז ההדרכה של הלנה רובינשטיין שד' קק"ל 94 ת"א בימי ב' וד' בשבוע בין השעות 06.00 - 03.30 אחה"צ. לבנות הנעורים בימי ג' באותן השעות.

קיא קי

הבעיה: ממערב לתעלה מתחיל אירוע היסטורי — הנסיגה מאפריקה. כל העיתונים יהיו מלאים רבבות מילים מלומדות על הנושא. כיצד יססה אותו העולם הזה? הבעיה גולגלה קצרות. בשיבת המערכת לפני שבועיים. הפיתרון, הפעם היה קל, התבקש מאליו: הפרידה מפאיד תבוצע באמצעות תצוגת אופנה לחיילי חקורפוס האפריקני הנסוג. יהיה זה כיסוי אידיאלי לא רק מבחינת העיתון: גם החיילים ירו ממנו נחת. הרעיון נלקח כמובן מתצוגת האופנה הקודמת שערך העולם הזה ברמה הסורית. לפני חודש (העולם הזה 1895) — ושזכה להצלחה מרעישת. היתה זו דרך אופיינית להעולם הזה, לכיסוי אירוע: ציבוענית, מלאת חיים — ומוזות ראייה רעננה.

התנהגות בלתי נאותה? *

ער כאן, בסדר. עכשיו, איך מבצעים זאת. הביצוע, כמו בסירור ברמה, התאפשר תודות לאדם אחד ויחיד — האופנאית רוח'ה ברזין, בעלת בוטיק ביבה בצפון תל-אביב. שוב, היתה זו היא שתרמה את זמנה, את דגמיה, אירגנה ואספה את הבנות, סגרה את העסק שלושה ימים, וירדה לתרום את חלקה שלה במלחמה. עד כאן, שוב בסדר. המערכת מצידה — מוכנה. עכשיו, מה עושים עם צה"ל? במשך שבועות ארוכים, סירבו שלטונות צה"ל לאפשר את המיבצע. להעולם הזה

רונות מסתכנות ב"אליהרהאם" שנתן לה ערבי (משמאל) דרך אופיינית

רונות נפרדת מן הערכים בשיירה האחרונה לפואץ — לכיסוי אירוע

היה ברור שהמופע מעודדהמורל ביותר, לחברה המתייבשים זה שלושה חודשים במידבר ובאפריקה — הוא הופעתן של שאפות מצוחצחות, מריחות, מגונדרות, בתוכם. גם לצמרת צה"ל היה הדבר ברור — אולם הם חששו מהתנהגות בלתי-נאותה של החיילים. המחזה של חצי תריסר חתיכות מדגמנות בגדים ומחשופים בקרב נחילי החיילים — עורר סיוט בדמיונם. בשבוע שעבר, לאחר שהתגברו על היסוסיהם — נוכחו לדעת שלא העריכו את החברה נכון. לאורך עשר תצוגות, ביום ובלילה, וכן במסיבות ובארוחות משותפות — כשהבנות נמצאות בקירבה הדוקה עם החיילים, לא אירע אפילו מקרה יחיד של התנהגות בלתי נאותה, של רמז קל ביותר לגסות. הבנות נשטפו בגלי כבוד, הערכה ואהבה. תוכל לראות זאת בכתבה בעמודים 29-32.

* היא לא ידעה כי ביום המחרת הופיע בעיתונות המצרית כיסוי מלא של האירוע, בו תוארה "מסיבת הפרידה שנערכו החיילים הישראליים".

1900

חשבון העולם הזה

11	10	9	8		7	6	5	4		3	2	1
		16		15			14		13			12
			22		21	20		19		18		17
				25		24				23		
			30		29		28	27			26	
35				34			33		32			31
	42		41		40			39		38		37
					44				43			
		50		49		48		47		46		45
						52		51				
				57		56			55	54		53
63					62	61				60		59
	68					67		66			65	64
			72				71	70				69
				75					74			73

מאמר:

1. גוף מהוקק. 4. לא היתה לנו לפני 1948. 8. רגש נאצל. 12. דרגה בצה"ל. 14. עברייני. 16. מחתרת אנטי נאצית בר צרפת. 17. בה גרו החשמנאים. 20. קיסר רומי. 23. בן יעקב. 25. מורה זמן. 26. גדול מאוד. עצום. 27. כת דתית בהודו. 30. מקצועו של אבי ישו. 33. ארגמן. 36. פורק עיל. 40. אדמדם. 43. לקלס. 44. כלי עבודה הקלא. 45. גשם קיץ. 48. ישוב ליד פתח-חקה. 51. ילקוט. 53. מוסד פיר ננס. 55. סוג מטוס בידי המצרים. 57. קץ. 59. הצטלבות. 61. עומד בראש מוסד מדינה וכו'. 64. שמה של שרת העבודה. 67. נכנע במינכן. 69. שקט רגוע. 70. ממפעלי הברון רוטשילד בונכרון יעקב. 72. בן הנכד. 73. בירה במזרח הרחוק. 74. בכוחה של האשה להצמיח לבעלה. 75. בית מלאכה.

מאמר:

1. מי דייסה. 2. גיבור ספר מפורסם של

חשבון 1900

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

$$\begin{array}{c}
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array} \times \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array} \\
 \times \quad + \quad - \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array} \\
 \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array} + \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacksquare \\ \hline \end{array} = \begin{array}{|c|c|c|} \hline \blacktriangle \\ \hline \end{array}
 \end{array}$$

תאריך

הדואר הצבאי של העולם הזה

הפצועים המושלכים

כתבתו של זאב יפת בשבוע שעבר, סיוט ושמו חופשה (העולם הזה 1899), דיברה בשם כל החברה ביחידותנו, ואני בטוח גם בשאר יחידות הקו. בהקשר זה אני רוצה להצביע על "ג" פראי נוסף של צה"ל — היחס לפצועים אחרי החלמתם. פצועים רבים, שהחלימו לחלוטין, מוחזרים ליחידותיהן — שהן לרוב יחידות שדה כמובן. בבית-החולים, ואחר בבית-ההחלמה, זוכים הפצועים לטיפול הרפואי ולחיס הטובים ביותר — שניתן לתאר. שבועות, ולעיתים חודשים, הם חיים בחממה מוגנת שבה דואגים להם, מטפלים בהם, אוהבים אותם, פשוטו כמשמעו. ואז, יום אחד, הגליון פיצעיהם סופית — והם מושלכים, ללא כל הכנה פסיכולוגית, ולאחר יום-יומיים חופש בלבד, בחזרה ליחידותיהם. לפתע, הם מוצאים עצמם במתח, בבדידות, בכפור, בקשיים, בליכוד, בעמל ובחוסר השנייה של יחידה בקו. לוא צה"ל היה טורח לשאול פצועים לשעבר אלה מה קרה להם, ביום, בשבוע, בחודש הראשון לשובם ליחידה — היה מגלה סיפור עצוב מאוד.

ישראל גר, צה"ל

אבי הפצועים

בעצור רב קראתי את הקטע אודות שמי זה הולצברג (צה"ל / נכ"צ) כאתר תיירות: העולם הזה (1897) — ובעיקר מחמת הסיגנון.

את שמחה הולצברג הנני מכיר אישית, רק זמן קצר — וכמוצא מהמלחמה הנוכחית. שמעו, תדמיתו ומקצת ממעשיו — ידועים בציבור מזה תקופה ארוכה, כולל התואר: "אביהם הפצועים". עם זאת עלי לציין כי מעטים האישים שנודמו לי להכיר, שתוארם (ולוא גם הבלתיירשמי) קטן עליהם בכמה מספרים. בדרך-כלל — המצב הפוך.

מבלי להיכנס לעצם העובדות האמורות להיות מתוארות בכתבה, ואף בהנחה שהן נכונות, קשה להשתחרר מהגימה העוק

שמחה הולצברג
השמחה

צנית, המכעסה והממשיצה (ולוא ברמי זים). — אדם שמרית, אם לא כל זמנו ומירצו מוקדשים לרווחתם של הנפגעים. בתופעות חורגות וחורקות צריך להתייחס, ונטיה של תיירים להביע את השיתפתותם והודותם בחלוקת תשורות — ידועה, ויש מקום לרסנם. אך בהצגת האירוע כזריקת מתנות לחיילים, "כמו לקר פים בג'וניות" יש משום הגומה וולגריזציה שלא לצורך.

בימינו, כאשר גל ההתנדבות הולך ור שוכך, כאשר "הגיבורים" התעייפו (וזה טבעי) יש לברר בעיקר את כושר ההתייחסות מנה וההתחדשות של אנשים דוגמת הולצברג. שמעו לאורך שנים ידועים היטב. סרן ד"ר מ. פרידן (פרידנרייך), קצין רפואה באחד ממחנות האישפוז וההחלמה. העובדה ששמחה הולצברג הירשה, בהתלהבותו לנושא, התנהגות פוגעת מצד התיירים — אינה פוגעת כהוא זה בכוח ייחיו המפורסמות.

תודת שבו לשעבר

ברצוני להודות למערכת העור לס הזה, עבור סידרת הצילומים ששלחו לי מיום שובי ארצה מ- הכלא המצרי. צילומים אלו (שקבלתי ללא כל תמורה!) יהוו מזכרת בלתי-נשכחת ליום המאושר ביותר ב-חי, ועל כך — תבורכו! מיכאל זיפה, רמת-אביב

צייד מכשפות

על משה דיין

מזה זמן רב שמודמן לי לקרוא את שבוענונס ושמתי לב לתופעה שלדעתי היא שלילית והכוונה שלי ל"צייד-המכשפות" שאתם מנהלים זה זמן רב על שר-הביטחון משה דיין.

אם הדבר בא לידי ביטוי בבחישה ב-חייו הפרטיים או במעשיו או אי-מעשיו בחייו הפוליטיים. לדעתי אתם מגזימים מאוד ויש לי ההשד ששבוענונס מתקיים ויוצא לאור הודות לסנסציות שיש בידיכם על השר דנן או הכתבים שלכם מתחרים ביניהם מי יצליח לפגוע או להשפיל יותר בכתבתו את השר דיין.

חושבני שהגיע הזמן שתחדלו או תצמצמו את היקף כתבותיכם עליו, אחרת אתם תשיגו את ההיפך ממה שאתם מקווים להשיג. כיוון שהוכח שמפירסום יתר, אפילו פירסום שלילי, ישג אדם אוהדים ומעריצים יותר משהיה אלמוני. סמל דני דניאל, ד"צ 2135

בתגובה למכתבו של דויד (העולם הזה 1892), אשר כלל דברי השמצה על משה דיין והתיימר לבטא את דעתם של אנשי המילואים באפריקה, הריני לציין כי מר-בית אנשי המילואים באזור בו אני מצוי באפריקה, מרבים דווקא לשבח את שר-הביטחון. כלל האנשים — לרבות אנשי הלי כוד — מציינים את מנהיגותו והישגיו של שר-הביטחון ב-20 השנים האחרונות וזוכרים היטב כיצד הועלה המורל בצה"ל בתקופת הכוונות שלפני מלחמת ששת הימים. עם מגיוו של דיין לשר-הביטחון, ניצחנונו המרשים דאז, היה פרי כפיו.

אף הפעם היו הישגיו של דיין רבים, בייחוד בשלהי המלחמה, ועוד יסופר על כך רבות. אם וכאשר יושג השלום, יהיה זה רבות תודות לדיין.

בניציון באיער, צה"ל

טעם, הבשר שהחיל המצרי אוכל, הוא לוף יגוסלבי, ולוף גשאר לוף! (ב) השוקולד המגיע אלינו אינו שו-קולד לבשול, ואף שאיננו אש יחסי זה ציבור של המפעל המייצר, אני מוכן לשבח אותו בכל פה.

(ג) התמונה שכתרתה הביזבו הנורא, אם נבטיו היטב בצילום, אין זה כלל צילום של מצבור זבל אלא מצבור של מנות-קרב שלא נוצלו עדיין. בכל קרטון

סיוט החמישיות

יש סוג מסויים של שימורים ויש לשער שזהו מחסן המזון של יחידות של הכתב וחבל שהוא נראה כך. למרות זאת, העובדות האחרות שב-כתבה הן נכונות. חשבתי בעניין והגעתי למסקנה שאפשר לפתור את הבעיה ב-דרך אחת: הפסקת אספקת החמישיות, מחוץ לכמה פריטים פופולאריים (כמו שימורי פירות) למשך מיספר ימים, ומדי חודש או יותר לחזור ולהפסיק. אולי כך ינוצלו כל המצבורים המועזים אלה. יצחק ליבנה, ד"צ 1497

התלמידים התנכלו

לבנו של האלוף

האלוף שמואל גונן נענה לפניתי להור פיע בפני תלמידי בית-הספר בכנס חנוכה אשר הוקדש לנושא: "מלחמות ישראל בימים ההם ובזמן הזה". האלוף גונן סקר בכנס זה את המה-לכים במלחמת יום-הכיפורים בחזית ה-

אלוף שמואל גונן
הבן קיבל מכות

דרום, ומר יהושע לוינסון הירצה על "מלחמות יהודה המלכ". הכותרת בעיתונכם "תלמידים התנכלו לבנו של האלוף והוא יצא למיבעצ הס-ברה בבית-הספר", (העולם הזה 1897) וכן כותרת המישה שמתחת לתמונה פיר-געת באלוף, בבנו ובאמת.

מ. שריר, מנהל בית-הספר התיכון העירוני המקיף א', באר-שבע. העולם הזה חוזר על סיפורו במ-לוא וקובע כי הוא היה אמת. חבל שמנהל בית-הספר מוצא לנכון לסטות מן העובדות בצורה בלתי חינוכית.

מסד-הערפל האופף אותנו. לא הופתענו שלא נענינו ולא קיבלו דבר. סמ"ר בועז רצון, צה"ל

הנני סטודנט המשרת במילואים אי-שם. ברצוני להתריע על עיוות בגיוס אנשי העתודה האקדמאית. אנשים אלו, כולם בגיל גיוס, בעלי כושר גופני מת-אים, ובעלי הכשרה צבאית מסויימת, לא גויסו משום מה, ונשארו בבית. אמנם ברור כי לא ניתן להרכיב מהם יחידות קרביות מעולות, אך לתפקידי שמירה שונים ניתן להפעילם בלי כל חשש, ולשחרר בכך הרבה מאוד אנשי מילואים מבוגרים, בעלי מישפחות, עס-קים וכו', שמגויסים מפרוץ המלחמה.

סגן אהוד וייצמן, ד"צ 2701

ברצוני להגיב על כתבתו של כתבתם זאת יפת סיוט החמישיות (העולם הזה 1897).

אנחנו, וכמו כן שאר היחידות, מקב-לים כתוספת למנות הקרב ירקות טריים כגון עגבניות, מלפפונים ותפוחי-אדמה. כמו כן אנו מקבלים פירות כגון אגסים, תפוחים ופרי-הדר. כן מקבלים ביצים ו-לחם.

פרט נכון בכתבתו זה הביזבו הגדול שניגדם בגלל התוספות למנות הקרב, והי-תוספות שמביאים החיילים מהבית. סמל מרדכי בלומנפלד, ד"צ 2679

פנייה

למישרד-השיכון

שמעתי בזמן האחרון על תוכנית ה-שיכון המיועדת לחיילים משוחררים. אני חייל במילואים כבר 104 יום, נשוי כאר-בעה חודשים (ירח דבש בצה"ל). אני מתגורר במידבר בשלב זה, אולם אשתי חיה בדירת-חדר בסבעון עליה היא מש-למת שכר-דירה של 180 ל"י בחודש.

בחנתי את תוכנית השיכון שלכם ולא מצאתי אף אחת המתאימה לנו. אי-לכך אני מבקש מכם להקציב לי, לאחר שיח-רורי, אוהל בדואי במצב טוב, רצוי בצורת מענק או בהלוואה נמוכת ריבית לזמן ארוך, רצוי ליד מקום מגורי-בסבעון, ליד ערוק תחבורה ומקור מים. באם אי-אפשר להקציב לי אוהל כי דואי כרצוני, אולי אתם יכולים לשכנע את צה"ל לשחרר אותי ולהניח לי לנסות להסתדר בחו"ל? שם אין מלחמות כי-דרך-כלל.

סמל אביגדור ילינק, צה"ל

ביזיון

אבקשכם לחקור ולהתריע על ביזיון מסמר שיער ביחידתי, לפני חיילים בני 40—50 נאלצו לשמור בלילה בביגוד מיושן ומטולא, בעוד "ציוד החרמון" שהגיע, ניתן לאפסנאים, שקמיסטים וני-הגיס בני 20 פלוס. כל זאת בקור שלעיתים הגיע לאפס מעלות.

אלי שירר, צה"ל

בינת הסטודנטים המגויים

אני וחברי, סטודנטים המשרתים רחוק מאז פרוץ הקרבות, וכפי שניתן לשער, לא נשחרר בזמן הנראה לעין.

את פתיחת שנת הלימודים באוניבר-סיטאות קיבלנו ברגשות מעורבים, וב-חשש כי אנו לא נוכל להפגין נוכחות בביניי הקמפוס.

אנו מודעים להעיון ש,העורף חייב ל-המשיך בפעילות הרגילה, אולם הרשו לנו להרהר בקול רם: מה יהיה איתנו? כלום צריכים אנו להשלים עם הרעיון ששנה זו תפסח עלינו? אין אנו מאמינים שנוכל להתגבר על התומר הנלמד על-ידי קבלת תקצירים, וזאת עקב הנסיבות והתנאים.

נדגיש, כי לפני כחודש, שלחנו, כל סטודנט לפקולטה שלו, מכתב בו הוא מפרט מה הוא רוצה ותיכן הוא נמצא, וביקשנו תקצירים, שהרי פורסם בכל כלי התקשורת כי יספקו לנו, וכן כי-קשנו צוות מרצים שיבוא להסיר את

האספקה

לארמיה השלישית

במיקרה נודמתני לאיזור פריקת האס-פקה לחיילי הארמיה השלישית, ונדחמת. אינני בא לשפוט פה מדיניות, אס ראי או לא שנאפשר להם אספקה זר, מבחינה אסטרטגית, מדינית וכו'. אולם באשר לצורת ביצוע צעד זה — הלא זה הדבר המשפיל ביותר בו חזיתי בשנים האחרונות.

כיושב בקו, הרואה את החיילים המי-צריים מולי, קיימת בי הערכה כלפיהם כי בני-אדם, הדפוקים לא פחות מאיתנו. והנה, הנ"ל מעבירים את האספקה באופן החזירי לי בהכרח תמונות דימיוניות של בניית הפרימיות על-ידי אבותינו במיצרים.

אדם אחרי אדם עובר, וחבילה על שיכמו, מהמשאית לדובר, ומחזורה לחוף, וזאת ללא הפסקה. ממש נחיל עבדים. זוהי השפלה אמיתית. ובצע עומי-דים האדונים: קציני אר"ם, קציני צה"ל (קישור כנראה) וצופים בעבדים הפוסעים.

דומני כי בזמנו ניתן להגיע לפיתרון מכני פשוט, יעיל ומכוון יותר. דויד נגב, צה"ל

מכתבים

פנייה

לממשלת סוריה

מאז שהועלה רעיון קיום ועידת ז'נבה, לא עשתה סוריה שום צעד שאפשר לראות בו התקדמות בכיוון להסדר נוסף או כולל.

היא מסרבת לשאת ולתת עם ישראל בקשר להחזרת השבויים וקבלת שבייה תמורתם. על ממשלת סוריה מוטלת אחריות לאומית לדאוג לגורל חייליה המתגנבים עים לחזור הביתה ולנקוט קו גמיש ולא עקשני. כן מוטל עליה להנהל משא ומתן עם ישראל ולהגיש את רשימות השבויים הישראליים.

עבדיאלקאדר

רוב הסיכסוכים בעולם נפתרו דרך משא ומתן. השימוש בכוח לא פתר שום בעייה. להיפך, הוא סיבך יותר.

מוחמד חסן הכרה
עבדיאלקאדר,
טייבה

המלחמה

האחרונה

עולים בוכרונים דברים שכתבתם מיד אחרי מלחמת ששת הימים, כשאמרתם שעליו להיות רחב לב, להושיט יד למנוצחים ולהציע ויתורים תמורת שלום. מנהיגינו העדיפו את הסיסמה: "אנחנו מחכים לטל פון". רבים הפרשנים בארצות הברית הציגו כותבים שעתה, אחרי שהערבים החזירו את כבודם, יש סיכוי שישרור סוף-סוף שלום כאשר שני הצדדים ידברו מעמדות שוות וברור לכולם שזאת חייבת להיות המלחמה האחרונה, ושחייבים למצוא הסדר.

זה דבר נורא שמלחמה כזאת צריכה להוכיח עד כמה צדקו דבריכם.

חנה אבני, שיקאגו, ארצות הברית

אל

תבכה!

לאורי אבנרי:

אל תבכה;

עוד תראה להם!

חכה!

יעקב שרעבי, חיפה

גם מישראל

הבריאות אשם!

אני תמה למה קיצרו את המען במיכ" תבי למערכת (מיכ" תב גלוי לרבנות הצבאית, העולם ה- זה 1891) והוציאו את משרד הבריאות? האמנם אתם מחפשים על משרד הבריאות?

האם הם אינם אחראים שחניוני צה"ל נמצאים בתוך מחאות? האם אין זה גם מחל של משרד החינוך כמו משרד החינוך?

זרחין

רדי הבריאות?

אלכסנדר זרחין, תל-אביב

נינה

וה"פלייבוי"

נחוק את ידי הגברת נינה קציר בעניין חוברות הפלייבוי לחיילים. אם זאת, עלי לומר שהירחון הזה הוא חגטריש אחד גדול. 90% דמויות רבות קלור קלת.

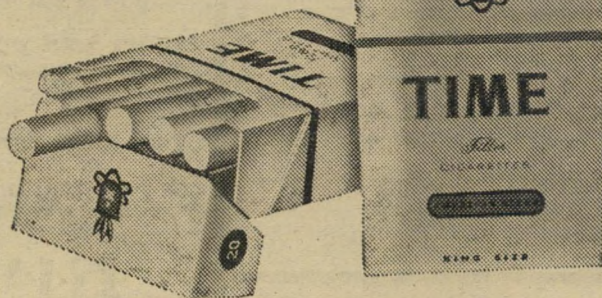
לחילינו יש לשלוח חוברות המכילות רק תמונות עירום טובות!

כמובן, אין לצפות לבקאות בנושא זה אצל הגברת בעלת הרצון הטוב.

פנחס כהן, בנימינה

TIME גם לחופשה

תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

אורי אבנרי

שרה חקרב הוא קרקע הבתולין לצד מיתח אגדות. בשטח החפסר בין חיים ומות, בו מגיעים לשיא הסבל האנושי והגדולה האנושית. קל לטוות את חוטיו של מיתוס היסטורי.

כימקט כל המפקדים הגדולים בחיסטוריה היו יוצרי אגדות. הם יצרו את האגדות של עצמם.

על כולם עלה נפוליון בונפרטה. כולנו למדנו שהוא היה אחד משלושה ארבעה המצביאים הגדולים של כל הדורות. האיש שהנהיג חיילים באש ובמים. שאנשיו הלכו למות למענו בשימחה ובצהלה. שדאג לכל אחד מפקדיו כמו אב לבנו. שהיה מחונן באינטואיציה צבאית עילאית.

חבירות המורדנית הרסה אגדה זו. לדיבריה, גאוניותו של נפוליון היתה בעיקר בשטח אחד: ביצירת האגדה של עצמו. הוא היה גנרל מפקפק, ובכמה ממערכותיו העיקריות היה מצביא גרוע ממש. הוא התייחס אל אנשיו כאל בשר-ותחים, וזרק אותם ללא נקיפת-מצפון לתוך קרבות חסרי-רחמים, שם נשחטו בתמוניהם. הוא הית הסר כל חוש-מידה פוליטי, ועל כן המיס על צרפת אסון שממנו לא החלימה עד היום.

ובעיקר: הוא פשוט לא היה מסוגל להפריד בין שאיפותיו הי אישיות הגנרליות, ובין האיניטרם של צרפת. משום כך היה מסוגל להקריב את צרפת על מידיו באיפיתו והילתו.

נפוליון יצר את אגדתו תוך כדי קרב. בדיווחים ששיגר משדה-הקרב ויפה וסילף את העובדות ללא היסוס. כדי להציג את עצמו כגאון. הוא גנו את כל העובדות על כישלונותיו, תכנן לעצמו מראש אליבי לגבי התאשמות שהיו עלולות להישמע נגדו. הוא השתמש בכוונה תחילה בפקודות-היום לחייליו כדי לשכתב את ההיסטוריה, וניצל בכישרון עילאי את כלי-התקשורת של ימיו ליצירת המיתוס האישי שלו.

רע לו ולהצר את צעדיו. "הם" עשו זאת מתוך שינאה וקינאה, אינטריגות מיפלגות תיות ואי-הבנת הקרב. הם היו הגמדים הרשעים, המנסים לשתק את הענק.

כך הוא ניצח במלחמה. אבל הממשלה ביזבה את פירות הניצחון. שהוא השיג בדם חייליו. היא תקעה סכין בגב האגדה הבלתי-מנוצחת, ונתנה למיצרים בחזרה את כיבושיו. בכך היא גורמת לאסונות נוראים נוספים.

ואחרי כל אלה, "הם" מעלים

איך יוכרע ויכוח זה?

ועדת-החקירה הממלכתית שהתמנתה לחקירת מחדלי המלחמה אינה מסוגלת לספק ברוב האשמות ההדדיות האלה. שר-הביטחון דאג מראש להגביל את סמכותה ל"מיום שלב הבלומה". ואילו עיקר הפעולות, המשמשות עילה לאשמות ההדדיות, אירעו לאחר מכן.

בעיתונות הישראלית נמנע בכוח כל ויכוח ענייני על גישאים אלה. באמצעות הצנזורה הצבאית, הכסופה למשה דיין.

נפוליון סוקר את חייליו בטרם קרב: ציור-תעמולה אופייני

על כל צעד ושעל, בעיצומה של מלחמה ותוך כדי קרב.

הוא משיב על כך בגלוי-לב בהכינו לעצמו מראש את ההגנה כלפי התאשמות שעדיין לא פורסמו ברבים. הוא מודה באשמה, ומעידה את אי-הציות לדרגה עליונה של פטי-ריוטיזם ופרש-מנהיגות.

הנה קטע של ראיון (מעריב, 25.1.74):
שאלה: האם קרה בעבר שהפרת פקודות של מפקדים שלך?
שרון: אוהו! בהחלט כן!

הלך האוגדה

שאלה: גם במלחמה האחרונה קרה?
שרון: גם במלחמה האחרונה.

שאלה: מה, למשל?
שרון: ניסיתי לא לבצע הוראות. אני

לך את האני-מאמין שלי בנושא הזה. לכל פקודה שאני מקבל, אני מתייחס לפי שלוני שה ערכים. הערך הראשון והעליון הוא טובת המדינה. המדינה זה הדבר העליון. הערך השני: חובה לכפופים לי. וחסד השלישי: חובה לממונים עלי. את הסדר הזה לא הייתי משנה בשום אופן.

הקורא השטחי יתרשם לטובה מגדולתו של אדם, המציב את דאגתו לחייליו מעל לציות לממונים עליו, והמעמיד את הדאגה למדינה מעל לכל.

אבל כמישפטים ספורים אלה טמון ההרס המוחלט של כל צבא, של כל מדינת-חוק, של כל דמוקרטיה.

וזוהי השקפת-העולם של "פוטש", של הפיכה צבאית.

מדוע לא

מס-כך

למעשה שיומר אריק לעצמו את הר זכות. בקבלו פקודה כלשהי, לשאול את עצמו: האם זה טוב למדינה או רע? לאחר מכן באה השאלה השניה: האם זה טוב לחיילים שלי?

אם התשובה לאחת משתי השאלות היא שלילית, זכאי אריק — לפי הפילוסופיה (המשך בעמוד 14)

כתוצאה מכך קורא הציבור הישראלי את הדברים בעיתונים זרים.

אולם בינתיים נוצרת האגדה הי גדולה של אריק שרון, ובמקום שי נוצרת אגדה, מה הוויכוח הענייני.

האגדה משתרשת כעובדה היסטורית, וקונה לעצמה אחיזה בדימויון ההמונים. "אריק מלך ישראל" הולך ומתגבש כאביר ללא חת וללא דופי, בעל הילה של קדושה. ומכאן עד לדמותו של "האביר על הסוס הלבן" — קטן המרחק.

בעד הפרת

פקודות

פקודין ניסח להיבחר באורח דמוקרטי על-ידי הפרלמנט. כאשר נכשל בכך, חולל הפיכה צבאית.

אריק שרון מכחיש בתוקף שהוא מסוגל לחולל הפיכה צבאית, ומודיע שהוא מוכן להילחם נגד כל נסיון כזה אפילו בשדה הקרב. הוא ענה לשאלה, שהיתה מכוונת לדברים שנאמרו בגליון האחרון של העולם הזה.

זה טוב. אבל אין זה מספיק. **לגבי גנרל, קיבעת, במדינה דמוקרטית, הנכונות למוא פקודות. כל צבא בנוי על החובה המוחלטת של כל הדרגים מן המפקד הראשי ועד אחרון המוראים, לציית לפקודה חוקית.**

אריק שרון מואשם בכך שהפר פקודות

נגדו האשמות-זדון מנוכחות. "הם" משתדלים ליטול ממנו את ההילה. ולכסוף "הם" הכריחו אותו לנטוש את אנשיו המסורים.

"אני לא מהסס להגיד שזו אינולת בלתי-רגילה, והפגנה מזעזעת של חוסר-אחריות לאומית, שלא נותנים לאיש כמוני להגיע אל הדרג העליון של פיקוד על צה"ל."

אביר על

סוס לבן

אין זה עוד פור (אם כי רק עיתון זה היה מסוגל לפרסם זאת) שהועלו נגד אריק האשמות כבדות-מישקל של אי-ציות במלחמה, הפרת פקודות בקרב וגרימת אסונות במהלך פעולותיו. העיתון חי צרפתי לה'מנד פילסם שאלוף סיקור-הדרום תבע עוד במהלך המלחמה להדיחו ולהעמידו למישפט צבאי.

בפי אריק עצמו יש האשמות לא-מחנות-חמורות כלפי הממונים עליו — אלוף-הפיקוד (שמואל גונן), מנלל הפעולות בחזית (חיים בר-לב) והרמטכ"ל (דוד אלעזר).

שני הצדדים מאשימים זה את זה במתן פקודות מוטעות שגרמו למותם של מאות חיילים, לשיבוש תוצאות המלחמה ודאסון לאומי.

כל צד מייחס לשני שחצנות אישית, מגמות מיפלגתיות וכוונות זדון.

אני נזכר בכל אלה, בקראי את מבוז הראיונות והפירסומים של אריק שרון כאריק ובחז"ל.

אריק אינו נפוליון. אבל בהדרגה מתגלות בו תכונות נפוליוניות. תכונות מסוכנות.

הענק והגמדים

הרשעים

מבונה אדירה עובדת כיום כדי לייצר אגדה. מפעיל אותה אריק שרון עצמו.

לפי אגדה זו, אריק הוא גיבור מידחמת יומי-הפירורים. הוא, ואין שני.

הוא הגיע לשדה-הקרב אחרי שהתחולל אסון. באסון זה אשמים באופן בילעדי הרמטכ"ל, דוד אלעזר, קודמו, חיים בר-לב, אלה הרסו את צה"ל, שיתקן את כור שריחמחשב שלו, ולא פרסו את הכוחות לקרב.

ברגע שהגיע אריק לשדה-הקרב, ידע מה לעשות. אולם "הם" הפריעו לו. "הם" לא הבינו מה מתרחש בשדה-הקרב. "הם" מגנו ממנו את האפשרות לבצע את תוכניתו. כדי למנוע ממנו את הילת המנצח.

לכן נגרם אסון גוסף. אבל הוא התעלם מהם, ועשה מה שצריך היה לעשות. בעזרת אנשיו המסורים, שהיו מוכנים ללכת אחריו באש ובמים, הוא השיג את הניצחון המכריע לבדו. למרות ש"הם" ניסו בכל שלב של המאבק להפ-

עיתונות שדרון - גוגו

לעומת זאת פורסם המאמר השלישי של רולו באותה סידרה, שלא הכיל גילויים, במלואו ב"הארץ". פירסום המאמר הראשון והשלישי של סידרה, תוך פסיחה על המאמר האמצעי והעיקרי, הוא מעשה מוזר. דיבוריו של אריק שרון בימים האחרונים, וגילוייו של רולו, מאפשרים עתה לשרטט את הנושאים העיקריים שעליהם נטוש הויכוח — נושאים שסיעורו בלי ספק את המדינה במשך שנים רבות.

אריק רולו עצמו מקדיש קטע ממאמרו לחלקו של "העולם הזה" בחשיפת האמת. (מיכתבו של אבנרי, המוזכר בכתבתו של רולו ושחולל את הויכוח בממשלה, מודפס בעמוד 15.)

des héros de la guerre de juin 1967. Le 9 janvier, le rédacteur en chef de *Haolam Hazé*, M. Uri Avnery, publie un long article intitulé «L'affaire Dreyfus d'Israël», mais ceux qui devinent à qui il se réfère ne savent pas exactement de quoi il s'agit, le texte ayant été copieusement censuré. Les ministres auxquels M. Avnery écrit pour leur exposer le cas se taisent. Ils attendent la fin de

הקטע על "העולם הזה"

האפורות כפלדה, להשליט שם מידתמה של מישמעת. אולם, הוא התקשה לרסן את להיטותו של האלוף שרון, ולהתגבר על אייחמון הפוליטי שהג"ל רחש לו. אריק היה משוכנע, למעשה, כי האלוי פים של המערך מנעו בעדו לצלוח את התעלה, כדי לשלול ממנו את התהילה שהיתה עשויה לשמש אותו בבחירות שי קרבו והלכו. בינתיים הודיע רביאלוף ברי לב לאריק שרון שהוא נכשל כישלון מח" פיר בעת נסיון-צליחה (הבלתימאושר?) ב-8 באוקטובר, וכי עליו להתמחן לתשתית כוחות האויב קודם שייצא להתקפת-נגד. התקפה זו החלה מסתמנת באופק ב-12 באוקטובר, כאשר המודיעין הצבאי הודיע שהצבא המצרי החל מעביר לגדה המזרחית חית של תעלת-סואץ מאות טנקים, כהכנה למיתקפה כללית. רביאלוף ברילב העריך או כי הגדה המצרית של התעלה נעדרת כוחי-מחץ, ושהיא פגיעה במידת מספקת כדי שאפשר יהיה לכבושה במינימום של אבדות. הוא המתין למיתקפה המצרית שנפתחה ב-14 באוקטובר. בתום קרב שרי יון-בשריון, הנחשב לגדול ביותר בהיס"טוריה הצבאית, נשבר כוחי-המחץ המצרי עוד באותו יום.

בבוקר 15 באוקטובר הציגו רביהא"ל לופים ברילב ואלעזר בפני כ-30 קצינים בכירים, בתוך בונקר, את התוכנית המכונה "משפך". שעתידה היתה להפתיע את העולם בהזעתה, ואשר שינתה כליל את פני המילחמה: אוגדתו של האלוף שרון תיצור מצפון לאגם המר, ראשי-גשר ברוחב של 4 ק"מ, שישמש כבסיס לכוחות התוקף. כן הוטל על אוגדת שרון לכבוש מוצב מצרי בקירבת הפירצה, עלימנת לאפשר לאוגדתו של האלוף, "ברן" לחצות את התעלה באי-מפריע, ולפרוץ לכיוון העיר סואץ.

בכאן חש האלוף שרון שקופה, בתפ"קיד החשוב כשלעצמו, אך חסרת-התהילה, שיועד לו. מדוע יהיה זה "ברן" ולא הוא, שכתב את העיר סואץ? הוא ביצע את משימתו באורח עזרר חסד, ובעיקר ביקורת. הוא יצר ראשי-גשר, כמתוכנן, ב-15 באוקטובר בשעה 17.00, והעביר 30 טנקים וחיילות קומנדו של צנחנים-על גבי רפסודות גומי, והסתער לעומק של 24 ק"מ ("הוא רצה להגיע לקאהיר בכל

ועדת-החוץ-והביטחון של הכנסת, ובו פירט את העובדות הסודיות של הפרשה הגנוה. המיתכת, שאבנרי פתחו במילים, "כאחד מתפקידי האחרונים כחבר-כנסת, אני רואה כחובתי להזעיק את מוסדות המדינה, העמיד את חברי הממשלה לראשונה על המתרחש — וגרם השבוע להעלאת השאלות בממשלה.

בינתיים החלה הפרשה להכות גלים גם בחו"ל. הצנורה הצבאית לא התירה את פירסום הפרשה בארץ. השבוע פירסם אריק רולו את עיקר הדברים תחת הכותרת "פרשת דרייפוס חדשה?", ב"לה מונד", במיסגרת סידרת-מאמריו, "ישראל: מילחמת האלופים". יחס העיתונות הישראלית לגילויים אלה יכול להדי"הים רק את מי שאינו מכיר את השיעבוד-העצמי של עיתוני ישראל, ואת מערכת החשבוניות הקושרת אותם אל אישי השילטון.

כמו בפרשת דרייפוס המקורית בצרפת, קשרה העי"תונות קשר של שתיקה לגניזת הגילויים. העיתונים, המעתיקים כל מילה על ישראל המת-פרסמת בעיתונים הסריח-שיבות בחו"ל, והנוגעת לעניינים של מה-בכך, התעלמו כימעט כליל מן הגילויים המרעישים על הנושא החשוב ביותר בישראל, שהת-פרסמו באחד העיתונים החשובים ביותר בעולם.

מאמרו הראשון של אריק רולו, שהתבסס בעיקרו על גילויי "העולם הזה" לגבי ההתמוטטות של דיון ביום השני של המילחמה, עוד הועתק במלואו ב"הארץ" והוזכר גם בעיתונים אחרים. (אף אחד מהם לא מצא לנכון לצטט את הדברים, כאשר פורסמו לראשונה ב"העולם הזה". רק כאשר הועתקו בחו"ל, נמצאו ראויים לאיזכור.)

המאמר השני של רולו, על "פרשת דרייפוס", זכה ביחס שונה. אף עיתון ישראלי אחד לא מצא לנכון להעתיקו! עיתוני-הערב הזכירו אותו רק בכמה מילים, תוך העלמת הגילויים המרעשים של רולו. אין ספק שעשו זאת על פי דרישתו של משה דיין.

הפולמוס בין שני הגברים לבש במהי"רות אופי מעליב. אריק שרון אינו מרכז את מילותיו: הוא הרחיק לכת עד-כדי להעמיד בספק את גבריותו של מפקדו. האלוף גוגו, מצידו, דורש ששרון יועמד למישפט צבאי באשמת אי"ציות לפקודה ב-8 באוקטובר, כי עיצומן של הקרבות. לדבריו, סירב שרון לענות למדפונים שלו, ופעל כראות-עיניו בצאתו להתקפה ב"ע באוקטובר, בעוד שנצטווה מפי"רשות הישרא"ל בעמדות-מיגננה. התקפה זו גרמה לאובדנם של 20 טנקים על ציוותיהם.

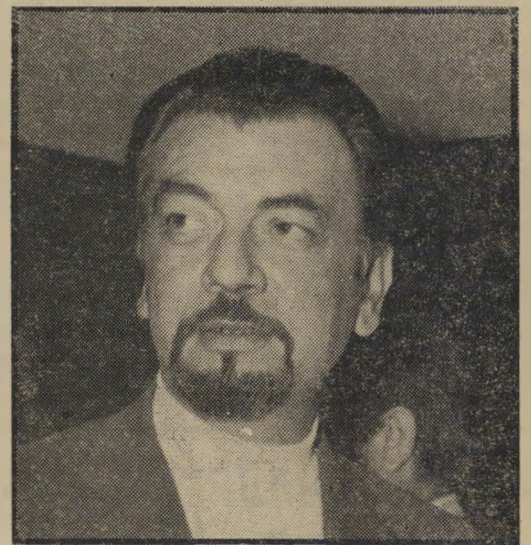
דיין התנגד לעריכת חקירה בנדון, ולעור"מת זאת ביקש פעמיים את הדחתו של האלוף גוגו. לה התנגד הרמטכ"ל, רבי"אלוף אלעזר.

לאחר שסייע לשנות את פני הדברים בצפון לטובת ישראל, עבר רביאלוף ברי לב ביום ד', 10 באוקטובר, לסיני, שם מצא מצב שגבל באנרכיה. תודות לוותק שלו, לסמכותו רבת-ההוקרה ולקור-רוחו המחושב, הצליח גבר נמוד-קומה זה, בעל דמות המורה, כסוף-השיער ובעל העיניים

בידי כמה שרים היה מכ"תב שנשלח עליידי אורי אבנרי ב-9 בינואר אל חב"רי הממשלה וחברי ועדת ה"חוץ הבטחון וכן אל ה"מטכ"ל. במכתב זה מפור"טות האשמותיו של גוגו נגד שרון.

בראשית מכתבו אומר אבנרי, כי הוא רואה לעצ"מו חובה להזעיק את מוס"דות המדינה והציבור נגד "עוול מחפיר, המערער את אשיות המדינה והצבא".

רשימת הממשלה ב"רעיות אחרונות"

אריק רולו

מעטים המאמרים שפורסמו ב"העולם הזה" שעוררו תגובה כה עמוקה כמו מאמרו של אורי אבנרי, "פרשת דרייפוס", שפורסם לפני שלושה שבועות.

אבנרי לא הסתפק בכתובת המאמר הסתום, שהיכה גלים חזקים (ונסתרים) בחוגי הצמרת. ב-9 בינואר שיגר מיכתב אל ראש-הממשלה, כל חברי הממשלה וחברי

הנוסח המלא של מאמרו של אריק רולו שנגזר בישראל לפי דרישת דיין:

הבנו שהוא רוחש לאחדים מעמיתיו בולט לא פחות. לדבריו, מילחמת אוקטובר גור"הלה עליידי "חבורה של אנשים בינוניים, אשר "לא הבינו שום דבר בשום דבר", ואשר התנהגותם והחלטותיהם שימשו, ל"דעתו, אד"ורק ל"כיבוש-יריפות" פרטיזני. האלוף שרון אינו מרבה לנקוב בשמות. אלא כאשר מרובר בקצינים שאיתם התנגש באופן אישי, האלוף ברילב, למשל, שנקרא אל הדגל כדי לשמש כיועץ לרמטכ"ל לתפקידים מיוחדים. ואשר לדעת הכל כימי"עט, היה אחד המוחות המבריקים שניתחו את המיבצעים. מונת לתפקידו, לדברי שרון, "מטעמים פוליטיים". הוא הדין לגבי אלוף שמואל גוגו (גורודיש), מפקד חזית הדרום, אשר עימו היו לשרון, בעיצומם של הקרבות, התנגשויות שלחריפותו לא היה תקדים בהיסטוריה של צה"ל.

נכון הוא, כי אישיותו של האלוף גוגו מנוגדת ניגוד קוטבי לזו של האלוף שרון. גוגו, מפקד חזית-הדרום במילחמה, הוא חייל אורתודוקסי, רב-יוקרה, מומחה ללור"חמת ש"י-בשריון, אמיץ מבלי להפגין זאת, מתעניין בפוליטיקה מרחוק בלבד, שקט ודיסקרטי, ואנשיו יראים אותו יותר משום אהבים אחרים. תפיסתו את מושג המישמעת היא ספרטנית.

עימות בין שני הגברים היה בלתי נמנע. מה עוד, שהאלוף גוגו הפך למפקדו של שרון, שאת תפקידו ירש רק כשלושה חודשים קודם המילחמה. מובן מאילו ששני האלופים מאשימים זה את זה במחדלים, בתופעות הרשלנות שהולידו את אי-התכוננות, במבוכה שהתחוללה, וכי מפלות הצבאיות שספג צה"ל בימיה הרא"שונים של המילחמה. מובן גם, שהאלוף שרון מעריך את עצמו כמומחה גדול יותר לחזית הדרום, עליה פקד במשך ארבע שנים, מאשר פקוד-לשעבר, ששיטותיו נראות בעיניו מנוגדות לכללי המילחמה.

פריצה שביצעתי אל מעבר ל"תעלת-סואץ ב-15 באוקטובר. היתה מיפנה מכריע. היא הפכה תבוסה לניצחון מזהיר. פריצה זו היתה המיבצע המבריק היחידי בכל מילחמת יום-הכיפורים.

האלוף אריאל (אריק) שרון אינו סובל מצניעות-יתר. מדוע, בכלל, צריך איש צבא זה, בעל השפה הישירה והכנות האכזרית, האכול שאפתנות פוליטית, צמא הפירסומת, שהאנדריוידואליזם הוא הערך העליון לגביו, להפגין צניעות גדולה יותר משל מעריציו? הוא, המכונה "גאון" בפי אחדים, ו"מונטגומרי היהודי" בפי אחרים, שהוכתר כ"מלך ישראל" בפי חייליו, צף ועלה מתוך האלמוניות והספר, בעיני רבים, לגיבורה של מילחמת אוקטובר.

איש אינו מתכחש לתכונות המנהיגות של "אריק", השש אליי-קרב. זהו גבר מגור"דל, מוצק בעל כרס, שפניו נאים וקורניי מרץ, ובלורית-השיבה שלו מתנפנת, בעל הופעה גברית מרשימה ודיבור שורשי במתכוון, צחקוק עמוק, חובב אוכל מעולה, אלכוהול וסיגרים יקרים אך הודע לחלוק עם חייליו את תנאי-השדה הקשים. גבר אמיץ עדיב-לגבול, חסר-ירחמים בקרב, ש"הצטיין במשך 28 שנים של קאריירה צב"אית במיבצעים מבריקים, אסכי לא תמיד מן ה"טהורים" ביותר.

ב-1953 פיקד, כקצין צנחנים-קומנדו ש"התמחה בפשיטות-פתע, על הפשיטה לכפר הירדני קיבית — פעולת-תגמול עקובה מדם. באותה פעולה פוצץ 50 בתים ערי"ביים, בהם מצאו מיקלט 69 ערבים נפחדים, מחציתם נשים וטף. כולם נהרגו. בשנים 1971 ו-1972, "השליט סדר" בעזה, בחסלו באכזריות את "תנועת הטרור" שם.

"לא נקטתי שום אמצעי-דיכוי, מבלי לקבל מראש את רשותו של שרי-הביטחון". מצהיר הוא כיום, במקום הצדקה למע"שיו דאז. קירבתו אל דיין בולטת, אף כי שרי-הביטחון הוא חבר מיפלגת העבודה, בעוד שהוא-עצמו הינו ממייסדי הליכוד.

ברילב, גונן ובן-ארי, בפיקוד הדרום

מחירי! אומר באירונגה רביאלוף ברי (לב). אולם, הוא "שכח" — או לא הצליח — לכבוש את המוצב המצרי שחלש על נתיבי הצליחה, ומעל לכל — לא הציב את הגשר, עליו אמורה הייתה אוגדתו של ברוך לעבור (למעשה לא חשב, בניגוד להערכתו של ברילב, כי גשר זה הוא חיוני, והעריך שדי יהיה ברפסודות). הכוחות המצריים הנחתו, החל מבוקר ה-16 באוקטובר, אש אר-

האש של ה-22 באוקטובר נכנסה לתוקפה קודם שהושגה המטרה היסודית — כיתורה והשמדתה של הארמיה השלישית המצרית.

ל ההאשמות נגדו משיב האלוף שרון, כי "הפיקוד הגבוה" — רבי האלופים ברילב ואלעזר והאלוף גונן — איתרו במישלוח התיגבורת, והשאירוהו בחוסר-מעש במשך ארבעה ימים, קודם שהורו לו לתקוף בכיוון צפון ולכבוש את איסמעיליה, שאותה לא כבש, בסופו של דבר, מחוסר זמן. "אני אחד מקורבנות הפוליטיזציה של הצבא", הוא אמר לי במרידות. יריבו של שרון מחזירים לו באותה מטבע, בטענה שקירבתו לדיין איפשרה לו להימלט מן העונש לו היה ראוי, ולהתייצב לבחירות, למרות החוק האוסר זאת על אנשי-צבא בשרות פעיל, ולהעניק ראינות לעיתונות — כלומר, לגלות סודות צבאיים — בלא להיענש על כך. מאחר שנבחר כחבר-כנסת ב-31 בדצמבר, חסינותו מובטחת גם אם ועדת-החקירה המשפטית (הבודקת, מאז ה-18 בנובמבר, את מחדלי מילחמת אוקטובר) תמצא בו דופי. דיין מצידו, אומרים "היונים" שבמפי-לגת-העובדה, קיבל את גמולו מצד שרון ומפלגות הימין של הליכוד, בכך שאלה פטרו אותו מכל אחריות ל"שואת" אוקי טובה, ותמכו בו על-אף היותו חבר מילגנה יריבה, במשך מערכת הבחירות כולה. אולם, ה"שעוריה" איננה עדיין נחלת העבר. ב-22 בנובמבר הועבר האלוף גונן,

ללא כל הסברים, מתפקיד אלוף פיקוד הדרום לתפקיד, הצנוע הרבה יותר, של מפקד מרחב שלמה, הורדה-בדרגה זו התי-פרשה בדעת-הקהל כהוכחה לאשמתו של האלוף גונן. עמיתיו בצבא מתרחקים ממנו, ילדיו סופגים עלבונות ואף מכות מחבריי-הם. ידידיו משתדלים לטהר את שמו בעי-תונות, אולם הצנועה מתערבת ומשמיטה כל קטע המתייחס לעימותיו עם שרון. "אני חי בתוך אווירה קסקאית", התוודה באונוי אחד ממקורביו, שביקר אצלו ב"קום "גלות" בסיני, "פוגעים בכבודי, ואין לי כל דרך להתגונן". הוסיף גיבור מיל-חמת ששת הימים, ב-9 בינואר פירסם העורך הראשי של העולם הזה, מר אורי אבנרי, מאמר ארוך, תחת הכותרת "פרשת דרייפוס ישראלית". אולם הקוראים שני-חשו למי הוא מתכוון, לא הצליחו להבין במה בדיוק מדובר, מאחר שהדברים עברו צנועה חמורה. השרים, שלהם שיגר מר אבנרי מיכתב, כדי להעמידם על פרטי הפרשה, שותקים. הם ממתנים לסיום החקירה המישפטית. עלימנט להבקיע את חומת השתיקה "גילה" וניצל האלוף גונן את המאמר שפורסם ב-10 בדצמבר בנובל אובסרושור, אשר האשימו בעקפיין. יש טוענים, כי בדעתו להגיש מישפטי-דיבה נגד עיתון זה. "כך", טען בפני ידידים, "תינתן לי אולי הזדמנות להשמיע את קולי...".

* דברים אלה פורסמו לפני שכמה שרים הציגו שאילתות במחשלה, על סמך מיכתבו של אבנרי, וכך יצאה פרשת גונן לאור העולם.

על אלה נטוש הקרב

לא כבש את "החוזה הסיני", מוצב שהיה חיוני לשליטה על הגזירה. כתוצאה מכך אי-אפשר היה להעביר את ציוד-הגשרים אל התעלה, והכוח ממערב לתעלה היה, למעשה, מנותק. האוגדה של ברוך, שנועדה לפרוץ מראש-הגשר, היה עליה לכבוש מחדש את שני הצירים, תוך אבידות כבדות. השעות שאבדו בדרך זו חסרו, לאחר מכן, כדי לכתר את הארמיה השלישית לפני הפסקת-האש. אריק נכשל בניסונו לפרוץ מראש-הגשר, ולהשיג הישגים משמעותיים בגדה המערבית. בעיקבות מאורעות אלה, תבע גונן שוב מן הרמטכ"ל, להדיח את אריק מתפקידו.

לפי גירסת אריק, עשה הפיקוד קנוניה לגזול ממנו את המגיע לו — הפריצה לתוך אפריקה. מטעמים פוליטיים, הוטל תפקיד זה על האלוף ברוך, ולו עצמו הועד רק התפקיד לשמור על הקוים בעורף. כתוצאה מכך לא הושלם כיבוש הגדה המערבית בעוד מועד. שני הצדדים מאשימים זה את זה באי-התחשבות בגורם הזמן, ובהתעלמות מן האפשרות שהמצרים והסובייטים יכפו הפסקת-אש ברגע שצה"ל יצלח את התעלה.

20-21 באוקטובר: אי-כיבוש מ'יסורי

הפיקוד החליט שיש לכבוש את המוצב מיסורי, ממזרח לתעלה, לפני הפסקת-האש. מתוך חשש שהשארית בידי המצרים יאפשר להם לנתק את ראש-הגשר הישראלי ממערב לתעלה במיקרה של חידוש הקרבות. התפקיד הוטל על אוגדתו של אריק. התמנה אריק, כאשר ניתנה לו הוראה מפורשת וסופית, **לפי גירסת אריק**, היתה זאת פקודה מוטעית, ולא היה כלל צורך לכבוש את מיסורי. **שתי הגירסות** זהות לגבי ההמשך: אריק פנה ישר אל שר-הביטחון, משה דיין, ותבע את התערבותו לביטול הפקודה שניתנה לו על-ידי הפיקוד. דיין נעתה לדרישתו. פניה של מפקד-אוגדה אל שר-הביטחון, תוך עקיפת שרשרת-הפיקוד, היא עבירה צבאית, וגם על כך תובע גונן להעמיד את שרון לדין. התערבותו של שר-הביטחון במהלך הקרבות היתה, כמובן, פסולה מעיקרה, ועמדה בניגוד גמור לנוהלי צה"ל.

אחרי המלחמה הגיש אלוף-הפיקוד בקשה רשמית לרמטכ"ל למנות קצין בודק, כדי להעמיד את אריק שרון לדין. בקשה זו הוגשה ב-13 בנובמבר, וביתר פירוט ב-20 בנובמבר. ב-22 בנובמבר הועבר האלוף גונן מתפקידו. הדבר פורסם בהבלטה, וייצר את הרושם שהוא האשם העיקרי במחדלי המלחמה. ההעברה נתקבלה בציבור כהעברת "עונשין", מה גם שכמה שעות לפני פירסום ההודעה פורסם בהארץ מאמר ראשי, שנראה כ"מודרך" על-ידי שר-הביטחון, בו נתבעה הדחת האשמים בכישלונות המלחמה. שום קצין אחר לא הועבר או הודח. לגונן לא נאמר שהוא מואשם במשהו, ולא ניתנה לו כל אפשרות להתגונן. הרמטכ"ל העביר את בקשת האלוף לחוות-דעת היועץ המישפטי לממשלה (שאינו כל ממשל בעניין זה). היועץ חיווה את דעתו שיש למנות קצין בודק, אולם חזר בו מחוות-דעת זו. הדבר שימש עילה לרמטכ"ל לסרב למנות קצין בודק, וממילא נדחתה הדרישה להעמיד את אריק שרון לדין. יודע-דבר בטוחים שהרמטכ"ל החליט כך על פי דרישתו של שר-הביטחון. ועדת-החקירה המלכתית, שנתמנתה לבירור מחדלי המלחמה, פועלת על פי הגדרת סמכויות המתיירה לה לחקור רק את המאורעות עד לגמר שלב הבלימה. שלב-הבלימה נסתיים ביום 15 באוקטובר, עם פתיחת ההתקפה שהביאה לצליחת התעלה, וממילא נמנע מן הוועדה, על פי הגדרת סמכויות, לטפל בשתי האשמות האחרונות (והעיקריות) של האלוף גונן. כל העובדות הנ"ל פורסו בהרחבה במכתב ששיגר אורי אבנרי, בתפקידו כחבר-כנסת, ביום ה-9 בינואר 1974 לראש-הממשלה, לכל חברי הממשלה ולכל חברי ועדת-החקירה-הביטחון של הכנסת השביעית (אשר תקופת-כהונתה נסתיימה רק ב-21 בינואר).

רבע פרשות עיקריות, שאירעו במהלך מלחמת יום-הכיפורים, משמשות סלע-המחלוקת העיקריות בוויכוח המר והמחריד, שפרץ מגבולות ישראל והמתנהל עתה בכל רחבי העולם. אחרי שאריק שרון עצמו פתח בו מעל עמודי הניו-יורק טיימס. כפי שהוכיח רולו, משמשות פרשות אלה בסיס לדרישתו של אלוף פיקוד הדרום שמואל גונן (גורודיש), להעמיד את אריק שרון לדין צבאי. בעיקבות דרישה זו, הועבר גונן מתפקידו. אריק שרון מזכיר את אותן הפרשות. בגירסה משלו, בראיונות שהעניק השבוע לעיתונות הישראלית, וקודם לכן לעיתונות הזרה. אלה הן הפרשות:

8 באוקטובר: הכרת פקודה

ביום השלישי של המלחמה (יום ב' בשבוע) ניהלה אוגדתו של האלוף אברהם (ברוך) אדן קרב אכזרי עם הארמיה המצרית השנייה בקירבת גשר פירדאן. **לפי גירסת גונן**, כפי שמופיעה ברה מונד הפר אריק שרון ביום זה הוראה, ואשם באי-ציות לפקודה בעיצומו של קרב, לגבי חייל, וזהי אחת העבירות החמורות ביותר. **לפי גירסת אריק**, נתן הפיקוד הוראות סותרות ומבולבלות לכוחותיו, כאשר הגיעו לאזור-הקרבות אחרי שגעו מאות קילומטרים על שרשרותיהם. תחילה נשלחו דרומה, להתקפה על הארמיה השלישית, אך נקראו חזרה באמצע הדרך, ונעו שוב צפונה.

9 באוקטובר: התקפה בניגוד להוראות

ביום הרביעי של המלחמה (יום ג' בשבוע), למחרת התקפתו של ברוך (שנכשלה תוך אבידות כבדות), החליט פיקוד-הדרום, להפסיק את כל פעולות-ההקפה ולהסתפק בבלימת המצרים, עד לגמר הפעולות בצפון. האיסטראטגיה היתה לצבור בינתיים כוח בדרום, מבלי לסכן לפי שעה היי-אדם וציוד בהתקפות, ששוב לא יכלו להצליח, בגלל העדיפות המצרית. למרות שניתנה לאריק הוראה חד-משמעית לבל לפתוח בשום פעולה התקפתית, פתח בהתקפה גדולה. התקפה זו נכשלה, ולדברי זה מונד אבדו בה כעשרים טנקים על צוותיהם. היתה כאן הפרה מכוונת של פקודה מפורשת, תוך הטעיה והעלמה. אריק החליט לבצע פעולה, שנאסרה עליו בפירוש. **לפי גירסת אריק**, היתה לו הזדמנות מצוינת להגיע אל התעלה, אולם היא הוחמצה בגלל הגישה המוטעית של הפיקוד, שלא הבין את הנעשה בשטח ושהפריע לו מתוך מניעים אישיים של קינאה ושינאה, או מניעים מיפלגתיים-פוליטיים. באותו יום פנה אלוף פיקוד הדרום בפעם הראשונה אל הרמטכ"ל בדרישה רשמית להדיח את אריק שרון מן הפיקוד על אוגדתו.

15-18 באוקטובר: הפקרת הצ'י

ביום ב', העשירי למלחמה, קיבל אריק שרון את הפקודה להבקיע את הדרך אל התעלה, לצלוח ולכבוש ראש-הגשר. הפקודה היתה לטהר ולהחזיק את המזרחית של התעלה ברוחב ארבעה קילומטרים. לצלוח את התעלה ולהחזיק בראש-הגשר בגדה המערבית. באותו רוחב. לפי הפקודה, היה על אריק להיעצר עם מילוי הפקודה ולהחזיק בשטח זה (הצירים) ושתי גדות התעלה) בעוד שאוגדתו של האלוף ברוך היתה צריכה לעבור בצירים אלה ולפרוץ מראש-הגשר אל העיר סואץ. אריק מילא את החלק הראשון של הפקודה, הגיע לאתר הצליחה, וצלח על פני דוברות-יגמיל בכות מוגבל, לגבי מה שהתרחש לאחר מכן. יש שתי גרסאות. **הגרסה האחת מוענת כי אריק לא החזיק בשני הצירים**, בעיקר

דמותו האמיתית של האיש החושב את עצמו לראש המשלה העולמי - והמשפיע על חייו של כל אדם בישראל

עד היום נחשב קסינג'ר לאדם הנעלב בקלות והמעליב בנקל. איש בלתי-סובלני לאנשים פחות מבריקים ממנו, איש המר תעב כסילים ומשתעמם בחברת אנשים בינוניים. יתכן מאד שהערתו העוקצנית על איגדירה גנדי וגולדה מאיר אינה מתייחסת רק לתכונותיהן החיצוניות.

בפוליטיקה, המעשית, אין לאדם כזה סיכויים. אינטלקטואל מבריק, המואס בטיפשים, שאינו קושר קשרים אישיים, בעל תוכניות מוזירות המקדים את תקופתו בדור — אדם כזה נדון מראש לכישלון בחיים הסוליטניים, לא רק בישראל אלא גם בארצות-הברית.

שיגעון הגדלות

המשחולל

הנרי קסינג'ר ידע זאת. אבל הוא נמשך אל הפוליטיקה. אחרי שבילה

בן 10 בגרמניה
חיתוך דיבור יידי

שנים בחברת גדולי המדינאים של דורות עברו, השתכנע שהוא מבין במדינאות יותר מנבחרי-העם המצויים, בעלי הראש החלול והמליצות הנבובות.

למזלו, יש בארצות-הברית דרך לחגיע לפיסגת המדינאות גם מבלי לנאום באי-סיפות מופלגות ומבלי להשתתף במערכות-בחירות שבה יש יתרון אוטומטי לדמוגוגים. אפשר ליעץ לנשיא. בדרך זו הלך קסינג'ר. היא לא היתה קלה.

כשהגיע הנשיא ג'ון קנדי לשלטון, ריכז בוושטינגטון את העילית האינטלקטואלית של ארצו. הוא הציע לפרופסורים עמדות-מפתח במישל, לא רק כיועצים אלא גם כאנשי-ביצוע. שמו של הפרופסור קסינג'ר, מחבר ספר על המדינאות בתקופת הפצצה הגרעינית, משך את תשומת ליבו. הוא הוזמן לוושטינגטון, כי יועץ לענייני ביטחון.

אולם האווירה בוושטינגטון לא היתה נוחה לו. בעיר הסתובבו אינטלקטואלים מבריקים לרוב, מהם רבים שהיו בני הדור צמרת. בחורים זריזים ובטוחים-בעצמם, שהבהיקו ככוכבי-לכת סביב השמש של קנדי. קסינג'ר כבד-התנועה לא הגיע כימעט לעולם אל חדרו של הנשיא. הוא היה עדיין "מרובע", הוא התחיל למתוח ביקורת, לקטרג ולקטר, ולבסוף חזר לאורווה, מאוכזב ומתוסכל.

אך הוא לא התייאש. הוא בחר לו באדון חדש — המושל גלסון רוקפלר.

לחיתוך-דיבורו עד היום, אלא גם את ההשכלה שקבעה את השקפת-עולמו.

המרובע

של הרובע

על ודים מגרמניה שבאו לישראל הסתגרו, בדרך כלל, בשכונות ייקיות, ובילו את חייהם בארץ בחברה ייקית. רק ילדיהם פרצו ממעגל סגור זה. הוא הדין לגבי העולים שהגיעו לאמריקה. הוריו של היינץ-אלפרד השתכנו במנהאטן העליונה, השכונה הגני-יורקית שבה התרכזו יהודי גרמניה, וחיו שם חיים זעיר-בורגניים. היינץ נשאר בשכונה זו עד גיל 20, ורצה להיות לרואה-חשבונות.

יתכן שהיה נשאר מעין "ייקה אמריקאי" כל חייו, לולא פרצה המלחמה. בגיל 20 גויס היינץ הצעיר, ושינה רק אז את שמו להנרי*. תודות למוצאו הורעבר לאגף-המודיעין. עסק בריגול נגדי, חזר לגרמניה הכבושה והפך לבסוף מפקד עיר מטעם הממשל הצבאי, בדרגת סרן. לפני כן קרה לו משחו מבריק. כטיירת הכיר מהגר אחר מגרמניה, ניה, טוראי כמוהו, טיפוס תימהוני שהיה לוחם אנטי-פאשיסטי וי-הרפתקן. איש זה פתח בפני קסיני

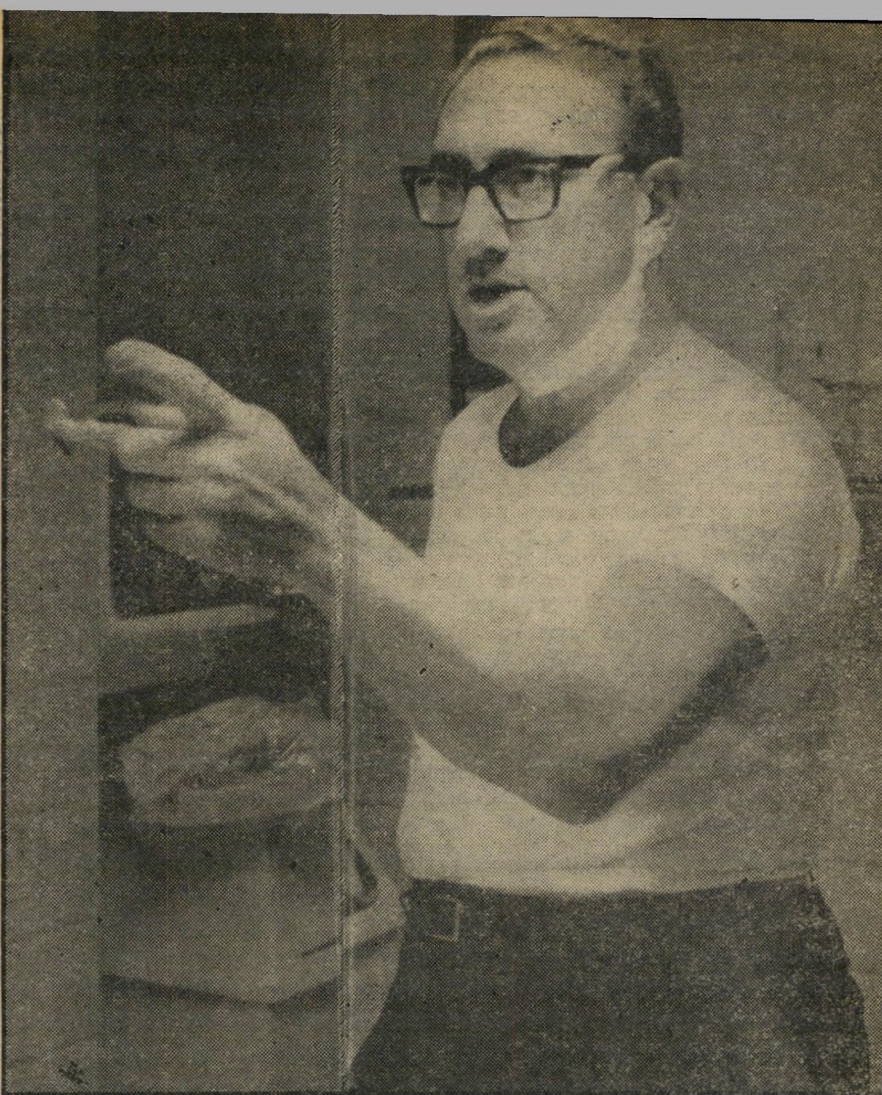
ג'ר, שהיה עד אז מעוניין רק בבי-מאית-מטיקה, את עולם הפילוסופיה וההיסטוריה.

בחורו מן המלחמה, דחה קסינג'ר הי צעה להמשיך בצבא כמורה, הבטיח לעצמו מילגה ונתקבל לאוניברסיטת הארווארד. אחד מבתי-היוצר של העלית האמריקאית. במילכלה זרח כוכבו במהרה. הסטודנט המבריק הפך במהרה לפרופסור מבריק. כושרו האינטלקטואלי רכש לו הערצה, אך לא ידידים. קראו לו "המרובע של הרובע", בשל חייו הזעיר-בורגניים. אחרי היכרות של שמונה שנים נשא לאשה את אן פליי-שר. גם היא בת פליטים מגרמניה, שהיתה מבוגרת ממנו בשנה. הוא דחה את הנשור אין עד שמשכורתו הספיקה, וחיכה עשר שנים נוספות עד שהוליד את בנו, דייוויד. יהירותו האינטלקטואלית נבעה מחוסר ביטחון-עצמי. הוא חודה כי כן בעצמו, כאשר אמר: "זהויות יהודי תחת שילטון הנאצים, זהויות פזיט באמריקה, וזהויות טוראי בי צבא — אלה אינן חוויות המקנות לאדם את הכושר לבטוח בעצמו."

אבל הצלחתו ביטלה את סימני חוסר-הביטחון, מילכד מיהגו לכרסם את ציי-פורניו — תכונה המשותפת לו ולאבן אבן, ומאותה סיבה. השחצנות נשארה. כבר אז, היה כל בילוי בחברת הפרופסור מאמץ פסי ורוחני. מי שסעד עימו ארוחת-צהריים ועניין אותו, נחקר על-ידו חקירת שת-יוערב ונאלץ להתמודד עימו בדור-רב אינטלקטואלי מפרך. אך אם הסועד לא עניין אותו, לא הסתיר הפרופסור את שיעמומו. הוא פשוט התעלם מקיום אורחו, כיסם את ציפורניו, שקע במחשבותיו והראה שהוא חושב את כן-שיחו למטומטם גמור.

זה קרה גם לישראלים.

* היינץ הוא קיצור של היינריך, ה-גרסה הגרמנית של השם הנרי.

ההיסינג'ר

אפס מאופם אינו היה ישראלי. כבר נשאל לא פעם: מה היה קורה להיינץ אלפרד קסינג'ר, אילו החליטו הוריו לברוח מגרמניה לישראל, במקום לארצות-הברית?

קל לתאר את האיש — פרופסור חיים קיסרי, מרצה בכיר להיסטוריה באוניברסיטת ירושלים, אחד מאותם פרופסורים החותמים פעם בשנה על עצומה, בנוסח "יוזמת שלום — עכשיו!" הפרופסורים מן הצד השני היו מגדירים אותו כתבוסתן, או — ברחמנות — כאינטלקטואל תלוש, תמהוני ובלתי-מזיק. אילו הצטרף למפלגת-העבודה ("בכל זאת — מערך") היו מציבים אותו במ-קום ה-97 ברשימה. אילו התייצב לבחרי-רות בראש קבוצת אנשים החושבים כי מוה, היה זוכה ב-2500 קולות.

היו אומרים עליו שאין לאינטלקטואלים כמותו מה לעשות בפוליטיקה. חיתוך-דיבורו היידי שלו היה מפריע לרבים, המעדיפים דב-ריהב, כתנאי שייאמרו בסיגנון בני ריהב ומרחביה. היהירות שלו היתה משנאה אותו על הכירות, וסיפורי-הרכילות עליו היו מוכרי-חם סופית שאינו רציני.

אולם לואים ("קיסוס") קסינג'ר, מורה בבית-ספר תיכון לנערות בעיר פירת, לא היה ציוני, ולא עלה עם אשתו ושני בניה לישראל. הוא נטש את דירתו בת שלושת החדרים, מול בית-החולים היהודי בעיר, ועלה לגניוירוק.

בנו הככור, היינץ-אלפרד, היה אז בן 15, והוא טוען כיום שאינו זוכר דבר על 10 שנות ילדותו בגרמניה הטרנס-נאצית, ועל חמש שנות נעוריו תחת שילטון היטלר. ברור שאין זו אמת. עולמו הרוחני עוצב על ברכי היסטוריונים ופילוסופים גרמניים. הוא הביא עימו למולדתו החדשה לא רק את המיבטא היידי האופייני

ה היה רגע היסטורי. בפעם הראשונה, אחרי שנים רבות, ישב שר אמריקאי בדמשק, בחברת חברי הממשלה היסורית.

על מה נסבה השיחה? על הנעשה ב-הוויכוח, ועל הנשים בעיר-הסלאים. "אגיד לכם משהו", אמר הנרי קסינג'ר, "בואו נעשה עיסקה. אם תעזרו לנו לבטל את חרם-הנפט הי ערבי על ארצות-הברית, אני אתן לכם כמח כתובות טובות של גבי-רות כחול-כוכב. אתם תוכלו להשיג תמיד בחן כשתזדמנו לאמריקה."

קסינג'ר עצמו סיפר סיפור זה למלוויו, ואלה סיפרוהו בירושלים כשהגיעו עימו ל-ארץ.

היה זה אותו קסינג'ר שהתדו-צין פעם: "מי שמשוחח אחרי הצהריים עם איגדירה גנדי, אין לו חשק לבנות את הערב עם גולדה מאיר."

הגבר בן ה-50, האוהב להצטלם בחברת נערות-יוהר, ולהתחזות כנער-ששועים, ידוע לכל. פחות ידוע האיש שמאחורי חזית עליוה זה, אחד האנשים הרציניים ביותר בדור זה — מוזגה נדירה של הוגה-דיעות ואיש-מעשה.

פרופסור חיים קיסרי

מי שמאמין בהשגחה עליונה, מוכיח רח להודות שיש לה חוש-הומור. אחרי תקשה להסביר את העובדות הבאות: אם לא תפרוץ מלחמה בשנת 1974, יהיו ההרוגים הפוטנציאליים של מלחמה זו חבים את חייהם ל-יהודי גרמני, הפועל אך ורק למען האינטרסים האמריקאיים. אם ככלל תזכה ישראל בשלום בשנים הקרובות, הוא יבוא רק בדרך של כפייה, מידי אדם שהיה נשאר

עם זיל סנטיג'ון
— לאדם מרובע

מין המכוסס עם מאון הכוחות
קיימים, והמונע עזיית כוחות
„מהפכניים“ המפריעים לסדר.

תמונה זו מובנת בנקל לשליטי הקרמ
לין. המעצמה הסובייטית היא, כיום, גורם
שמרני, המעוניין לקיים את הסדר הקיים.
תוך שיפור הדרגתי וזהיר של עמדותיו.
הדיפלומטיה הסובייטית ממשיכה כימעט
בכל המובנים בשיטות הדיפלומטיות של
הצארים. כשם שהצאר אלכסנדר תמך
במטרניך, כן תומכים כיום שליטי מוסקבה
בקיסניג'ר.

מי שרוצה לשמור על סדר קיים, מוכרח
למנוע בעד מדינות קטנות להפר אותו,
ולגרם לסיכוסים מקומיים המסוגלים
לערער את שוויון-המשקל העולמי. קי
סיניג'ר משתמש בספריו במונח „מהפכני“
כהגדרה שלילית לכל כוח המסכן את ה
סדר הקיים, והעלול בגלל שאיפותיו המוגי
זמות להמיט על העולם מילחמה, וזעזועים
ושואה.

על רקע זה מובנת בנקל גישתו
לבעיות המרחב. ישראל „שלאחר
1967 היא מדינה „מהפכנית“ —
גורם הרוצה לערער את הסדר ה
קיים במרחב, לקבוע גבולות חד
שים, לחתפשוט, בגלל קיום גורם
מהפכני נוסף — הסלסטינים.

את כל זה צריכים לסלק עליידי יצירת
סדר מרחבי חדש, שיהיה „לגיטימי“ —
כלומר, מקובל על כל המעצמות הגדולות,
שדאגנה לקיומו.

מגוחך להתווכח על השאנה אם
יש לקיסניג'ר כוונה „לכפות“ הפי
דר ישראלי-ערבי, או לא. כל תפי
סתו של קיסניג'ר מבוססת על ה
הנחה שחובת המעצמות הגדולות
היא לכפות על המדינות הקטנות
הסדרים מרחביים, לשם קיום סדר
עולמי יציב.

נפלים מהרגליים

סדר כפוי אין פירושו הסדר חד
ש, צדדי, המתעלם מן האינטרסים של
הצד השני. בוויאטנאם, שם הפעיל קי
סיניג'ר לראשונה את שיטתו המיוחדת ל
חיסול משבירים, הוא לא הפקיר את ה
מישטר של הנשיא תיא, שליט סייגון.
אבל הוא הכריח אותו לקבל חסדר, שתאם
את האינטרס האמריקאי.

השיטה פועלת כך: קיסניג'ר,
„ראשיהממשלה העולמית“, מחליט
מה טוב לזכ הצדדים, ומהו החסדר
המציאותי הסביר, המתאים לזכרי

(המשך בעמוד 18)

עם עזי מקגרו

הסוואה של נטר-שעשועים —

ג'ר במרחב, מהפסקת-האש עד
הפרדת-הכוחות, היו ניצחונות לי
ארצות-הברית וניכסון — והנשיא
היה זקוק להם כמו גיוע-מצמא לי
לגימת מים.

תמורת שרותים אלה גומל לו ניכסון
במתן יפוי-כוח בלתי מוגבל ואימון מוח
לש. כששלח אותו לראשונה לפקינג, נתן
לו סמכות בלתי-מסויגת לפעול כראות-
עינו. „יכולתי למכור את אלאסקה לסר
נים“, התלוצץ קיסניג'ר בחזרו.

זהו חלומו של כל שר-חץ, חלום ש-
כימעט ואינו ניתן עוד להגשמה בימינו:
להיות חופשי לגמרי מלחצים, לקבל יפוי-
כוח בלתי-מוגבל מראש-ממשלתו, לנהל
מדיניות כראות עינו ללא התערבות מן
החץ. לא רק אבא אבן, אלא גם ולטר
של ואנדרי גרומיקו אינם יכולים לחלום
על כך.

טיקור

„ישראל המהפכנית“

ניכסון הכטיח „דור של שלום“.
אבל אין הוא הוגרדיעות, ולא היה
לו תרשים כלשהו להשגת מטרה זו. קי
סיניג'ר סיפק לו תרשים.

תרשים זה לקוח ישר מתקופתו של
מטרניך, מלפני 150 שנה.

זהו תרשים של סדר עולמי, ה
מבוסס על מאזן-כוחות. עולם שבו
כמה מעצמות גדולות מאזנות זו
את זו ומהוות מישטרה עולמית,
כדי למנוע את הפרת הסדר בידי
מדינות קטנות.

עולמו של מטרניך היה מורכב מרוסיה,
צרפת, פרוסיה, בריטניה ואוסטריה — כי
שזו האחרונה היתה לשון-המאזניים ובי
עלת עמדת-המפתח. גם עולמו של קי
סיניג'ר מורכב מחמש מעצמות: בריט
המועצות, סין, אירופה המערבית, יפאן
וארצות-הברית. כשזו האחרונה מתוהה את
לשון-המאזניים ובעלת עמדת-המפתח, בבי
חינת „ראשונה בין שוות“.

את התקופה הראשונה של שילטונו —
מאחורי-הקלעים, עוד בטרם היותו לשר-
החץ הרשמי, הקדיש קיסניג'ר להקמת
סדר עולמי זה. הוא החזיר את סין למיש
פחת-העמים, „הפשיר“ את יחסי וושינג
גטון-מוסקבה, החזיר לארצות-הברית את
חופש-התימרון בין שני הענקים האדומים
היריבים. זה כשלעצמו היה הישג היסטורי.
אפילו קנדי לא התקרב אליו.

מטרניך לא הקים רק סדר עולמי יציב.
הוא גם דאג לכך ששום כוח מהפכני לא
יפר את הסדר. זאת היתה דאגתו העי
קרית. לשם כך היה מוכן להתערב בכוח
צבאי בעניינים הפנימיים של מדינות
זרות, לזכא מהפכות שעירערו את היצי
בות, להפעיל את הצבא האוסטרי כמישי
טרה בינלאומית מטעם „הברית הקדושה“
של המעצמות הגדולות.

קיסניג'ר הקדיש כמה שנים מי
חייו כדי להסביר ולהצדיק מדינ
יות זו של מטרניך, שנחשב במאה
ה-20 כריאקציונר מובהק וכאויב
הקידמה. אין ספק שהוא רואה
עתה את עצמו כמטרניך חדש —
מדינאי המקיים את הסדר העויר

* בשעתו מנתה ארצות-הברית את
אלאסקה מן הצאר הרוסי.

עם מארלו תומאס

ראש הממשלה

של העולם

עמיתו של קיסניג'ר קוראים לו לא
פעם „פרופסור ביסמארק“, על שם
הקאנצלר הגאוני שהקים את הרייך ה
גרמני (השני). הוא עצמו התנצל פעם,
בהלצה על אי-בואו לפגישה: „מצטער,
היה עלי להגות את יום-הולדתו של הקדוש
שלי, ביסמארק“.

אולם הגיבור האמיתי שלו הוא הגסיך
מטרניך, שר-החץ האוסטרי במחצית ה
ראשונה של המאה ה-19, אדריכל השלום
אחרי מלחמות נפוליון.

קיסניג'ר כינה אותו, כאחד מי
ספריו: „ראשיהממשלה של אירי
פה“, על כך הגיב אחד מירידייו:
„לקיסניג'ר עצמו לא נותר אלא לי
היות ראשיהממשלה של העולם“.

מטרניך ניהל את אירופה מאחורי הק
לעים, כיועץ הקיסר שלו. הוא לא היה
פופולרי, לא בדורו ולא בארצו. קיסניג'ר
משתדל אף הוא לנהל את העולם מבלי
להחזיק בעצמו בשילטון, אלא כיועץ ה
נשיא האמריקאי.

הדבר אפשרי רק בארצות-
הברית, שבה אין הממשלה אחרי
אית כפני הפרלמנט, ואין שר כפות
לאיש מלבד הנשיא. היחס בין שר
החץ האמריקאי ובין הנשיא דומה
מאד ליחס של שר אירופי למלך
שלו במאה שעברה.

בין השניים שורר אימון מוחלט. ניכ

אן קיסניג'ר-פריישר
לא התאימה למעמד

סון יודע שקיסניג'ר אינו יכול להתחרות
בו, כי ליהודי בעל המיבטא הגרמני אין
שום סיכוי להיות מנהיג עצמאי ב
ארצות-הברית, ולהיבחר לכהונה רמה.
מאז פרשת ווטרגייט, זקוק ניכסון לקי
סיניג'ר עוד יותר, כי הוא האדם היחידי
בממשלתו הנחנה מייחס חיובי ומהערכה
כללית בציבור.

הצלחותיו האחרונות של קיסניג'

הוא כתב את נאומיו, סיפק לו רעיונות.
קיסניג'ר רצה לעזור לו לקבל את מינוי
המפלגה הרפובליקאית לכהונת הנשיא —
במקום מתחרהו, ריצ'ארד ניקסון. כאשר
בחרה המפלגה בניכסון, דיבר קיסניג'ר
על „שואה“. בעיניו היה זה אסון לאומי
ואישי כאחד, כי דרכו חזרה לווישניגטון
נראתה כחשומה.

קיסניג'ר בז אז לניכסון, ולא הסתיר
זאת. ניכסון היה בעיניו בדיוק הטיפוס
המאוס עליו ביותר — פוליטיקאי בינוני,
אפס אינטלקטואלי, מנשק-תינוקות ומי
דקלם-סיסמאות. לדעתו היה זה האיש
האחרון שהיה מסוגל למלא את התפקיד
העיקרי, שהיה, לדעת קיסניג'ר: להסתלק
מוויאטנאם.

איש אינו יודע בביטחה מדוע
המיד ניכסון דווקא על מתנגד מוש
בע זה את תפקיד „היועץ לענייני
הביטחון הלאומי“.

השניים נפגשו פעם במסיבה של חגי
המולד, ולא עשו רושם רב זה על זה.
אבל כאשר באה ההזמנה, לא היסס קיסניג'
ג'ר לרע. בהיפרדו שוב מעמיתיו בהי
ארווארד, אמר להם: „סוף-סוף יכול שיגר
עון-הגדלות שלי להשתולל!“ אם בכלל

ההורים
אילו שלו לישראל...

שינה את דעתו על ניכסון, הרי זה היה
לאחר מכן.

ושיניגטון של ניכסון היתה שונה מאד
מבירתו של קנדי. במקומם של האינטלק
טואלים הצעירים והמבריקים באו עורכי
דון, מיליונרים-שלי-נפט, מנהלים-פירסומת.
בין אלה, בלט קיסניג'ר כענק אינטלק
טואלי. הוא הפך לנערה-שעשועים של ה
חברה הגבוהה, וכך גם נוצרה לו ההילה
של נערה-שעשועים ומאהב-הדור.

מאשתו אן התגרש עוד ב-1964, מאחר
שלא התאימה עוד למעמדו החדש. הפרוי
פסור הקיף את עצמו בכוכבניות, זכה
בסוג מיוחד של פירסומת, שהגיעה לי
שיאה כאשר דוגמנית-עירום גילתה לעי
הונות פרטים על יחסיו האינטימיים
עימה. מאז נרגע קצת, אולם טוריה-רכילות
עדיין מלאים סיפורים על קשרים-כביכול
עם שחקניות ונערות-זוהר, מ'א-ז'א גאבור
וויל סנטיג'ון ועד לעלי מקגרו ומארלו
תומאס.

אולם כל אלה מן שטויות. אחת שבילתה

שלו — שלא למלא את הפקודה, להפך את ההוראות ולעשות את ההיפך, ככל העולה על דעתו. והי פילוסופיה המתאימה לאי הוויכוחים, סניג, או לראש חברי רתיגרייה בתרים. שום צבא בעיר קם אינו יכול לאמץ לעצמו פיהוי כיפיה זו, מבלי להתפורר.

כי למי שמורה זכות זו — להחליט אם למלא פקודה, או לא? אם זה מותר למפקד-אגדה מסוים — מדוע לא לכל מפקד-האגדה? ואם לא — פקד אגדה, מדוע לא למח"ט? מה היה צריך לחשוב ולעשות מח"ט באגדה של אריק עצמו, למשל, שקיבל ממנו פקודה להתקיף מוצב מצרי ללא עזרה מתאימה של האגדה. ללא סיוע אווירי ותותחני מססיק, בידעו שזהו קבר חייליו? האם היה צריך לציית, או לא?

ואם זה נכון לגבי המח"ט — מה דינו של המג"ד, המס"פ, המס"כ? כיבולתי פקודה לת-

באופן בילעדי, עם טובת צה"ל וטובת המדינה.

מה היה קורה אילו היה אריק כרמטכ"ל, והיה מקבל מורי הממד שנה החוקית פקודה שהיא, לדעתי, נוגדת את טובת המדינה ואת טובת החיילים המסורים לפיקודו? אריק טוען, בראיון, שהוא היה ממלא פקודה כזאת. רמטכ"ל חייב לציית. זהו אבסורד גמור. גרוע מזה: תשובה זו פוגעת קשה באמינות הכנות של אריק. מדוע חייב רמטכ"ל לציית יותר ממפקד אגדה?

על פי הפילוסופיה שלו עצמו, חייב היה הרמטכ"ל אריאל שרון, במיקרה כזה, להפך את פקודת הממשלה ולפעול על פי מצפנו והבנתו.

מצפנו והבנתו היו מוכרחים להכתיב לו, במצב זה, בשגורל המדינה וחיי חייליו תלויים מנגד, די בצע הפיכה צבאית.

ולא חשוב אם אריק עצמו חושב על כך היום, או לא. היום הוא חושב במושגים

לים מחרידים. תוך כדי המלחמה היו החלטות הוות-שואה.

ההגיון הפשוט אומר שהאדם האחראי לכך יותר מכל אחר הוא האיש שהיה בכל התקופה הזאת שר-הביטחון. עליו רובצת האחריות הפורמלית המוחלטת, בדמינת-חוק דמוקרטית.

במיקרה שני, דיון, אחריות זו חמורה הרבה יותר. כמשך שנים הונחה את תפקידו כשר-הביטחון, ועסק בעסקים פוליטיים, מיסחי ריגים ופרטיים, שגזרו כימעת את כל זמנו. הוא נתן לכל מערכת הי ביטחון דוגמה אישית של שחיתות, לאי-יכפפות, הפרת-חוק וי זילזול בערכיהם.

ערב המלחמה, היה זה דיון שהכריז שאין להתחייב ברצינות לאיומי המצרים, מפני שלא צפויה מלחמה במשך "עשר השנים הקרובות". (באותו זמן הכריז אריק שצה"ל יכול לכבוש את כל העולם הערבי, מאלג'יר עד בגדאד, תוך שבוע).

כאשר נתפסו הדיווחים על הכניסה המצרית והסורים, להתקפת מחץ, היה זה דיון שקיבל את הי הערכה שזהו תימרון חסר-ערך.

וביום השני של המלחמה, היה זה דיון שאיבד את השליטה ואת העשתונות, ויעץ לאלוף פיקוד הדרום לברוח מיד ממרבית סיני.

כל זה ידוע היטב לאריק שרון. אילו היה כן בטענותיו, היה צריך להיות הראשון שידרוש את סילוקו המיידי של דיון מכל גניעה בענייני-ביטחון. כצעד ראשון ל"טלטלה הגדולה" שצה"ל זקוק לה, לדבריו.

תחת זאת עושה אריק את ההיפך. באגדה הגדולה שהוא יוצר, הוא מושבין אגדה פרטית על משה דיון.

ביקור מערב

לתעלה

ב-18 באוקטובר, על גדת התעלה, נוצרה ברית-ברזל בין אריק שרון ומשה דיון.

ידענו זאת. עיתון זה הודיע על כך מיידי, והצביע על ההשלכות המרחיקות-לכת הנובעות מכרית זו לגבי עתיד המדינה וגורל הי דמוקרטיה בה.

אריק שרון הכחיש אז בכל תוקף שקיימת ברית כזאת. להיפך: הוא אמר שיתקייף את דיון בבוא היום על חלקו באסון. לדבריו אז, הוא נמנע בינתיים מהתקפה עליו רק בגלל סיבה אחת: שדיון היה היחיד שבא לבקרו ממערב לתעלה, בימים ההם.

סיבה זו נראתה מלכתחילה כתיקון ילידתי במיקצת. משה דיון בא למערב-התער לה כדי להצטלם — עיסוקו העיקרי במיל-חמה זו, כמו במלחמת ששת-הימים. הוא היה זקוק לצילום זה כמו אוויר לגשימה. הילתו כמציא גשבריה לנצח. תדמיתו היתה מרוסקת. עתידו הפוליטי נראה קודר. הוא היה זקוק לשיפוץ דהוי. המיתוס של דיון נהרס. המיתוס של אריק החל באותן שעות להיווצר. דיון ירד לתעלה כדי לקנות לעצמו חלק מן המיתוס החדש.

מדוע מכר לו אריק את החלק הזה? מדוע הצטלם עימו בתצלום המפורסם — תחבושת לבנה ליד רטייה שחורה?

אריק כבר ידע, באותו רגע, שהוא נכנס לסיכסוך חמור ביותר עם הרמטכ"ל, אלוף-הפיקוד ו"יעץ" הפיקוד, חיים בר-לב. הוא ידע שעומדות להתעורר נגדו האשמות על רקע של הפרת-פקודה, אי-ציות בקרב וביצוע פעולות בניגוד להוראות. הוא ידע שכבר הוגשה דרישה להוראות, ושצפויה דרישה להעמידו לדין צבאי.

אריק היה זקוק לגיבוי של דיון, כשם שדיון היה זקוק לגיבוי של אריק.

זאת היתה ברית אישית, המיכוסת על אינטים הדדי הדוק. מעבר לזה נשקף השיקול, שעליו הצ-בענו כמה פעמים בעיתון זה, ושאר-אריק מכחיש אותו בתוקף: הקואליציה הפולי-טית הצפויה, בבוא היום. בין הליכוד ובין דיון.

גם זהו צד מחריר של אותו מעמד.

הנה, בעיצומה של מלחמה, על גדת התער לה, נפגשים שר-הביטחון ומפקד-אגדה. שר-הביטחון הוא מנהיג של פלג פוליטי, ובעל אמיציות אישיות מופלגות. מפקד-האגדה הוא מנהיג מפלגה שניה, שהוא עצמו הקים אותה במאמץ עליון, ערב המלחמה.

שני המצביאים הם גם שני רא-שי-מפלגות. איי-אפשר להפריד בין הערכותיהם הצבאיות לבין שאי פותיהם הפוליטיות — כשם שאי אפשר להפריד בין גופו של אדם ובין נפשו.

הליכוד אינו יכול להגיע לשלטון בלי דיון. לדיון אין שמץ של עתיד פוליטי ללא הליכוד. הברית בין השניים היתה טבעית לא רק מבחינה אישית, אלא גם מבחינה מדינית.

אריק, המטיף בזעם נגד הפולי-טיזציה של צה"ל, בה הוא מאשים את חיים בר-לב, הוא בעצמו התי-דמות הפוליטיזציה הזאת. כמו נפוליאון ומאות דוגמאות היסטורי-ריות פחות מזהירות, הוא נגרר פוליטי מובהק.

קיסר

ופופיוס

הברית דיון-שרון (ואולי אפשר כבר לומר: שרון-דיון) העלתה פיר-רות מיידיים.

אריק בעצמו מודה שעשה מעשה שהנהו עבירה צבאית נוספת. אחרי שקיבל פקודה לתקוף את המוצב חיסור, שאיים על עורף המובלעת הישראלית באפריקה, פנה אל שר-הביטחון כדי שיתערב לביטול פקודה זו. דיון פנה לסגן-הרמטכ"ל, וזה ביטל את הפקודה, על פי דרישתו.

פרשה זו היא עילה לאחת הי האשמות, שבגללן תבע אלוף-הי-פיקוד והעמיד את אריק למישפט צבאי. אין זכות למפקד לפנות אל שר-הביטחון, תוך עקיפת שרשרת-הפיקוד. ואין זכות לשר-הביטחון להתערב במהלכים אופרטיביים.

תוצאה אחרת של הברית היתה העברתו של שמואל גונן מתפקיד אלוף-הפיקוד לתפקיד המפקד בארמיה-אלי-שייר.

אולם הפרי העיקרי של הברית הקדושה הוא נפילתו של אריק שרון לכדור את משה דיון באגדה הגדול-ה, שהוא יוצר.

בראיון של מערב, מתאר אריק תמונה נוגעת-ללב של משה דיון, שידע את הכל וחזה את הכל מראש. שר-הביטחון גאוני בעל חוש נבואי. לגאון זה לא היתה שום השפעה על צה"ל. מפני שצה"ל היה נתון בידי שני הרשעים: חיים בר-לב ודיון אלעזר.

כך קרה שכל הוראותיו הנכונות של דיון הושמו לאל. דיון ידע שהמצרים יתקשו לאורך כל התעלה. הוא נתן הוראה לפרוס את הכוחות, כדי לקדם את פני ההתקפה. הכוחות במקום היו מספיקים. אולם מישור מיסחורי חיבל בפקודה. הכורחות לא נפרסו. וכך הפסדנו את הניצחון בשלב הראשון של המלחמה.

זוהי אגדה בתוך אגדה.

שאלה: האם לדעתך הוא (דיון) צריך לכהן כשר-הביטחון גם בממשלה הבאה?

שרון: כן. בהחלט! (סימ-קריאה ב-מקור)... מכיוון שהממשלה לא התפטרה, זו תהיה שטות (!) לטעון כי משה דיון צריך להתפטר, או לא לכהן כשר-הביטחון בממשלה הבאה. הוא שר-ביטחון טוב. הוא בהחלט עולה על כל מועמד אחר במערך. הוא עולה עשרות מונים על איש כמו חיים בר-לב. הוא שם אותם בכיס הקטן במקור ריות שבו, בהבנת העניין, במחשבה...

שאלה: ואתה אינך רואה אותו כאשם במחדלי המלחמה?

שרון: לא! (סימ-קריאה במקור). ה' מחדלים היו צבאיים.

שמע: אין מחדל פוליטי. שום דבר פוליטי לא גרם למלחמה. שום אחריות אינה רובצת על שר-הביטחון, שהחליט שהכנות האריב אינן רציניות, ושעל כן אין צורך לגייס את המילואים ולהזיז את הכלים לעבר החזית.

באגדה החדשה, כל זה נעלם.

מעמד בריתת הברית: אריק ודיון ב-18.10

פוס. לאור היום, מוצב שהיה חשוף לאש המקלעים המצריים. סברתי שזהו פקודה אווילית. ידעתי שאני מסכן את חיי האנ-שים שלי, שאותם חונכתי ואהבתי. תוך מילוי פקודה זו נפצעתי קשה. האם היה עלי לסרב לבצעה?

אין אדם בצבא שאינו מקבל לעיתים, ובייחוד בתנאי מלחמה, פקודות שאינן מסכים להן, הנראות לו תלושות מן המ-ציאות בשטח. לפעמים הוא צודק. לפעמים פשוט אינו תופס את התמונה הכללית, שעמדה לנגד עיני נותן-הפקודה.

האם מציץ אריק לתת לכך חייך את הזכות להפך כל פקודה שאינה נראית לו?

צבא של

הוטוטאים

ע' מנואל קאנט הגדיר את "הציווי הי מוחלט", של המוסר, האומר שכל אדם חייב להתנהג כך שהתנהגותו תוכל לשמש עקרון-יסוד לחוקה כללית.

אילו נתקבחה הפילוסופיה של אריק שרון, עיקרון-יסודי של חי-קה צבאית, היתה צה"ל חופך לצבא של הוטוטאים.

לכן, על פי קאנט, וזהו פילוסופיה בלתי-מוסרית במהותה, למרות הלבוש האולטרה-מוסרי שבה מלבשי בעליה.

אולם אריק אינו חושב על קאנט. אין הוא חולם להעניק לכל קצין ולכל חייל את הזכות להפך פקודות — ועל אחת כמה וכמה פקודות של עצמו. הוא תובע זכות זו באופן בילעדי ל-

מכתבו של אורי אבנרי

אל חברי המליה

(ג) באמצעות הצנזורה, הכפופה למעשה לשר הביטחון, נמנעה כל אפשרות לפרסם את הפרטים הנוגעים להאשמותיו של האלוף גונן נגד האלוף שרון, בעוד שהאלוף שרון מצא דרך לפרסם ברחבי העולם והארץ את טענותיו החמורות נגד האלוף גונן ורבי-האלופים אלעזר וברלב.

(ד) נמנעו כל ההליכים הסדירים לבירור ההאשמות נגד האלוף שרון.

(ה) נעשה הכל כדי ליצור את הרושם שהאלוף שרון הוא הגיבור הבילעדי של מלחמת יום-הכיפורים, שהוא כבש את השטחים ממערב לתעלה, — דבר שיש לו השלכות פוליטיות מרחיקות-לכת, וכבר השפיע על הבחירות.

(ו) נאסר על ועדת-החקירה הממלכתית, שמונתה לחקירת מחדלי המלחמה, לטפל במרבית הטענות של האלוף גונן — וזאת על-ידי קביעת גבול-זמן שרירותי (סיום קרב הבלימה) לנושא שנמסר לבדיקת הוועדה. רוב ההאשמות של האלוף גונן נוגעות לשלב הצליחה והלאה.

ברצוני להדגיש שאיני שם עצמי כשופט, ואיני מוסמך לדון על צידקת הטענות וההאשמות ההדדיות של האלופים גונן ושרון. אולם כחבר-כנסת וכאיש-ציבור אני מוכרח להרים את קולי נגד שיטה של סתימת-פה, הענשה ללא מישפט ורצח-אופי מכוון של קצין בכיר — שיטה המתאימה למדינה טוטליטרית, או לחונטה של קצינים ברפובליקה-בנונה מרכז-אמריקאית. אם יישאר מצב זה על כנו, יגרם נזק ללא-תקנה לצה"ל, ופוחת פתח להידרדרות רודנית מסוכנת ביותר.

(כאן בא במכתב פירוט מלא של ההאשמות שהועלו על-ידי האלוף גונן נגד האלוף שרון.)

הריני סבור שטענות אלה, הנוגעות לפעולות שבהן נהרגו מאות חיילים, הן חמורות במידה שאי-אפשר להימנע מחקירתן היסודית. חקירה זו נמנעה על-ידי גניזת תלונותו של האלוף גונן, הרחקתו המיידית מתפקידו בנסיבות משפילות, ויצירת מיתוס לבני האירועים הנדונים.

תחקירים שיגרתיים של צה"ל, ללא הגדרת האשמות ו-נאשמים, אינם יכולים למלא את תפקיד חקירת ההאשמות, ובוודאי אינם יכולים לבוא במקום קצין בודק ומישפט.

השתלשלות הפרשה לגבי האלוף גונן יוצרת תמונה קודרת של קונספירציה לגניזת עובדות חמורות, להשתלטות פוליטית על צה"ל, להתערבות בלתי-כשרה של שר הביטחון בחליטים צבאיים, סירים מטעמים פוליטיים, ועירעור יסודות המישמעת והחוק.

הריני תובע בירור העובדות.

בברכה,

אורי אבנרי

להלן קטעים ממכתבו של אורי אבנרי, שהוגדו השבוע את המופנה בפרשת גונן. עדיין לא ניתן לפרסם את המכתב כמולאו.

9 בינואר 1974

לכבוד

ראש הממשלה,
חברי הממשלה,
יו"ר ועדת החוץ והביטחון,
חברי ועדת החוץ והביטחון.

שלום רב,

כאחד מתפקידי האחרונים כחבר-כנסת, אני רואה כחובתי להעזיק את מוסדות המדינה והציבור למעשה עוול מחפיר, המערער את אשיות מדינתנו וצבאנו.

להלן פרטי הפרשה, כפי שנודעו לי ממקורות שונים: ביום ה-9 באוקטובר 1973, בעיצומה של המלחמה, פנה אלוף פיקוד הדרום, האלוף שמואל גונן (גורודיש), בעל-פה אל הרמטכ"ל רבי-אלוף דוד אלעזר, בתביעה להדיח את האלוף אריאל שרון מתפקידו, בעוון אי-ציות לפקודות.

אלוף-הפיקוד חזר על תביעתו זו, על דעת רבי-אלוף חיים בר-לב, בעת קרבות הצליחה. גם הפעם היתה התביעה בעל-פה. ב-13 בנובמבר הגיש אלוף-הפיקוד תלונה בכתב לרמטכ"ל, בדרישה להעמיד את האלוף שרון לדין צבאי. הוא חזר על כך בכתב ביום ה-20 בנובמבר, תוך פירוט ההאשמות.

עד כמה שידוע לי, המליץ הפרקליט הצבאי הראשי בפני הרמטכ"ל למנות קצין בודק, לבירור ההאשמות, דבר המהווה שלב מוקדם בטרם העמדת קצין לדין צבאי. אחרי שהרמטכ"ל העביר את העניין לחוות-דעתו של היועץ המישפטי לממשלה, מר מאיר שמגר, המליץ גם הלה על מינוי קצין בודק.

מטעמים שאינם ברורים לי, חזר בו מר שמגר מחוות-דעת זו, והרמטכ"ל סירב למנות קצין בודק. בכך נגנזה תלונתו הרשמית של האלוף גונן. גניזת קובלנה כזאת של אלוף פיקוד נגד מפקד אוגדה, על אי-ציות בקרב, אין לה — כמדומני — אח ורע בתולדות צה"ל, או של צבא אחר במדינת-חוק.

יש לי יסוד להניח כי גניזת התלונה באה בעיקבות התערבות אישית של שר הביטחון, מר משה דיין.

תחת בירור תלונתו, הועבר האלוף גונן מתפקידו כאלוף פיקוד הדרום ביום ה-22 בנובמבר. הדבר נעשה בנסיבות שנועזו במתכוון לעורר בציבור את הרושם שזוהי העברת-עונשין והורדה בתפקיד, ושהאלוף גונן אשם במחדלים הנוראים של המלחמה ואינו מוכשר למלא את תפקידו. בכך התעוררה נגד האלוף גונן שינאת הבריות, נהרס שמו הטוב כקצין וכאדם, הוסח גודו הזעם המוצדק שרווח בציבור ובצה"ל נגד האחראים למחדלים ולאסונות ערב המלחמה ובמהלך המלחמה.

הדבר מחפיר שיבעתיים בגלל הסיבות הבאות:

- (א) שום קצין בכיר אחר לא הועבר מתפקידו בנסיבות דומות.
- (ב) לא הועלו נגד האלוף גונן שום האשמות או טענות מוגדרות, לא ניתנה לו כל הזדמנות להתגונן בפני טענות כלשהן או להשיב עליהן, לא היה הליך תקין לפני שהוטל עליו עונש פומבי חמור כזה.

יש לאפשר לוועדה זו לחקור את כל הנסיבות הנוגעות להאשמות של אריק שרון ונגד אריק שרון, לגבי ביצוע פקודות הצליחה, החזקת צירי-התנועה לאתר-הצליחה, חלוקת התפקידים באפריקה, ההתר קפה על מצב מיטורי, מתן הפקודות וביצוע הפקודות.

החקירה צריכה להיות מלאה וכוללת, ואת מסקנותיה יש להניח בפני הציבור.

מה שאירע בישיבת הממשלה מוכיח עד לאן הגיעה שריטתו של משה דיין.

השרים שעוררו את העניין בישיבה עשו זאת על סמך מכתבו של אורי אבנרי (למרות שרק אחד מהם, שר-ההגנה דווקא, מצא לנכון לאשר את קבלת המכתב). לכן הם ידעו את פרטי הפרשה.

אולם משה דיין סובב אותם על אצבעו הקטנה. הוא שילם מס-שפתיים לרמטכ"ל — או מנע כל החלטה לבירור האשמותיו של האלוף גונן נגד האלוף שרון. די היה בהתנגדותו, כדי לקבור את העניין כולה.

אריק מנח ישראל ודיין מנח ישראל. וידוע כיסר ופומפיוס. דור אומזוראט של המצביאים. וצל כבר, כבר מושך לעבר רומא.

דרושה

רוח פרצים

איך אפשר להילחם באגדה? איך אפשר למנוע בעדה מלשלוט את זור עותה. כמו תמונה, לעבר כל פינות חיינו הלאומיים?

שתי דרישות עזרות מיד:

אחרי שאריק שרון וחסידיו כבר הפיצו את טענותיהם בכל כלי-התקשורת בארץ ובחו"ל, ללא התחשבות כלשהי באיסורי הצנזורה הביטחונית, יש לפתוח ויכוח זה לרווחה. יש לפתוח את החלונות בפני רוח-הפרצים הרעננה, שתסלק את האוויר ה-דחוס.

אי-אפשר לסבול מצב שבו אריק ודיין משמיעים את דבריהם באופן חופשי, בעוד שהטענות נגדם נגזזות על-ידי הצנזורה, ואילו כל המאשמים עליהם נאלצים לשתוק מפאת היותם חיילים-במדים שאסור להם לדבר או עסקי-מיפלגה הפוחזים לדבר.

דין אחד לכודם. יפתח הוויכוח! יבטלו האיסורים! יחא-א כל פרט מפרטי מידע יומי-הכפויים רים פתוח לדיבור ולבירור פומבי!

זוהי מציאות הדמוקרטית, מול סכנת האגדות הרות-האסון, המאיימות עליה. מציאות זו חשובה לאין ערוך יותר מכל שיקול של שמירת סודותיה של מלחמה שחלפה.

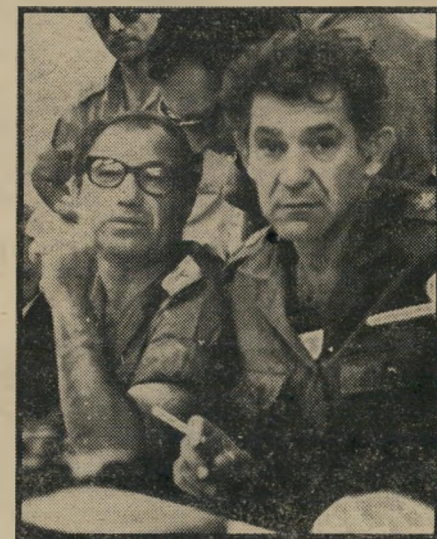
ואם זה רע למורא הצבאי — זה בוודאי בריא יותר מאשר מצב שבו מאשים מפקדי-אוגדה, כתממי כת שרי-הביטחון, את המפקדים הכירים כמזימות-ירשע וכשיטתם מקצועית, מבלי שהדבר יבורר עד תום.

חקירה

עד הסוף

הדרישה השנייה נוגעת לוועדת-החקירה.

פעולתה צומצמה באופן שרירותי תי עד לגמור שלב הבלימה. יש

דוד וגורודיש

לבטל הגבלה זו, שכאח ביוזמת משה דיין, ולהרחיב את הפממות עד לגמר המלחמה כולה.

אין לי אימון מוחלט בוועדה זו. אניד זאת בפה מלא כבר עכשיו. איני בטוח אם לכל חבריה יהיה עושה-הרוח הדרוש כדי להסיק את מלוא המסקנות נגד האויבים הבכירים ביותר. אני חושש במיוחד מפני גישתה למשה דיין.

אולם זוהי הוועדה שישנה, ואין אחרת.

טענה שהיא של אריק שרון, או נגד אריק שרון.

עובדות במקום

אגדות

אני מאמין שכל התנגשות של טענות ותהייה חריפות וקיצוניות ככל ש-תהיינה, תתרום להבראת צה"ל ולחיזוק המדינה.

אני סבור שאריק צודק בכמה מדבריו — כשם שאני בטוח לגמרי שרבות מע-נאות אינן תואמות את ההגיון והעובדות. אולם הוויכוח הוא ההיפך מיצירת מיי-תוס.

זהו ההבדל בין יום ולילה. בין חופש ורדנות, בין רוח-פרצים ואוויר-המחנק בכלא.

אני פוחד מפני אגדות נפוליוניות. אני פוחד מפני אגדות. אני פוחד.

כל ילדי הכוכבים החת

אריק ושושיק

אריק לביא ושושיק שני ושתי בנותיהם — נועה (ארבע וחצי) ויעל (שנתיים). בתמונה מישפחתית טיפוסית בהופעתה של ציפי שביט שהתקיימה השבוע.

ובתה מאירה (ש" לוש וחצי). העלמה הצעירה עדיין מתביישת נוכח המצלמות, אבל זה יעבור.

ילדי

איש לא חשד מעולם בציפי שביט שהיא אמיצה במיוחד. אנשים שמנים בדרך כלל, נוטים להרים רגליים מדיים. לא שציפי שמנה, חס וחלילה, אבל אלא שבשבת האחרונה, כאולם צוותא בתל-אביב, גילתה הכוכבת, הדומה לילדה לסחות בחלקה — 153 ס"מ גובה, 54 קילו — אומץ לב ראוי לציון: את הצגת הבכור

יונה עמרי

אשתו של הטייס אורי יופה עם אורן בן (11) ודנה (חמש וחצי). ובתה הבלונדית בת החמש רונית.

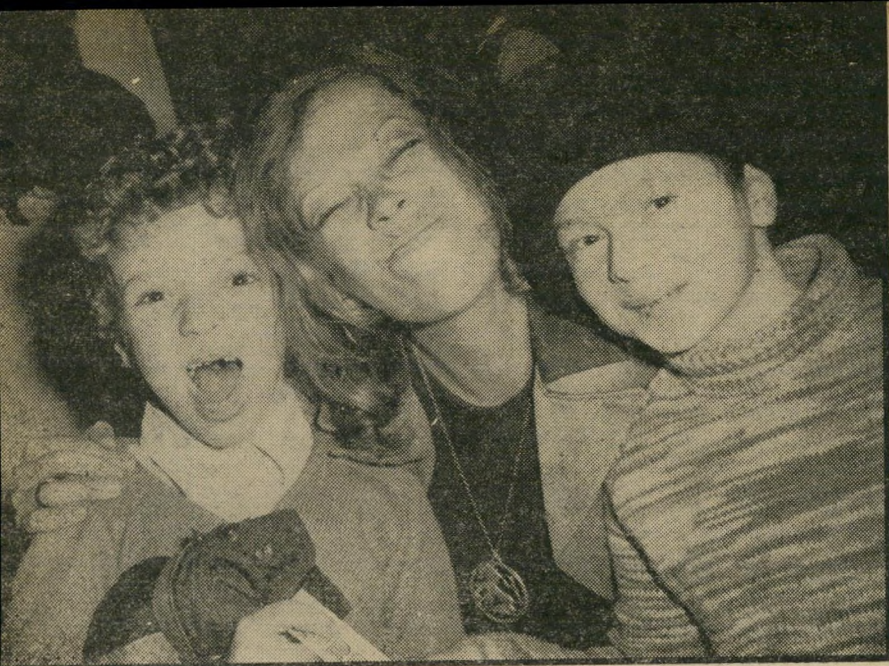
שולה חן והאמזורסקים

שולה, אשתו של הפיזמונאי אבינועם קורן, עם בתה מלי (3). בתמונה למטה: מיקי ובני אמדורסקי והבן אסף («אספסוף») בן השלוש, שירש את חיוכו המתוק של אביו.

שאול ביבר

מסורק למשעי, (סגן-אלוף מיל, לשעבר קצין הווי ובידור בצה"ל), אשתו אורנה, והבנות מיכל (11) יעל (9) ותמי (5).

סו ובאו לראות את הכוכבת הדומה לילדה

דרורה חבקין

מנסה להיות נחמדה למצלמה, ואילו ילדיה שירי (9) ואריאל (שש וחצי) מצליחים בכך, בלי להתאמץ. לצורך הצילום חבשה דרורה לבנה אריאל את כובע הפרווה שלה ופיזרה את שערותיה.

ילדיהם של חיים וגליה טופול: ענת (15), עדי (7) ועומר (11). הילדה באמצע היא ציפי שביט, המחליפה את האבא חיים טופול אשר עקב עיסוקיו הרבים בארץ ובחוץ לארץ לא יכול היה להגיע למופע הילדים.

הטופולים

כוכבים

מילדים, אבל למת דווקא ילדי כוכבים — המורגלים כבר מילדותם לעולם חבמה? אלא שהסיכון השתלם. הילדים חיו מרותקים. "עבדתי קשה על התוכנית", מגלה ציפי סוד. "עד היום טרם עשיתי תוכנית יחיד. לכל היותר חאלטורה של עשרים דקות." לפום צערא אגרא.

של הופעת היחיד הראשונה שלה, ציפי פיי בנג בנג, היא העלתה בסני חקהל יקורתי ביותר שאפשר למצוא: בניהם נותיהם של כל אמני ישראל. מאחר שתוכנית היחיד היתה תוכנית לי ים, הית זה טבעי שהקהל יהיה מורכב

אשתו של אושיק לוי, עם דנה בת השלוש.

אירית לוי

שלמה ברשביט בחברת הבן (12), שש" מו בן, ומיכל (9 וחצי).

אשתו של אהוד מנור, עם הבת גליה (שש), ובהריון מתקדם.

עופרה פוקס

ג'יפ בכיוון הביתה בארץ גושן
זעקה בחצות הלילה

כל ראשי המדינה מצפים לקראת מיבן זה בחדרה. ובצדק: הם עצמם דאגו להח" דיר לתודעת כל אדם בישראל, יום אחרי יום במשך שש וחצי שנים, שנסוגה כזאת תהיה משולה לשואה לאומית.

צה"ל

בדרך הביתה

על מהדק הנסיגה מדווח כתב "העולם הזה", יגאל דביב:

מדי לילה, בין חצות לשלוש לפנות בוקר, כאשר קור מקפא שורר מעבר לתעלה והחושך ממחיש את מכות מצריים, חוזרת התופעה על עצמה: באחד המוצבים נמאס לפתע הכל, על אחד החיילים הפוקה עיניים יגעות מול גדרות המוקשים שלפניו, והוא פורץ בזעקת אימים מהדהדת: "היביתיה! זעקות. תוך שניות, הוא נענה על-ידי חייל אחר במוצב אחר, הוועק אף הוא: הביתה! תוך דקה-שתיים, כל קו החזית נשמע כבית-משוגעים אחד גדול, כאשר הכל צועקים במקלה, כלהקת תנים מוזי רעב: "היביתיה! תופעה זו פורצת ספונטאנית, שוב ושוב, כל לילה.

הרצון לשוב הביתה מתגלה גם בתופעות אחרות. ביום התחלת הפינוי של ציר סואץ קהיר טירתו לאורך הקו. כיוון שלצה"ל אין יתרון חומרי-בנינוי עבור הקו השני, וגם מחסני נאט"ו ריקים — ניתנה הוראה כי בכל מוצב יפרקו ויקחו את הכל: ממוקש ועד גדר תיל. אפילו את שקי החול מריקים, ונוטלים אותם למילוי מחדש בקו החדש. לשיחרור. מי שזוכר באיון כבודות עסקו החיילים בבנינו המוצבים — נותר נדהם מול המרץ והדורות הנעורים שהם מגלים בעבודת הפירוק והפריקה, בדרך להעמס ולזוז לאחור, לשיחרור הנכסף. החיילים באפריקה נחלקים כיום לשני סוגים: המאשרים, הנוסעים לאחור כדי להשתחרר, והדפוקים, הנוסגים לקו השני, כמו היחידה שלי. נכון שאנו עוברים את התעלה מזרחה — אבל רק כדי לתפוס את הקו החדש מאחור. איזה יאוש!

שלל. אני נוסע לאורך מרגלות הר עתאקה, לכיוון עראביה. בכל מוצב — אותו מחזה: החיילים עוסקים בפירוק והעמסה. יחידות הנוסעות להשתחרר, לוקחות עימן כמה שפחות ציוד, מחלקות את שללן לכל הבא ומבקש. היחידות הנוסעות לקו השני, מעמיסות כל דבר, משולחן ועד אוהל. באחד המוצבים אני נתקל בחיילים מדוי-כאים ושפופים. מסתבר כי הם צריכים להשתחרר רשמית עוד שלושה ימים, אבל היו יכולים לצאת כבר מחרתיים. אבל המ"פ מסרב לתת להם לנסוע הביתה יום קודם. נימוקו: במלחמת ששת הימים הוא חזר הביתה יום אחד מוקדם מדי — ומאז הוא גרוש.

תפילין לבדווי. עוברים ליד יחידות צנחנים מאימעיילה, הבאות ליקור אחרון בסואץ. הם מספרים כי הבוקר צריך להתקיים משחק כדורגל בין היחידה שלהם ל בין המצרים. אני פוגש בחבר, צבי, מיוחדת צנחנים באימעיילה, המספר על ביקור של חוליית חב"ד אצלם. התבדניקים ניסו לשכנע את החיילים להניח תפילין, לבסוף מצאו אחד שהסכים. רק אחרי שגמרו, מאושרים, את הטקס, גילו להם כי זהו עלי, הגשש הבדווי.

במוצב שלהם שוררת שלווה — אבל רק כלפי חוץ. בוקר אחד מגלה הגשש עקבות טריים בשדה המוקשים. מתברר כי המצרים

צבאי מדהים, ושהיה בעיני כל אב חכם וחוק. השטחים שפוגו אז היו בידי צה"ל רק במשך כמה שבועות. הפעם היה הכל אחרת. בראש המדינה עומדת הנהגה מפוצלת וכושלת, שאמינותה ירדה כימעט לנקודת-האפס אחרי פרשת האסונות והמהדלים. בראש הצבא עומדת צמרת שהותקפה קשה מבפנים, על-ידי אלוף בכיר, ו"מלחמת הגנרלים" הייתה גלים בארץ ובעולם.

יתר על כן: הפעם נעזבים לא רק שטחים שנכבשו לפני כמה שבועות, אלא גם שטחים שהיו בידי צה"ל במשך שש וחצי שנים, עד שרוב אורחי ישראל התפתו להא- מין שהם יישארו בידי המדינה לנצח.

למילה גסה, ומי שהעלה אותה על שפתיו גזר על עצמו התאבדות פוליטית.

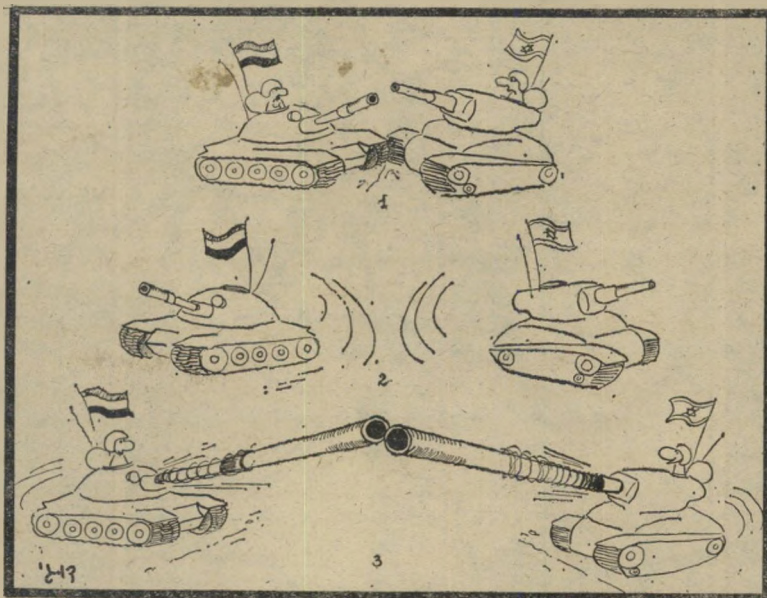
הביתה! איך עובר משבר זה? החיילים, שהשתתפו אישית בנסוגה, היו מאושרים. הם ציירו על קירות הבתים, בארץ גושן הדמונית, את המילה האחת: "הביתה!"

אמנם, משה דיין היה נפחד. הוא נתן הוראה, שאין לה ארר בארץ דמוקרטית: למנוע בכוח מהעיתונאים להנציח את הנסיגה. על המסכים הופיעו רק פרצופים מחייכים של חיילי הכוח הנסוג — וגם פרצופים אלה צולמו בגניבה, נגד הוראותיו של דיין, שאיים בשל כך להטיל חרם על הטלוויזיה.

הוראה זו היתה לא רק דיקטטורית מוב-הקת, אלא גם טיפשית. לא היה בה צורך, בשלב הראשון עברה הנסיגה ללא משבר נפשי עמוק. נטל המילואים הגדוש את הסיאה, והדיבורים על "הפרדת כוחות" הקהו את העוקץ.

המביבה. אולם זה היה רק השלב הרא- שון. כאשר תיכפה על ישראל נסיגה בצפון, מול הסורים השנואים, יהיה המשבר הרבה יותר עמוק.

אולם המיבן האמיתי יבוא כאשר הנסי- גה תהיה בגלוי נסיגה, בלי חוכמות — בדרום מעבר למיתלה ולגיד, בצפון ממרכז רמת-הגולן על התנחלויותיה, ובמיוחד מ- מרכז הגדה המערבית.

הפרדת כוחות

במדינה

העם

שטר לפרעון

מעולם לא הוצג לציבור שטר לפרעון במהירות כה רבה, כמו השטר שעליו חתם האזרח הישראלי ביום הבחירות. השבוע העלתה הממשלה את מחירי כל מיצרי-היסוד בצורה שחוללה מהפכה בי- חיו של כל ישראלי.

רמת-המחיה של כל חלקי הציבור, חוץ משיכבה דקה של מתעשרים, הורדה באופן דראסטי.

ימינה, למטה. הציבור הגיב בתדהמה. לתדהמה זו לא היתה הצדקה רבה.

פעמים במשך חצי שנה — פעם בבי- חירות להסתדרות ופעם בבחירות לכנסת — נתן הציבור סטירת-לחי מצלצלת לכל הכוחות שהטיפו נמרצות נגד קו של הורדת רמת-המחיה, ושהבטיחו להיאבק נגד אפי- שרות זו.

תחת זאת היתה לאורך כל החזית, תזווה ימינה. היתה עלייה מאסיבית של תמיכת הציבור, ובכללו ציבור העובדים, בליכוד הימני, המטיף מזה שנים לביטול הסוכ- סידיות ולהעלאת המחירים, תוך תשלום מס-שפתים למליצות סוציאליות נבוכות. כל ילד ידע שהליכוד נתמך על-ידי איר- גוני המעבידים, וכי הוא נושא-דברם הר- עיקרי.

מבחינה סוציאלית, אין הבדל בין הליכוד ול"ע, שעלו בהסתדרות והחזיקו מעמד בי- כנסת, בעזרת הרשימה החדשה של שר- למית אלזני, שלא אמרה מילה על בעיות השכר ורמת-המחיה.

ואילו המערך נשא בבחירות את דגלו הסוציאלי של פינוס ספיר ומשה דיין — דגל שלמלא משמעותו התבררה השבוע.

גלדודות אספירין. ההלם הראשון של מהפכת-המחירים היה כה גדול, עד ש- איש לא היה מסוגל לעמוד על חומרתה. הממשלה ניסתה להרגיע את העצבים בי- כמה דיבורים ומעשים, שנועדו לעורר רוסם של פיצוי על ההפסד. אולם מטרת המדיניות אינה להשאיר את הציבור בי- אותו מצב שבו היה נתון קודם לכן, אלא להוריד את רמת-מחיייתו, תוספת-היוקר תשפיע, לכל היותר, כגלגלת אספירין.

בהעדר גוש בעל תודעה סוציאלית בכי- נסת, ועם כינון ממשלת-עובדים בהסתדרות, בשעה שמחשבות רוב המישפחות עדיין שקועות במצב הביטחוני הגזול מהן את האב והבעל, החל העידן הסוציאלי החדש במדינה: העידן שבו עליות חברתית קטנה תמשיך להתעשר בחסות הממשלה ובי- עזרת אידיאולוגיה ימינה, בעוד שכל שאר חלקי הציבור יידרשו להדק את החגורה יותר ויותר, למען המולדת.

הנסיגה הראשונה

בפעם הראשונה נסוג צה"ל. אמנם, גם בשנת 1957 היתה נסיגה גדרי- לה. אולם זו עברה כימעט מבלי להשאיר רושם, כי בראשה עמד דויד בן-גוריון, האיש שהוביל את צה"ל זה עתה לניצחון

קיסינג'ר

(המשך מעמוד 13)

הכוחות במקום ומאזן-הכוחות הי- עולמי. אחרי שהחליט, הוא מנהל משא-ומתן אינטנסיבי עם הצדדים, שוב אחרי שוב, כדי שישכמו ל- הסדר זה. משא-ומתן זה הוא תערי- בת של שיכנוע, איומים, אולטימ- טומים וגם שימוש בכוח (כגון מי- קוש נמר הייפונג, הגברת ההפצ- צות של צפון ויאטינאם).

אולם ויאטנאם היתה זירה צדדית. מטרתו של קיסינג'ר היתה, בעיקר, לשים קץ למעורבות האמריקאית, ולמנוע כל אפי- שרות שהיטכסוך הוויאט-נאמי יקלל בי- עתיד את היחסים בין וושינגטון, מוסקבה ופקינג.

הסיכסוך הישראלי-ערבי מסובך הרבה יותר. הוא עלול לגרום למלחמה עולמית, או לשיחוק המשק המערבי על-ידי השי- מוש בחרס-הנפט.

הטיפול של קיסינג'ר היתה, על כן, נמרץ עוד יותר. אחרי שאנואר אל-סאדאת שם קץ לקיפאון ביוס-הכיפורים, ושירת בכך גם את האינטרס האמריקאי, נכנס הפרור פסור לפעולה. שוב שימשו בערבוביה אמצעי-שיכנוע, איום בכוח (הכרות כיר- ננות גרעינית בצבא ארצות-הברית), ומי- תוי (נשק לישראל). ובעיקר: לחץ פסי- של משא-ומתן כפוי.

בשלב האינטנסיבי ביותר, נפלו מלוויו של קיסינג'ר פשוט מן הרגליים. כאשר נגשו עם הנשיא סאדאת באסאן, שכבו ג'וזף סיסקו ועוזריו בחוץ על הדשא וגר- דמו. בירושלים החזיקו בני-שיחו של קיסינג'ר רק בקושי מעמד, וההסדר הושג כאשר הם כבר היו בשלב של התשה גר- פנית קיצונית. קיסינג'ר נראה רענן, ומוכן להמשיך בלי סוף.

ציאות חדשה

יום ברור שגם הסכם הפסקת-האש וגם הסכם, "הפרדת-הכוחות" היו טובי- ניות אמריקאיות מגובשות, ולא נותר למצ- רים ולישראלים אלא לשנות בהם פרטים פעוטים.

שניהם היו "הסכמים כפויים", שזקקו בחשבון את צורכי הברית האמריקאית-סובייטית, ואת האיני- טרסים של ישראל והערבים — כפי שקיסינג'ר מגדיר אותם.

אין ספק שקיסינג'ר ימשיך באותה שי- טה, שלב אחרי שלב. תחילה נסיגה בגי- בול טוריה והסדר צבאי עם ירדן, ולאחר מכן ההתקדמות לקראת הסדר כולל.

כאשר אמר משה דיין השבוע בכנסת שאין סיכוי להסכם קרוב בין ישראל ומצריים, מכיוון שמצריים אינה מקבלת את "גבולות הביטחון" של דיין, הוא התעלם מן המציאות החדשה. הבעיה אינה עוד ישראלית-מצרית. רצונו של דיין שקול כנוצח. הבעיה היא ישראלית-אמי- ריקאית, מצרית-סובייטית ואמריקאית- סובייטית.

גבולות ישראל לא ייקבעו עדי- יד משה דיין, אלא עידידי "ראשי- הממשלה העולמי" וחברי ממשלתו — ניכסון, ברונייב ושות', אחרי שמיעת טענות הצדדים ודחיפתם לקראת איזון חדש.

זה לא יהיה פשוט וחלק. ייתכנו מיכשור לים רבים. תיחכן אפילו תבוסה לקיסינג'ר — למשל, אם יפטר הנשיא ניכסון בגלל שערוריותיו. או אם יתחולל שינוי בי- מאזן העולמי. אולם אפשרויות אלה גרי- אות רחוקות. סביר יותר שקיסינג'ר יש- לים את המלאכה.

הנרי מלך ישראל

ברחובות תל-אביב עקו מפגינים בשבוע שעבר, אריק מלך ישראל! זה מצלצל יפה יותר מאשר "הנרי מלך ישראל", אך לפי כל הסימנים, יהיה זה הנרי קיסינג'ר, ולא אריק שרון, שקבע את נטאיהקיים של ישראל בדור זה.

מי שמתנגד לזה, יכול להאשים בכך רק את אביו של הנרי, שעלה לאמריקה. כזו זה לא היה קורה אילו עלה ישראלי.

תמרורים

נחום • יום-הולדתה ה-42 של דיקנית הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב פרופ' פסור רינה שפירא, שנולדה בתל-אביב, היתה ראש החוג לסוציולוגיה באוניברסיטת תל-אביב, חיברה את הספר מי'אתה הסטודנט הישראלי.

נחום • יום-הולדתה ה-49 של הסופר נתן שחם, חבר קיבוץ בית-אלפא ומישי-נה ליו"ר רשות השידור, היה בזמנו עורך סוריית הפועלים ועורך שבועון חותם.

ניסא • בן הווילה של נשיא מצרים אנוואר אל-סאדאת בפרבר גיזה שבקאהיר, בתו הבכירה של הנשיא לוי מנחם סאדאת והמהנדס עבדאללה חאלק סרואת. באותה הזדמנות התארסו בתו השנייה של סאדאת, נואה וחסן מרעי, בנו של סיד מרעי, אחד מעורביו הבכירים של הנשיא המצרי.

נחום • יום-הולדתו ה-52 של ח"כ המערך אברהם עופר, מראשי ת"מ, גוש במפא"י, מנכ"ל שיכון עובדים, מי

עופר

יומני חוק באדור עופר, היה בזמנו מפקד בסיס חיל-הים באילת, ממקימי מועצת הלול, סמנכ"ל משרד ה"חקלאות וסגן ראש עיריית אשדוד. מונה • לתפ"קיד דוברצה"ל, ב"מקומו של תת-אלוף פינחס ("פיני") להב שמילא את התפקיד מ-1972 ועובר לתפקיד אחר בצה"ל, תת-אלוף אפרים פורן (42) שהיה ראש לישכתו של הרמטכ"ל הקודם חיים בר-לב. יליד פולין, עלה לארץ בהיותו בן שנה, התחנך בשפייה, התנדב בגיל 16 ליחידה צבאית והשתתף במלחמת ה"שיחור. היה מדריך ראשי בבית-הספר לקצינים, עמד בשנתיים האחרונות בראש מילחמת צה"ל בסינגפור.

הו"ר • מדרגת תת-אלוף לאלוף, משה פלד (47) שנולד בעין-גנים, עבר בתום לימודיו בגמנסיה על-שם אחד העם בפתח-תיקה למושב נהלל שעם חבריו הוא נמנה עד היום, שירת במלחמת ה"שיחור בחטיבת גולני, השתחרר מצה"ל ועבר במסגרת שירות המילואים שלו קורס מג"דים, חזר ב-1959 לשירות פעיל, שימש במלחמת ששת-הימים כראש מטה באוגדת שיריון, פיקד במלחמת יום-הכיפורים על אוגדתו בהתקפת הגדד חזקית נגד הסורים.

נפטר • בבית-החולים בילינסון, בגיל 63, ד"ר חנה סנה, אלמנתו של מנהיג מק"י משה סנה, שנולדה בפולין, היתה פעילה בשורות הסטודנטים הציונים ביוזמה שם הכירה את בעלה לע"י תד, סיימה ב-1935 את לימודיה בבית-

חנה סנה
בסוף הרשימה

הספר לרפואה בוארשה, עלתה לארץ ב-1940 ועבדה כרופאת ילדים בקופת-חולים. כאשר שימש בעלה כרמ"א ההגנה, שירתה היא בשירות הרפואי של ההגנה. בשנים האחרונות היתה חברת ועדת הביקורת המרכזית של מק"י, נעלה בבחירות האחרונות את רשימת מוקד ועמדה בראש רשימה זו בבחירות לוועידת הפועלות.

נעם לופ
עריק — או קורבן?

והעיד במשפט שהתפתח בעיקבות גילוי, "הוא נחטף, או אולי אפילו כבר נרצח", טוענים קרוביו.

הווי

כל ימי האם

יום האם — היום בו מתנהגים יפה אל אמא, לא מרגיזים אותה, וקונים לה מתנות — היה מאז ומתמיד יום גמיש ביותר ב"ישראל. למעשה, היו למעלה מעשרה ימי אם. בחיפה חגגו את יום האם בפסח. תל-אביב קבעה לה אותו בחנוכה. לירושלים היה יום אם פרטי משלה, לפני מספר שנים, ואילו אמהות פתח-תקווה קיבלו את מתן נותיהן בתאריך שהוא הוותיק מכל ימי האם, כפי הנראה.

גם כל אחד מעיתוני הנוער והילדים ב"ארץ קבע לו תאריך אחר ליום האם שלו. מזל אי-הקביעות. בנוסף לכל אלה היה גם יום האם הבינלאומי — אשר בו הכירה מועצת הפועלות. ביום זה התנהגו יפחד כל הילדים אשר הוריהם קראו את דבר ועל החשמה.

הקביעות לא טמנו אף הם ידם בצ"לחת: כמעט כל קיבוץ קבע לו יום אם משלו. רק שהמחנה אצלם היתה משרתפת, לכל האימהות יחד.

עתה הגיעה הגאולה לילדי ישראל. מועצת הפועלות הצליחה לארגן את כל ה"גופים שחגגו את יום האם, לקבוע תאריך אחיד: ל' בשבט.

אולם נראה כי מזל אי-הקביעות של יום האם רודף אחריו. אחרי קבלת ההחלטה, התברר כי ל' בשבט נופל השנה ביום שישי בשבוע.

וכך, החליטה מועצת הפועלות, באופן יוצא מן הכלל, לשנות את תאריך יום האם ל"ט בשבט.

העושה סביבתית

"אתה עוצר אותי? אתה רוצה להעניש אותי? טוב, אז אני אעניש את כולם. אני אסגור לכם את התחנה." צעק שעלבה שוילי לעבר השוטר שעצר אותו.

שעלבה, עובד בתחנת הדלק פז בחולון, הועיק את חברו לעבודה, רומן שוילי, וזה הפסיק את מכירת הדלק בתחנה. טור המכוניות הארוך, שהמתין במוצאי-שבת למלא את מיכליו, נאלץ לנטוש את התחנה.

ג'ורקן בראש, שעלבה, עולה חדש מגרוייה, כפי שניתן להבין משמה, נלקח למשטרת חולון לאחר שאזרח התלונן נגדו במשטרה כי חבט בראשו בג'ורקן, בעקבות ויכוח ביניהם על מכירת נפט.

וכך, נסגרה תחנת הדלק למשך שעה תמימה. חברו של שעלבה השבית את התחנה — עד שהמשטרה תשחרר את חברו. געירות מכוניות נוספות עברו דרך התחנה, במשך שעה זו — וגאלצו להמשיך הלאה.

באוני כי כל שרק רצה לשמוע, בישר רומן שאף אחד לא יקבל דלק — עד שתברו ישוחרר. "תלכו למשטרה ותגידו שמה שהם ישתחררו את החבר שלי, ואז אמכור לכם," הודיע לעם ישראל.

הפסד לתחנה היה כבד, אולם מנחם חכמו, אחד מחמשת בעלי התחנה, ניסה להחליק את הפרשה למחרת: "רומן פחד להמשיך למכור דלק, כשנשאר לבדו, כדי שאנשים לא ימלאו ויסעו בלי לשלם, לכן הוא סגר את התחנה."

למה אין רומן מפחד למכור דלק כשהוא לבדו במשטרת לילה? בפיו של חכמו לא היתה תשובה.

הרגשת התיסכול והמרירות בעקבות ה"מלחמה, בעקבות הריקבון שנתגלה, בעקבות הישארותה של ההנהגה הישנה על כנה, אחרי הבחירות — התריפה לאחרונה, נה, כאשר החבר'ה החלו מקבלים דיווחים מהבית על מה שאירע לתקציב המשפחתי, בעקבות ההתמוטטות הכלכלית המתרחשת ובאה בשלבים מהירים.

האיום יומי האם יממשו החיילים את איומם, כאשר יחזרו הביתה ויצביעו בגלילה את מחאתם הגדולה?

על סמך נסיונם בנידון, מאמינים אנשי שגרירות אוסטרליה כי כן: "אנו מצפים לגל של הגירה ישראלית לאוסטרליה בעוד כחודשיים, כשהחיילים יחזרו לבתיהם," גילה השבוע קונסול אוסטרליה בתל-אביב, דוגלס קוויל.

אוסטרליה היא ארץ הגירה אידיאלית. היא מעוניינת במהגרים העונים על צרכיה ("אולם לא נעשה כל פירסומת, ולא נעזר דד הגירה, כדי שלא להרגיז את ממשלת ישראל," הבהיר הקונסול). רמת החיים בה גבוהה: "משכורתו של רופא — 10,000 דולר לשנה, מזכירה טובה משתכרת 6,000 דולר, פועל — 4,000.

כוח הקנייה של דולרים אלה הוא רב: מחיר הדלק — מחצית מבישראל. מכונות בינונית טובה — פחות מ-4,000 דולר. (דהיינו, משכורת שנתית של פועל). קילו בשר משובח — שישה דולר.

חומר מצויין, שלושה מדדים קובעים לגבי קבלת מהגר חדש: איחוד משפחות, בעלי מקצוע נדרשים, וכאלה המוכנים ל"מוד מקצוע נדרש.

פירקו בלילה 40 מוקשים, פינו לעצמם מעבר — לכל מקרה. עד הרגע האחרון, אינן בטוח כאן שאכן תחזור הביתה בשלום. **העגלה**, אני נוסע לאורך הביצורים שהוקמו מול הארמיה השלישית, התעלה מלאה דוברות של המצרים, המעבירים אספקה חופשית לארמיה.

אני חוזר ליחידתי, מוצא את המג"ד במסדר חלוקת דרגות, נסיגה או לא נסיגה, את הסדר צריך לקיים, ודרגות יש לתת כמעט הכל מועלים בדרגה בעקבות המל"חמה. אם נמשיך לשבת כאן — יתקיים סיבוב שני של העלאות בדרגות.

זהו אחד הפיצויים המועטים שהצבא יכול לתת לכיפורניקים, ובערב עורכים זבח: שחטנו את העגל שמצאנו בשטח עוד אחרי הפסקת האש. לאחר חמש שעות של בישול, מתברר כי בשרו עדיין קשה כסוליה.

אולם אנו אוכלים אותו לתיאבון. זהו הבשר הטרי הראשון מזה זמן רב שמגיע לפינו. אם לא ישיביע, אולי יגרם לפחות לאיוז מחלה, שתיגרם לשיחור.

הניצולים שוחקים

האסון המחריד, בו קפאו שלושה קציני צה"ל למות לפני שבועיים, בשעת טיול לסנטה קתרינה (הם הופקרו לוות, העולם חזה ב-1899), הביא בעקבותיו קשרי-שתיקה. חלק הקצינים שניצלו ניסו השבוע להימנע מלתת תשובות מלאות לוועדת החקירה החוקרת בנושא. הסיבה: חששם לגורלו של המפקד, אשר לדעת רבים יישא באחריות לאסון. אחד הקצינים, חנניה, יצא מבית

מוזכיר מטאר וקונסול קוויל הצבעה בגלילי

מבין הישראלים המבקשים להגר, מת-קבלים כמחצית. אולם המתקבלים — מת-קבלים ברצון: "הישראלים נקלטים בצורה הטובה ביותר, מבין כל המהגרים לאוסטרליה," מדגיש ריצ'ארד סטאר, המזכיר הראשון של השגרירות. "הם חומר מצויין, והם נעזרים בקליטתם עליידי הקהילה היהודית הגדולה במקום."

פנעים

הצנחן שנעלם

לאחר שבועות ארוכים, הגיע סוף-סוף תורו של סמ"ר אלי לופו לצאת לחופשה. הוא נפרד מחבריו ליחידה, יצא לדרכו. מסיני לביתו במושב חניאל, ליד כפר יונה. היה זה ב-21 לדצמבר 1973. עד היום, לא הגיע הצנחן שנה, הקומה (85 מ') בעל השיער השטני, ליעדו. הוא נעלם כאילו בלעה אותו האדמה.

קורבן לפשע? בהתאם לנוהלי ה"שגירה של צה"ל, הוא דווקא כעריק. אולם ספק אם המישרה הצבאית האמינה בכך. אלי היה חייל מצטיין, שעמד להשתחרר משירותו הסדיר ערב המלחמה. בנתניה המתונה לו חברתו, בתו של קצין העיר שם, איש לא האמין שהוא עזב את חבריו בשדה וערק.

קורבני וידידי מאמינים יותר כי הוא נפל קורבן לפשע. לפני כחצי שנה גילה אלי, עם כמה חברים, מקרה מעילה גדול,

"אולם מעט מאוד ישראלים היגרו אליה בשנים האחרונות: מתוך מאה אלף מהגרים לשנה, היגרו לשם מ-117 אלף ב-1965, 159 ב-1966, 243 ב-1967, 238 ב-1968, 259 ב-1973.

החולים ע"ש שיבא בתל-השומר, בו היה מאושפז, עוד לפני שוועדת החקירה סיימה לחקור אותו.

איים, ניצולי טיול-האסון החליטו ביני-הם שלא לשוחח עם עיתונאים בנושא. כאשר נודע להם כי החיילת שניצלה בנס, סמ"ר (מיל) רחל מלצקי, נתנה ראיון להעולם הזה — איימו עליה במשפט צבאי, לאחר שתחלים.

על עיתונאים שהגיעו לבית-החולים נאסר רה הכניסה לביתן 19, בו שכבו הפצועים. על ד"ר עוזא זוהר, אחד מרופאי המחלקה, החבר בוועדת החקירה — נאסר אף למסור לעיתונאים על מצבם של הפצועים.

פרט נוסף שהתגלה השבוע: רחל מלצקי לא היתה כלל בצה"ל בעת הטיול. היא סיימה את שירות המילואים שלה ימים מספר לפני כן, יצאה לטיול כאורחת כבד, בהזמנת ידיד שלה, שהשתתף בטיול — ובידיעת המפקד. רק לאחר האסון, חייל צה"ל את רחל, בשנית, רטרואקטיבית.

הגירה

מתכוונים ליריה הגדולה

לוא היה משהו מצליח להקליט את שייחות החיילים, סדירים ומילואים, ה"מתנהלות בשבועות האחרונים באהלי-סיי-רים ובמוצבים, במשאיות ובטנקים, ברחבי המידבר ובמרומי הרמה — היה מגלה ש"המשפט הנפוץ ביותר, בשיחות רעים, הוא: 'בשיחור — אני הולך לעזוב את הארץ.'"

* נוסף לחקירת מצ"ח, הנערכת שיגרית בכל מקרה כזה, מינה הרמטכ"ל גם ועדת חקירה מיוחדת, המורכבת משני אל"מים וסג"ר אלון.

הקטנים הגלחמים מדי יום בעזרת תושייתם בלבד בחזקים והגדולים מהם, או את האור מות הקטנות המנסות לפלס להן דרך בין המעצמות האדירות.

אולם מעלתו הגדולה ביותר של שפיל-ברג היא, שעל אף הסמליות שניתן למצוא בסיפורו (המבוסס על סיפור שהופיע פעם בפעם ב"היילבר") זהו בראש וראשונה תיאור חור-ייה אישית של אדם, והסמליות אינה מפריעה אף להרגע לאמינות הסיפור. דניס ויור, הנהג הנדרף, מעורר סימפטיה דווקא משום שהוא דמות אמינה כל-יך, על מעלותיו ועל חולשותיו.

בעזרת זוויות צילום שנבחרו בקפידה, כדי להדגיש את האימה הגלומה במשאית, עריכת המשתמשת היטב בכל אביזרי המ-כוננית עם מתח מורט עצבים, ופסקול שתוכנן לכל פרטיו כדי לסייע בהפתעות ולהדגיש את העצבנות — מצליח שפילברג להביא אל הבד את אחד הסרטים המקוריים של השנה.

בסופו של דבר, משאית כזאת, שאת פני נהגה לא רואים אף פעם, רודפת אחרי כל אחד מאיתנו בחיים.

תדריך

תל-אביב

*** צ'רלי וואריק (אלנבי, אר-צות-הברית): מומחה לריסוס-שדות שהפך למומחה לריקון כספות. בסתיו ימיו, למות חן זה מעלות רבות: בימיו מעולה (דון סיגל): מישחק מצויין (וולטר מתאו): פרי-צופים שנחרתים בזכרון, פושעים מיקצו-עיים ופושעים חובבנים; דורשיה בהומור וקצב משגע.

*** הוורש (אורדו, צרפת): המ-כוערה-היפה של הבד הצרפתי, ז'אן פול בלמונדו יורש מיליונים מאביו שניספה בתאונת מטוס מיסתורית. בין שתי יפה-פיות, הוא מגלה מיסתורין נוספים: יחד עם רשת עתונים רבי-עצמה ובתי חרושת

וויבר ב"דואל" סרט על גלגלים

לפלדה שעליו לנהל, עליו, בראש וראשו-נה לפתור את תעלומת רצח אביו. *** איזה מין עוזרת (פאר, איטליה): פלישה טוטאלית של עוזרת בית אל עולמם של ארבעה גברים: אלמן מיו-דן, קן, בחור מתבגר, ילד בגיל הגמילה ונער שגילה את המין.

ירושלים

*** מעשיות קנטרברי (סמ-ר, איטליה): פייר פאולו פאזוליני בפר-שנות ציורית מאוד על כמה קטעים וולג-ריים ממש, לסיפוריו של צ'וסר.

חיפה

*** מלכודת החופש (אורה, אנג-ליה): הצד האפל והנוגה שמאחורי הקלעים של פרשיות הריגול הניראות וזהירות ונו-ר צנצות מחזק. כשלמעשה, משמשים האנשים ככלי מישחק בידי פוליטיקאים מושחתים. מישחק טוב של דומיניק סאנדה, פול ניומן ג'ימס מייסון והארי אנדריוס.

סרטים

מסע אל החיים

התקווה שבנקמה (פריז, תל-אביב, ארצות הברית) — צייד שנפצע עליידי דוב ענק, מופקר בלב שממה, כשהוא כבר גוסס, האיש חוזר בכוחות עצמו לאיתנו, וחבריו, במסעם המפרך, נרדפים עליידי יסורי מצ-פון. סופם שייפגשו שוב, בסוף הדרך.

סיפור אמיתי זה, שקרה בתקופה המוקדמת של ישוב אמריקה הצפונית, משמש לבמאי ריצ'ארד סאראפיאן מקור השראה לסיפור מוטרי שבו אדם, אשר אינו מאמין תחילה אלא רק בעצמו, מגיע בסופו של דבר אל ההכרה כי יש לו צורך גם בעולם הסובב אותו.

לזכותו של סאראפיאן יש לציין את הד-עוצמה החזותית הבלתי-רגילה של הסרט, שיש בו מעט מאוד דיאלוגים: אבל הרבה מראות שלא יישכחו במהרה: ספינה הנג-ררת על גלגלים ביבשה, ומרחפת כביכול בין העצים, גיראית כרוח רפאים שכל אנ-שיה אכולים יסורי מצפון. יד שמתרוממת מאחורי ערימת חול ונתקעת בו כדי למ-שוך גוף פצוע. כך צונחת לתוך מימיו הזכים של נחל, וככל שהדם נשטף מן היד, חוזרים אליה החיים.

מצד שני, דורש הסרט קיבה חזקה מאוד מכל הבאים לראותו. הדוב המתעלל ברצי'ארד הארים בתחילת הסרט, או הטרי-פול הפרימיטיבי שניתן לו לאחר מכן, כולם מצולמים בפירוט העשוי לזעזע צו-פיים רגישים יותר.

העימות בין עקרונות החיים הנוצריים (כולל רמזים לחטא הקדמון שרובץ עלי-הם) לבין עובדי האלילים, הסמליות של הקרבת הפרט למען הכלל והשימוש הבזוי שנעשה בו — כל אלה באים לידי ביטוי בצורה קצת בוטה מדי, ולא תמיד מבוססת די הצורך בתסריט עצמו.

ולבסוף, חסידי פעילות קולנועית לא

יוס רביעי וחמישי בהחלט אינם מתאימים לביטוי. מוטב לד איפוא, בת קשת, להס-תגר בימים אלה בבית. אם את סטודנטית, להשקיע את מירצך ב-לימודים. הפסד כספי ניכר מאיים עליך. אל תבהל — תצא מזה. קט-טה או מריבה עם אשה יהיה גורם רציני במ-צב-רוחך הרע לקראת סוף השבוע. זה יחלוק כשתפגוש ידיד ישר ש-ישפר את מצב רוחך ללא הכר, ואולי אף יג-רום לשינויים אחרים בחייך. דברים אלה אמורים בתנאי שתדע לכלל דרכך בתבונה.

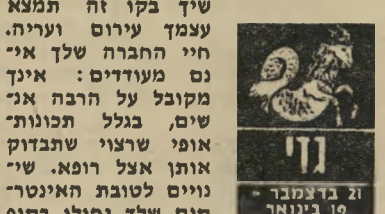
אמצע השבוע הבא עשוי להעלות אותך לכותרות, אם יהיה לך מספיק אומץ לומר דברים אותם אתה שומר בליבך.

אם תעשה זאת, תרחף סכנה על ראשך. אך היא תחלוף. תצא נש-כר מחעניין. אל תר-בי לחשוב על העבר, אפילו שהוא הגורם הישיר למצב הרע שלך. השתחררי ממנו, ונסה להתחיל מחדש. את עשויה להצליח אם תשימי לב ל-מחזור ביישן החושש לעשות זאת בגלוי.

העקרבים יהיו השבוע עצבניים ומתוחים. תחילת השבוע תהיה רעה, המשכו ישתפר בהדרגה ויגיע לשיא ב-שבת. שבת עשויה ל-חולל מיפנה חשוב ור-ציני בחייך. השליחות אותה תסלח על משהו לא תישא את התוצאות שקיחות, אך גם לא ת-אכזבך. ביום ג' הימנע מלצאת לביטויים או ל-שחק מישחקי-מל. עיין היטב בעיתוני יום ש-י. רבים הסיכויים שתמצא שם את אשר הנך מחפש זה זמן רב. הרבה במנוחה.

אל תחיה נוקשה כל-יך. אתה חותך דברים לפני שהספקת לשקלם. אם תמי-שיך בקו זה תמצא עצמך עירום ועריה. חיי החברה שלך אי-נם מעודדים: אינך מקובל על הרבה אנ-שים, בגלל תכונות-אופי שרצוי שתבדוק אותן אצל רופא. שיי-נויים לטובת האינטר-סים שלך יחולו בסוף השבוע אם תדע לחת-נהג בתבונה ובסבלנות, ולא תהסס ל-חאיר-פנים אפילו לאנשים רחוקים.

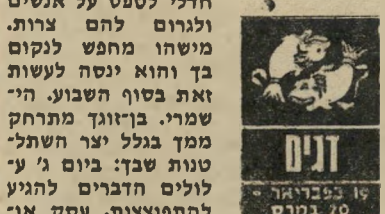

את מרבה לחשוב על עצמך, ועל עצמך בלבד. לצורך התקדמותך לא איכפת לך לדרוס כל העומד בדרכך. השבוע תנקום בך מישהו באותה צורה. חייך עם בוזוגך יהיו מתוחים בתחילת הש-בוע, אך המתח יחלוף וייפסק בסופו. רצוי ש-תצאו יחד לנופש ותת-רחקו קצת מהסביבה ה-קבועה שלכם. החליפו את המשרטפית שלכם.

את מרבה לחשוב על עצמך, ועל עצמך בלבד. לצורך התקדמותך לא איכפת לך לדרוס כל העומד בדרכך. השבוע תנקום בך מישהו באותה צורה. חייך עם בוזוגך יהיו מתוחים בתחילת הש-בוע, אך המתח יחלוף וייפסק בסופו. רצוי ש-תצאו יחד לנופש ותת-רחקו קצת מהסביבה ה-קבועה שלכם. החליפו את המשרטפית שלכם.

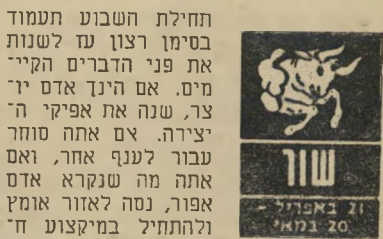

חדלי לטפס על אנשים ולגרום להם צרות. מישו מחפש לנקום בך והוא ינסה לעשות זאת בסוף השבוע. הי-שמי. בוזוגך מתרחק ממך בגלל יצר השתל-טנות שבך. ביום ג' ע-לולים הדברים להגיע להתפוצצות. עסק או-תו עומדת לעשות יגרום לך הפסדים לא גדולים, אך רישומם על המשך עסקיך יהיה ניכר. אורחים שיבואו לביקור מתע-יציעו לך עסקה מושכת. חיזרו. זה לא ישתלם לכם.

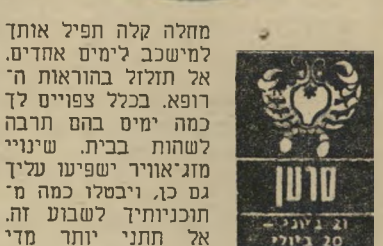
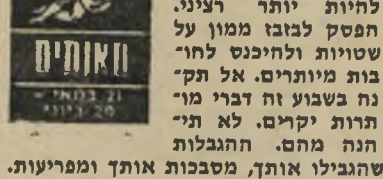
לך הפסדים לא גדולים, אך רישומם על המשך עסקיך יהיה ניכר. אורחים שיבואו לביקור מתע-יציעו לך עסקה מושכת. חיזרו. זה לא ישתלם לכם.

גילוי חשוב יכה אותך בתדהמה בראשית ה-שבוע. הגילוי, שלא יהיה קשור אליך יש-ירות, יגרום לך עוגמת נפש בתמשך השבוע. ייתכנו שינויים קלים באורח החיים השיג-רתי שלך, וזאת כתו-צאה מחילופים שיי-ערכו במקום עבודת-אלו אתה קשור. הגשם תוכנית דחויה.

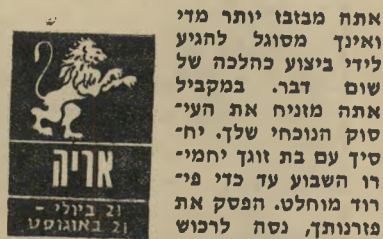

כויים להצלחה בשבוע זה. נסה והצלח. לטובתך, גלי לו חיבתך בתחילת השבוע.

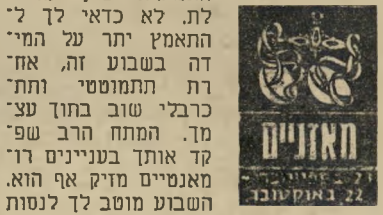
חלים אצלך שינויים קיצוניים במצב-רוח, לבוש, אורח-חיים. ה-גיע הזמן שתתחיל להיות יותר רציני. תפסק לבזבז ממון על שטויות ולהיכנס לחור-בות מיותרים. אל תק-נה בשבוע זה דברי מו-רתות יקרים. לא תי-נה מהם. ההגבלות שהגבילו אותך, מסבכות אותך ומפריעות.

תך בסוף שבוע זה. בייחוד היהירי לך אם הוא בן מזל דלי. שמרי על עירונות.

אתה מבזבז יותר מדי ואינך מסוגל להגיע לוידי ביצוע כהלכה של שום דבר. במקביל אתה מוזנח את העי-סוק הנוכחי שלך. יח-סיד עם בת זוגך יחמי-רו השבוע עד כדי פיי-רוד מוחלט. הפסק את פזונוך, נסה לרכוש דברים חיוניים השבוע, כמו זירה, עסק וכדומה. סיכוי שתצליח.

האנרגיה שלך מוגב-לת. לא כדאי לך ל-התאמץ יותר על המי-דה בשבוע זה, אח-רת תתמוטטי ותת-כרכלי שוב בתוך ע-מך. המתח הרב שפ-קד אותך בעניינים ר-מאנטיים מזיק אף הוא. השבוע מוטב לך לנסות ולהטות את העניינים לאי-ישים שיגרתיים ושקטים יותר. יום א' חבא יביא לשיפור ניכר במצב-הרוח וחכיס.

הסיפור שכימעט לא ייאמן: מנהיגת מועצת הכועלות

מצהירה שהיתה במשך 43 שנה „ידועה בציבור“

ליובה הלפרין

למתי מעט יודע סוד, היה הסיפור ידוע מזה ימי דור. אולם בימים אלה, הוא הפך לנחלת הכלל: בבה אידלסון, ידידתה הקרובה ביותר של גולדה מאיר, מנהיגת מועצת הכועלות, וחברת הכת ההדוקה של ותיקי צמרת השילטון הודתה בפומבי: „הייתי חברתו לחיים של פרופסור הלפרין.“

בעברית ברורה, פירוש המילים הוא: הייתי הידועה בציבור שלו.

לאנשים ממודעיהם של בנייהוג, שהאמינו כל השנים כי השניים נשואים כדת וכדין — היתה זו הפתעה שלא תיאמן.

שכן השניים לא היו צמד צעירים מודרניים בשנות העשרים שלהם, שעברו לגור יחד בדירה משותפת, עד שיתחשק להם להיפרד.

השניים היו גבר ואשה בשנות ה־70 שלהם, מה־מכובדים ביותר ביישוב.

בשנת 1926 עלו מרוסיה לישראל בבה ובעלה, ישראל ברייהודה. כמנהיגת פועלים צעירה, יפהפיה ושפופה, נקלעה בבה לחוג הרוסי שהשתלט או על מעמד הפועלים בארץ. על ידידיהם הקרובים ביותר נימנו פרופסור צעיר, בן־גילה של בבה, ואשתו. הם עלו שנתיים קודם לכן, גם כן מרוסיה: היו אלה ליובה וחיים הלפרין.

האהבה בין הלפרין ובבה אידלסון פרחתה לה, כחשאי, משך ארבע שנים. בשנת 1930 החליטו השניים לצאת עם הרוחם שלהם לאוויר העולם, להינשא.

ישראל ברייהודה, מי שכיהן מאוחר יותר כשר התחבורה בממשלת ישראל, הבין לליבה של אשתו שהתאהבה באחר, הסכים להתגרש. הוא אף נדד מפתח־תקווה, בה גר יחד עם בבה, ליגור, כדי להיות רחוק מגרושתו.

חיים הלפרין ז"ל

בבה אידלסון

אולם ליובה לא הסכימה לשמוע על גט. היא הבטיחה להלפרין כי כל זמן שהיא חייה, הוא לא יוכל לשאת את בבה לאשה.

לא איים,

לא לחץ

הלפרין ובבה החליטו לנקוט בצעד אמיץ ונועז — באותה תקופה — ולחיות כבעל ואישה ללא נישואין, מאז, ומשך 43 השנים הבאות, עד לסטירתו של הלפרין, היה ידוע בציבור כי אשתו של הלפרין היא בבת אידל־סון, וכי בעלה של בבת אידלסון הינו חיים הלפרין. העובדה שבבה אינה נשאת את שמו של הלפרין היתה

אהבה שכזאת

מובנת מאליה, משום שהיא היתה אשת ציבור ואישיות בזכות עצמה, ונשים מסוגה נהגות לשאת את שם מש־פחתן הקודם (אם כי שמה של בבה מביתה היה טרכטנ־ברג, ואילו השם אידלסון היה שמו של ברייהודה, לפני שעזבה אותו).

ב־18 השנים הבאות עדיין ניסה הלפרין לשכנע את אשתו לתת לו את הגט המיוחל. הוא מעולם לא איים עליה, לא פנה לבתי־משפט, לא ניסה להכריח אותה, אפילו „ברגז“ לא היה בינו לבין אשתו — אם כי ידידיהם זוכרים עד כמה רצו הוא ובבה להינשא כדת וכדין.

„הלפרין היה גבר כליכך עדין וטוב־לב, הוא לא יכול היה להרע לזכרה, אפילו אם הזכיר את שמו. מטרד ביותר, מספרת שרה, מזכירתו של הלפרין משך 23 שנה, במלחמת ההשחרור פקד את הלפרין ואשתו אסון, בנם יחידם, אהרון, נלחם בכיס פלוגיה — ונעדר. אויבן הבן קרב את הלפרין לאשתו, השניים לא חסכו כל מאמץ לחפשו. במשך 15 שנה סירבו להתיר לצה״ל להכניס על בנם כחל, כשכל אותה עת הם חיים בין תקווה לייאוש.“

זו שלו,

וזו גם כן

בכל אותה עת, לא ויתר הלפרין על אהבתו הגדולה, בבה. הוא המשיך לגור איתה, אולם אחת לשבוע היה נפגש עם אשתו. סיפורה השבועי ליובה: „הוא היה שלי יום אחד כל שבוע, עד יום מותו.“

מאז מות הבן הפסיק הלפרין לבקש מאשתו את הגט, ולבבה היה ברור כי סיכוייה להינשא לו אפסיים. אולם ידיעה זו לא פגעה אפילו במאום באהבת השניים. הלפרין הקפיד להפריד בין חייו עם בבה, אותה כינה „אשתי“, בכל מקום, ובכל טופס השמי או רשמי למחצה — לבין פגישותיו השבועיות עם ליובה, אותן ערך כדי לנחם אותה, ולהתנחם על ידה על אובדנו של בנם המשותף. (המשך בעמ' 22)

החברה של גולדה

בה וחוותיקה ביותר, ראש הממשלה גולדה מאיר, כפי שהורו פיעו באלפי כנסים ציבוריים: זו ליד זו, מתייעצות יחדיו.

היתה גם דמות שלישית בפרשה: ליובה הלפרין, אשתו החוקית של אהובה של בבה. לאחר 43 שנים של מלחמה השאית בין שתי הנשים, על נפשו וגופו של הגבר ששתיהן אהבו — הפכה עתה המלחמה לגלוויה, אהוב ליבן אמנם נפטר — אך ירושתו, בשווי חצי מיליון ל״י, היתה חייה מאוּד. וכשם ששתי הנשים אהבו באותו גבר — הן אהבו עתה באותה ירושה. בבה אידלסון, שהיתה חמש פעמים חברת־כנסת, היא אשה רבת־פעלים ומרץ למרות 78 שנות חייה.

ליובה הלפרין, בת 77, היתה פקידה, משך שנים רבות בבנק הפועלים בתל־אביב.

פרופ' חיים הלפרין היה אישיות ידועה במשק הישראלי, נפטר לפני כחצי שנה.

עתה, טוענת בבה: אני הייתי חברתו לחיים משך 43 שנה של פרופסור הלפרין.

ליובה טוענת: פרופסור הלפרין היה בעלי החוקי עד יומו האחרון ולי מגיע עזבונו.

התוצאה: בבה, השוכנת עתה בבית־חולים בילינסון כשהיא מתאוששת מניתוח במעינים — אשר במהלכו לקחה אף בהתקפת־לב — הגישה תביעה לבית־המשפט המחוזי בתל־אביב, בה ביקשה להכיר בה כיורשתו של הלפרין.

ליובה התנגדה, ובבה טענה כי ליובה חתומה על מיסמך בו היא מוותרת על רכושן של הלפרין לטובתה של בבה. על כך, עונה ליובה: להד״ם. דבר אחד ברור: פרשת אהבתם של בבה והלפרין היא כליכך סבוכה, עד שבית־המשפט ייוקק לזמן רב כדי לפתור את הסבך, להחליט למי לתת את חצי המיליון.

חלוצים

מתאהבים

ספור המשושש הרומנטי טומן בחובו אהבה גדולה של שתי נשים לגבר דגול — על כל כאבי הלב, המלחמות והטרגדיות.

(המשך מעמוד 21)

שתי הצרות לא התראו, למרות הידידות הרבה ששררה ביניהן לפני למעלה מ-45 שנה, בטרם פרוץ הרומן בין בבה לחיים. בבה אינה מוכנה, עד היום לומר מילה רעה אחת על ליובה. ליובה אינה מוכנה, עד היום, להתייחס אל בבה ישירות. אולם השבוע היא אמרה: "יש אנשים שמפסי" קים להיות בניאדם, ונעשים לחיות."

מביא

מזל רע

גם לבבה וגם לליובה, המבלה את כל ימיה במיטבחון הקטן שבדירתה, יש נושא אחד, בו מסכימות שתיהן — אהבתן הגדולה לחיים הלפרין: "הוא היה איש גדול, ישר, הגון וחכם," אמרה השבוע ליובה.

בשנה האחרונה ביקש הלפרין מבבה לא אחת: "אנחנו מוכרחים לכתוב את הצוואה

היחסים בין בבה להלפרין היו יכולים לשמש מופת לכל זוג נשוי כדת וכדין. אהבתם הגדולה היתה לשבת בסלון החמים בדירתם, כשבבה מספרת להלפרין בהתרגי שות רבה על מאורעות היום, ואילו הוא שותח בפניה את תוכניותיו לקידומם של הסטודנטים שלו.

תלמידיו של הלפרין היו חלק חשוב במסכת חייהם. הלפרין היה נוהג לשכפל — על חשבונו — את כל הרצאותיו, לחלקן בין הסטודנטים, "כדי שיהיה להם קל יותר ללמוד." בבה היתה עוזרת לו בכריכת ההרצאות לחוברות קטנות.

אישור ממלכתי

לאהבה

הלפרין דרש מתלמידיו לפנות אליו בכל בעיה גדולה כקטנה, הקשורה

האריך לידה: 14 / 10 / 1895	מקום לידה: (4) רוסיה - 1917
שם תאגיד/הבעל: (5) פ/כ/ט/כ/א"מ אר"ל	שם תאגיד/הבעל: 1930
שמות הילדים: רבקה	
כתובת פרטית: (6) רחוב רמברנדט 22	מס' בית: שכונה: מ

הצהרת בבה קטע משאלון שמילאה בבה אידלטון עבור "ו.י.פ.", אנציקלופדיה של אישים חשובים, בו היא מצהירה כי פרופסור חיים הלפרין הוא בעלה, וכי הם נישאו ב-1930. וזאת, למרות שהלפרין לא קיבל גט מאשתו ליובה ולכן לא היה בעלה, והם לא נישאו מעולם.

המשתפת שלנו. אני מרגיש שלא אחיה עוד הרבה זמן." בבה סיפרה מאוחר יותר, כי כל פעם היתה מזדעזעת מכך, התחננה בפניו לא לעשות זאת: "כשכותבים צוואה, זה מביא מזל רע," טענה, "אביך נפטר כשהוא בן 98. נכונים לך עוד חיים ארוכי כים."

שתי

אהבות

ראה כי הלפרין, למרות אמונו הרב בי אנשים, רצה לחסוך מבבה, אחרי מותה, את הצרות המישפטיות אשר אכן נפלו עליה עתה — "באשמתי המלאה," כמו שאומרת בבה — בעיקבות אייכנטיבית הי צוואה.

לבבה וחיים היו תוכניות מדויקות מה לעשות בחצי מיליון הלירות, אשר עמדו לזכותם. הם הקציבו 30 אלף לירות להנצחת שמו של אהרון — כנראה לאחזקת האולם על-שמו הנמצא בבית-הספר החקלאי מקוה-ישראל. את יתרת הכסף החליטו לתרום לעידוד לימודי החקלאות בארץ. כך ביקשו לתמוך בשתי האהבות הגדולות של הלפרין: החקלאות והסטודנטים. לבבה עצמה לא נועד שום חלק בכסף.

דמעות

בעיניים

ליובה היו רעיונות אחרים מה לעי שות בכסף. אמנם, בתצורה בבית המישפט טענה כי היא רוצה להנציח את זכר בעלה. אולם השבוע הודתה כי היא לא יודעת עדיין מה היא תעשה בכסף — אם וכאשר תקבל אותו.

היה זה אולי סמלי, כי כאשר נפל חיים הלפרין באופן פתאומי על הריצפה בביתו, עת לקה בשטף-דם במוח — ממנו נפטר כעבור ימים מספר — הוא עסק בתרגומם מרוסית של מאמר, שדן בבעיות מעמדה החוקי של האשה היהודיה בגולת אירופה. במשך כל ימי מחלתו, בהם היה משובח בחצי גופו ונטול כוחידיבור — טיפלה בו בבה בצורה שהעלתה דמעות בעיני כל מי שהתבונן בהם.

ביום מותו, מתו קצת גם שתי הנשים שאהבו אותו: ליובה נפלה למישכב, וכבה, לפי עדות מזכירותיה במועצת הפועלות, החלה לדעוך, עד שנתקפה במחלה.

ללימודיהם או לחייהם הפרטיים. וכך היתה בבה מוצאת עצמה מתרועעת בין מוסדות שונים, כדי להשיג לסטודנט של בעלה מישרה, או דירה לסטודנטית העומדת להי נשא.

בבה אף היתה המבקרת הראשונה של כל מאמריו או תרגומיו של הלפרין. הוא היה נוהג לגלות ספרים או מאמרים ישרים בשפה הרוסית, הנוגעים בדרך כלל ליהדות או לחלוציות, משקיע את כל אונו בתרי גומם, ומשתף בכל שורה, אות ופסיק את בבה.

כאשר זכה, ביום העצמאות האחרון, בפרס ישראל לחקלאות, שכב כבר על מיטת חוליו, היתה זו בבה אשר קיבלה מנשיא המדינה דאז, זלמן שז"ר, את הפרס עבורו. בכך זכתה לאישור ממלכתי לאהבתם.

הלפרין, פרופסור לחקלאות במקצועו, עשה חייל אף במישור הציבורי, הוא היה מנהלו הכללי הראשון של משרד-החקלאות, ייסד את הבנק לחקלאות, ושימש כיו"ר הירקטוריון שלו עד יומו האחרון. משך שנים רבות נשא במישרת פרופסור-מן המגין באוניברסיטה העברית. כשפרש לגמל לאות, המשיך לכהן כפרופסור אורח באוניברסיטת תל-אביב.

"אנשים נעשים

חיות"

בבה היתה בין היתר, גם סגנית יו"ר הכנסת, היתה פעילה כל השנים באירגוני נשים שונים. עד היום היא משרשת כמזכ"ל מועצת הפועלות, נחשבת לי מלכה המוכתרת של נשות ההסתדרות.

כאשר הגיעה ליובה לגיל פרישה, נדרשה עליידי הבנק להתפטר, פנתה אל בעלה לעזרה. הוא הצליח לשכנע את מנהלי בנק הפועלים לתת לה עוד מספר שנות עבודה בחצי מישרה. לאחר מספר שנים היא נדרשה לעזוב גם את חצי המישרה. אז סידר לה הלפרין עבודה בספרייה רוסית, עימה היו לו קשרים הדוקים עקב עבודתו התרגום שלו.

חיים ובבה התגוררו בדירה נאה, שהיתה רשומה על שם שניהם, ברחוב רמברנדט בתל-אביב. ליובה התגוררה בדירה צנועה, בת שני חדרים, ברחוב פרוג בתל-אביב, כשהיא משכירה אחד מהם לדיירת, "כדי לא להיות לבד כל הזמן."

ספרות טוטו

תושב אזור נתניה
זכה השבוע בטופס אחד
ב"טוטו"
214 אלף ל"י
*** * ***
מינימום כלל הפרסים
400 אלף ל"י
*** * ***
מינימום הפרס הראשון
175 אלף ל"י
*** * ***
ביום ה' המועד האחרון
למסירת הטופסים

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

בוטלה
ההגבלה
לפרס
הראשון
לטופס
טוטו

טוטו זו השיטה
פרטים בדוכני המכירה.

בהתאם לשינוי עשוי לזכות טופס אחד במלוא הפרס הראשון המצטבר.
 הפרס הראשון בלוטו מצטבר עד 500,000 ל"י.
 פרטים נוספים בדוכני המכירה.

רחל מרחלת על כל העולם

משורה ישחרר רק המוות

בועז וליאורה

ככה, בכל אופן, מאמינים במישפחת סחה המפורסמת. זו הכוללת את **בוסי סחה** המפורסם, את אחיו המפורסמים קצת פחות, ושאר הגורדיה. בהקשר למה נזכרתי בזה? אה, כן. אתם זוכרים ודאי **שליאורה סחה**, בתו של **יעקב**, אחיו של **בוסי** — נישאה לפני מספר חודשים, בטקס מרשים, לזמר **בועז שרעבי**, בנוכחות כל המי ומי, וגם מי שלא.

והנה בימים האחרונים התחלתי לשמוע שמועות יותר ויותר עקשניות על חילוקי דיעות בין בני הזוג. והמקפידים אף טוענים שלא סתם חילוקי דיעות, אלא קרע של ממש.

אבל מה רציתי בעצם לספר? אה, כן, נזכרתי. היה זה בעת טקס הנישואין, שמישהו שאל את אבי הכלה בצחוק, אם הוא לא חושש להשיא את בתו לזמר. שכן זמרים ושאר אנשי בוהמה ידועים בנטייתם הרבה להתגרש, לא רק ל"התחתן".

גילה אז יעקב לשואל: "אצלנו במישפחה, מנישואין משחרר רק המוות." אמר אמר.

הוא שמנמן, בעל הופעה שיגרתית, בן 55 — בכלל לא הטיפוס הצעיר והמבריק של הפלייבוי הקלאסי, הצעיר והחתיך.

משום כך, נתקשו להבין מדוע החלו מקוננות כל נערות הזוהר המקצועיות, כאשר נודע להן **שדב ליברמן** עומד לנטוש את הארץ, עד להודעה חדשה.

מה שרק מוכיח שאתם אינכם נערות זוהר. כי לוא הייתם — הייתם יודעים מה גדול ההפסד.

שכן ליברמן — ואל תתחשבו באיך שהוא נראה — היה אחד הפלייבויים הגדולים בארץ הקטנה הזו. תמיד אפשר היה לראות אותו בחברת אחת או אחרות מהשאלות הרציניות שהיו בשוק באותה תקופה. ולפעמים הן אפילו לא היו כלל

הפלייבוי הסתבך

דב

שאפות, אלא סתם נקבות. לא חשוב. ברנרד לא היה סנוב, וכתעשיין מודרני העדיף את הכמות על האיכות. לא אחת, אפשר היה לראותו גם עם נשים נשואות, כמה מהן די מפורסמות, סועד במסעדות יוקרה, או מבלה במקומות אינטימיים. לא היה ספק שהיה לו כוח שיכנוע מיס"תורי לגבי הנשים.

את מנהגו זה, של בילוי קבוצתי, הוא הבא עימו עוד מפאריס, משם הגיע ארצה. שם, לא נראה הבחור מעולם בערב, שלא בחברת חמולה של שבע-שמונה חתיכות. בארץ, היתה צמודה אליו, בזמנו, רוזי

מהוליווד ליפו

היא הגיעה מהוליווד ישר לג'קי — כמו שמגיעים מהוליווד: לבושה ריטים דבל, מכנסיינור צמודים, ומכונית-ספורט בצבע כסף, כשהבעל והילדים נשארים מאחור, בארץ החלומות.

היתה זו כמובן — ואיך אחרת — הפסלת **אילנה גור**, שקפצה אלינו לביקור של חודשיים לראות כיצד השפיעה המליחמה האחרונה על התקדמות הבנייה בבית החדש שלה ביפו.

השפיעה רע מאוד. הבית עמד עדיין לא גמור, מוצף במי השטפונות הטריים. טוב, אבל פעם הוא ייגמר הרי. ואז, מביחה לנו אילנה, היא תערוך חנוכה בית כזה, שתשים בכיס את כל שנראה בישראל עד אז.

הבעל הוא **רפי שאולי**, המאהב הוא **ורנר שטראוב**, מנהל טיפנים, והאשה המשותפת לשניהם היא **מנדי שאולי**. ולכן נדהמו קצת הקרתיים שבאולם בית-המישפט, כאשר הכריז השופט כי

ורנר

שטראוב, החשוד בכך שהוא קשור ב"עסקי ההצתה, הפריצה, והעלמות-המס במעודן טיפנים — ישוחרר ממעצרו ב"ערבות של 60 אלף ל"י — ורפי קם ממקומו, והודיע כי הוא יחתום על ה"ערבות.

מירי

אלוני -

מתגרשת?

עוד לא בטוח, אבל קיים חשש רציני. **מירי אלוני** הזמרת המפורסמת, הנשואה לשחקן **נחום שליט**, עוברת לאחרונה משבר רציני בחיי הנישואין שלה, ולמרות שנעשים מאמצים צינים מוכנה כרגע להתגרש מה תהיה התוצאה.

אילנה

הבעל הוציא את המאהב בערבות

רפי היה לבוש בצורה ספורטיבית, וכ"תוצאה מכך העריך השופט לא נכונה את מעמדו בעולם הפיננסי.

"מה יש לך בכלל?" התעניין השופט. רפי הסביר שיש לו מסעדה סינית, ו"דרגסטור, ועוד כמה זוטות. בקיצור, 60 אלף עוד יש לו, אל ידא כבוד השופט.

רפי הופיע לבית-המישפט בחברת מנדי, שהיא אמנם אשתו, אבל הם חיים בנפרד מזה עידן. ולמה הוא בא לשחרר בערבות את הידיד של אשתו, תשאלו? אז אולי לא תאמינו — אבל בגלל שהידיד של אשתו הוא גם ידיד שלו.

רפי התיידד עם ורנר כאשר הוא בא לוילה שלו בספרד, שם התגוררה מנדי, כדי לבקר את בתם **דנה**, הוא תהה אז על קנקנו של ידיד אשתו, הגיע למסקנה כי הוא בסדר, ואפשר להשאיר את אשתו בידי.

עכשיו הוא החזיר את ידידו לזרועות אשתו.

אבל מי שמכיר את רפי, לא הופתע כלל. כי רפי למען החברים מוכן לעשות הרבה. כולם עוד זוכרים איך שבזמנו, כשאורי זוהר ישב בקלבוש, הגיע אליו רפי לבית-המעצר כשהוא מביא עימו אוכל סיני מהמסעדה שלו, והופיע לכל ישיבות בית-המישפט.

בקיצור, אם אתם דווקא חייבים להיות עצורים — אינכם יכולים לקוות לחבר טוב יותר מרפי.

נחום ומירי

הוראת הרמטכ"ל לגלח את הזקנים המפריעים למסכות הגז. פסחה על קצין הלוחמה בגזים

אנשים

סאלבדור דאלי

הצייר הספרדי הנודע, הזמין לביקור בביתו שבפורט ליגאט את הצייר הישראלי עוז יעקב גילדור, המציג עתה בתל אביב תערוכה של 30 רישומים אקספרסיוניסטיים סאטיריים. גילדור הציג את ציוריו בפני דאלי, המתגורר בדירה בת 50 חדרים, מוקפת גינה ענקית מפלאסטיק עטופה בהינזמה כשכחצר מתרצצות יפהפיות עירוניות כביום היוולדו.

חושב צריך להוריד את הוקן? השבתי: הרמטכ"ל אומר שה" וקן מפריע למסכות הגז. פרץ המפקד בצחוק, הצביע על בעל הוקן שישב בפינה בשקט. אמר: אתה יודע מי זה? זה קצין הלוחמה בגזים האוגדתי."

עם עלייתו החזרתית לכתורת, תחילה כראש המישר לוח הצבאית הישראלית לשיחות ז'נבה ואחר עם מינויו לאלוף פיקוד הצפון, גילתה ה" שבוע ריטוח גור, אשתו בת ה-40 של אלוף מרדכי (מור) גור, איך הכירה בזמנו את מוטה ועל החוויות המשותפות הראשונות שהם עברו יחד. השניים ניפגשו לראשונה בחתונה של זוג חברים. תחילה הם לא מצאו אחד בעיני השני, אך ריטה רצתה לנסוע לאילת. "הכבישים אז לא היו טובים" היא סיפרה, "ובטח לא כזה נוקקו לג'פים. דיברתי עם החברה שלי והצעת לי שנת לבש על מוטה וניסע לאילת. לבסוף הוא בא. עם טנדר דור קא. ונסענו לגליל. הם ישבו מאחור ואני הייתי צריכה לשבת בקבינה. לידו. כמעט שבכיתי. רציתי לשבת ליד החברה שלי. התיישבתי לידו. קצת עשה עלי רושם. סגן אלוף צעיר בן 27. צנחן. התחלנו לדבר והוא סיפר לי על צניחות ושקיעה. ואני אמרתי את דיעותי על חינוך. והוא על מנהיגות. וב" סיבוב ליד נתניה, אני כבר הח"ר

לא להרשות לכתבים לסקר את פינוי הצד המערבי של תעלת סואץ. באותו יום התקשר ראש צוות הטלוויזיה טי.בי.אס בי ארץ, הודיע לדיין בשם עיתון נאי החוק כי הוא וחבריו יורידים למערב התעלה, ואם זה לא מוצא חן בעיניו, הוא יכול להורות לאסור אותם. האיום עזר, והכתבים קיבלו אישור.

הנוכחים בישיבת הג' הלת המפד"ל שהתקיימה ביום החמישי השבוע, הודיעו. שר הפנים ד"ר יוסף בורג נאם, התייחס להצהרותיו שהתפרסמו בעיתונות. אמר בין השאר: "אני לא רוצה שיגידו על ה" מיפלגה שהיא מיפלגה שאין לה דם וביצים." משפט כזה מפיו של שר הפנים חמור הסי בר, זיעזע במיוחד את שר הסעד מיכאל חזני שעיקם את פרצופו, אמר: "פוי!"

את המחלוקת שפרצה בין חברי הכנסת בדבר סדר הישיבה באולם המליאה, הגדיר ח"כ המערך אברהם זילברבר, בהסתמכו על הפסוק ה" תנכי, כ"ויכוח בין אדם למר קום".

ואילו שר האוצר פינחס ספיר מרבה באחרונה להשתמש בפסוק "אני הגבר..." בשינוי קל: "אני הגיבור" (הנותן, בי אידיש).

הגזירה שהוציא הרמטכ"ל דוד ("דוד") אלקין המחייבת את כל חיילי צה"ל לגלח את זקניהם, גרמה לתרי עומת בין חיילי המילואים. ה" נימוק הרישמי היה כי הזקן מפריע למסכות הגז. אחד ה" מילואמנים, צבי פרידמן, לשעבר עורך העיתון הכלכלי שער, סרב לגלח את זקנו ומשהובא למישפט בפני המג"ד, תבע להישפט בפני קצין שיפוט בכיר שהוא

הידוע בזקנו העבות. מספר פרידמן: "כשנכנסתי למשפט אצל המפקד, ראיתי כי בפינה של המפקד היה פסיק לעומת הוקן שלו. שואל אותי המפקד: מה העניינים? השבתי לו: הביא אותי אליך למישפט כי אני לא רוצה להוריד את הוקן עד שאתה לא תוריד את שלך. שאל המפקד: ולמה אתה

אחת מהצהרותיו המ" פוצצות של שריהחוק האמר ריקאי הנרי קיסניג'ר, ב" שרשרת מסעותיו האחרונים במיזרה התיכון, היתה: "בכל פעם שאני נפגש עם שריהחוק ערבי — הוא מנסק אותי על שתי לחיי, ואילו אבא אבן לעולם אינו עושה זאת." כאשר עזב קיסניג'ר בפעם האחרונה את הארץ, אמרה לו ראש הממשלה גולדה מאיר: "אילו הייתי ערבי, הייתי מנ" שקת אותך."

בדיון המדיני הראשון שהתקיים בכנסת השמינית, גילה הח"כ החדש אריאל (אריק) שרון את הפטנט לפיו עלידי לחיצת כפתור אפשר להפעיל את המיקרופון המוצב לפני כל ח"כ, באמ" צעותו ניתן לקרוא קריאות ביניים. התגלית שיעשה אותו, והוא לא הפסיק לאורך כל הישיבה לקרוא קריאות ביניים. קריאותיו הרגיוזו את גולדה מאיר, שישבה ליד שולחן ה" ממשלה שורה אחת לפני. ל" פתע היא הסבה את ראשה, ונזפה באריק: "אם לא תפסיק להפריע, אנחנו נפריע גם לך" בו במקום השיב לה האלוף: "גברתי ראש הממשלה, את כבר מזמן מפריעה לי!"

באותו דיון התבלבל אריק שרון בין ספסלי הכנסת, התיישב בטעות במושב ה" פנוי של שריהאוצר פינחס ספיר ליד שולחן הממשלה. גולדה היפנתה את תשומת ליבו לטעות והוא עבר חזרה למ" קומו הקבוע.

עמיתו למיפלגה של שרון, מנהיג הליכוד ח"כ מנ" חם בנן, התקנא כנראה בל" שונו המתפתלת של שריהחוק

מופנד כז

בעל האימפריה הבינלאומית למיסעות (ה" כוללת את מיסעות רימיני בארץ), הופיע בכתבה מצולמת גדולה בעיתון גברים גרמני. כן בן ה-40, שהיה תינוק כשהוריו ברחו מגרמניה הנאצית דרך רוסיה ויפאן והתנחלו באקוודור, מתואר כיום בעל תנופה המקדיש את כל חייו לעסקיו. אבל מוצא בכל זאת זמן להשתתף במידורי-מכונות, לגדל סוטי-מירוף ולהחזיק ב"אכטה בים הקאריבי. העיתון מגלה כי בנו, איתן, מנצח אותו בכל משחקי השחמט שהם עורכים. שפמו השחור מיוחס בכתבה לנועריו בדרום-אמריקה, שם היה אלוף איגרוף במישקל זבוב.

יגאל קם צחוק, צחוק, אבל...

- חיילינו באפריקה נקצו עלידי זבוב הצא-צא.
- יש כאלה שרק עם היציאה מאפריקה, התחילו לראות שחורות.
- באנגליה: איזהו הגיבור? הכובש את ה"תרו.
- הדיסקוטקים בארץ הם כמו מרגלים: אחרי פירסום הם נשרפים.
- קינוח צבאי: לופתן.
- במקום בין המצרים נשב בין המיצרים.
- הפרדת הכוחות: גמסי לטובה!
- בחיות הדרום ברן גדול.
- האלוף גונן: כל חייל התוקף את דיין נושא בסל את שרביט המרש"ל.
- הגנה על בארות-חפנט: גדר-טיל.
- בירושלים: שלגי השנה, הכנות דאש תקד.

אשת היהלומן המיליונר, התובעת לעכב את יציאתו, מונעת -

במקום בטוח. גם כאשר אנחנו נוסעים לאיזה מקום, איננו טסים באותו מטוס. אם יקרה אסון, שישאר אחד מאיתנו ב"חיים, לדאוג למשפחה".

האם אינו חושש לגורלו, ביום שבו יבואו הערבים? "לא", מגלה סיידוף. "לי הם לא יעשו כלום. אני אשאר פה, בבית שלי".

אביו של סיידוף עלה לארץ ב-1919, מבוכארה. נראה שבמשפחה קיים חוש ריח מפותה לגבי העתיד: "הוא הרגיש שמשוה עומד לקרות ברוסיה, ועזב ובא לארץ". מספר סיידוף, "אבל הרובלים ש" הביא איתו נשארו עד היום בעליית הגג. לא היה מה לעשות איתם.

בעיניו, כפי הנראה, נוכח בעיותיה של מדינת-ישראל, שעליהן הוא מוכן להרחיב את הדיבור ברצון: "הייתי בהונגיקונג" הוא מספר. "אם הייתי גם בסין? אינני יכול לגלות. אני יכול לגלות ששלחתי מכתב למאורססה טונג, ובו ביקשתי ממנו לקבלני לראיון. ביקשתי ממנו להתערב למען מעינת שפי- כות"מים נוספת במזרח התיכון. אני מע- ריץ גדול שלו".

סנטורים

מושחתים

סיידוף דיועות ברורות על עתידה של ישראל: "הערבים יבואו לכאן,

היא גם נולדה באותו יום כאליוזבט טיי- לור. יש לי גם שני בנים נפלאים".

למרים סיידוף ישנה דעה קצת פחות חיובית על בעלה, לפחות לאחרונה. בת- ביעת המזונות שהגישה נגדו, באמצעות עורך-הדין אהרון ברקאי, ואשר בה ביק- שה - 5,000 ל"י לחודש, טענה האשה:

"החיים בצוותא עם יהודה אינם אפשר- ריים, עקב התנהגותו הרעה. הוא נעדר שביעות שלמים מהבית, וכן הפסיק לעזור באחזקת הבית. רווחיו נעים בין 25 אלף ל- 40 אלף דולר לחודש, תלוי בעונה וב- מצב העסקים". בימים שבהם שרר השלום בין בני-הווג, קיבלה האשה 5,000 ל"י לחודש לכלכלת-הבית. המ- שיכת האשה וסיפרה: "בעלי הודיע לי

האשה

מרים סיידוף, הדומה לאליזבט טיילור, הגי- שה נגד בעלה תביעת מזונות על 5,000 ל"י לחודש, עיקלה את רכוש המליונים שלו.

יהודה סיידוף הוא יהודי רבי-אשכנ- לות: מיליונר, יהלומן, מוסיקאי, מחבר חיבורים פילוסופיים, אשף מיטבח. בימים אלה, לאחר שהזעק עלי-ידי אשתו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב, הדהים את באי-המשפט. כאשר הצהיר בפה-מלא: "אני מאמין שמדינת-ישראל צפויה לחיסול". עקב אמונתו זו, נקט יהודה סיידוף בכמה צעדים חיוניים:

- יצא לסיור במזרח הרחוק, במגמה להעביר את עסקיו לשם.
- המליץ בפני חבריו לנהוג כמותו.
- פנה למאורססה-טונג בנסיון להציל את המדינה ממר-גורלה.
- שלח את בנו בכורו, בן העשרים, לגניירוק ("שלחתי אותו לשם אחרי מל- חמת יום-הכיפורים, אני לא רוצה שיחזור לארץ, כדי שלא יגייסו אותו. אני פוחד שלא ימות במלחמה").

להאכיל אנשים". מסביר המליונר, ההולץ לישון בשבע בערב, קם בשלוש בבוקר. אשתו תובעת ממנו עתה דמי-מזונות בסך 5000 ל"י לחודש, טוענת כי הוא מרוויח בין 25 ל- 40 אלף דולר לחודש

היהלומן המליונר יהודה סיידוף עו- סק באחד מתחביביו הרבים, מבשל צ'ולנט על גזלים בחצר הווילה שלו בהרצליה-פיתוח. "אני אוהב

מה מתבשל

פגישה עם מלא

"לאבי היו שתי נשים. אני נולדתי כש- הוא התחתן עם השנייה. התחלתי לעבוד בגיל 15, בתעשיית היהלומים. כל מה שיש לי בחיים, זה מעבודת שתי ידי. אני חושב שיש לי איי.קיו. 200".

הוא גם מנסה לנהוג כך: "אני מבשל, ורוחץ כלים, וכותב. כתבתי חיבורים פיי- לוסופיים, ועל צ'רלי צ'פלין, ועל ענייני רפואה".

הוא גם שואף להופיע פעם עם הסקאלה במילאנו. עד אז, הוא עוסק ברכישת דברי אמנות במזרח הרחוק, כלי מטבח מדנמרק, ומה לא. אולם חלומה הגדול הוא - להציל את מדינת-ישראל מחורבנה - בדרך היחידה האפשרית: באמצעות הסינים: "אם אני רק אצליח לשכנע את מאו ססה-טונג - אני בטוח שהוא יחזיר לי" משוכנע המיליונר, מעריצו של אבי העמלים. אלא שגם אם יקבלו היו"ר לפגישה, עלולה מדינת-ישראל להיחרב, אם אכן יאשר בית-המשפט את בקשת אשתו של סיידוף לעכב את יציאתו מהארץ, עד שיס- דיר את ענייני הגט ביניהם, והמיליונר לא יוכל להופיע לפגישה הגורלית עם היו"ר.

זה ברור. מתי - אינני יודע, אך המדינה לא תוסיף להתקיים".

סיידוף ניסה להזעיק גם את עמיתיו לאסון הנוראי המתרחש ובא: "אמרתי לחברים שלי בבורסת היהלומים שאני צו- פה כאן הרס. דיברתי עם הנשיא שלנו, משה שניצר, הזהרתי אותו. אמרתי לו שצריך להציל את ההון, להעביר אותו להו"ל".

"אבל הוא לא מבין. כולם לא מבינים. אם יקרה משהו, הם ענו לי, 'נראה אז מה יהיה'".

לאחר שהחליט להזעיק את עסקיו למזרח-הרחוק, מגלה סיידוף, נקף אור- תו מצפוני: "שיניתי את דעתי. בגלל זה חזרתי לארץ. לא יכולתי להשאיר פה את החברים שלי ברגעים הקשים".

יחד עם זאת נקט במספר אמצעי זהיר- רות, העביר את בנו לארצות-הברית: "זה לא בגלל שאני מאמין בלייבך באמרי- קה". הסביר. "זו מדינה מושחתת. תראו רק מי הם הסנטורים שם".

"אלא מה? מישהו מהמשפחה צריך להיות

כי היות שהוא חושש כי קיימת סכנה בארץ, הוא מתכוון לעבור להתגורר בפיי- ליפינים. ואכן, לאחרונה הוא שהה במזרח הרחוק כחודש וחצי, ויצר שם קשרים עם פירמות דיועות". לדברי האשה, עלול בעי- לה לעזוב את הארץ כל רגע.

לא נירגש

מהמכה

ה שופט דויד וולף, רשם בית-המש- פט המחוזי בתל-אביב, קיבל את דברי האשה, הורה לעקל את רכושו של היהלומן המיליונר - את חשבונותיו וכספותיו ב" בנקים, את מלטשות היהלומים שלו, את מכוניתו, את הווילה המפוארת.

בית-המשפט מינה את סניגורה של האשה כאפוטרופסה, וזה ביקש מבית-המשפט ל" הבטיח לאשה את האפשרות לקבל את מחצית נכסיו של הבעל, היות והיא מתכו- ננת לבקש גט מבעלה.

מכה כזו היתה משפיעה קשה על כל אדם. אולם סיידוף לא נראה נרגש ביותר, הצרות המשפחתיות והכספיות מתגמדות

מכל המיליונרים המתגוררים בהר- צליה-פיתוח ספק אם יש אחד ציורי יותר מיהודה סיידוף (47). היהלומן יליד ירושלים נוהג ללכת לישון בשבע בערב, קם לעמליומו בשלוש בבוקר. טבעי אי- פוא שחמש בבוקר היא שעה נורמלית ביותר לגביו לקיים ראיון עיתונאי: "גא- לצתי לעמול קשות כדי לשכנעו לדחות זאת לשבע וחצי", מדווח כתב העולם הזה שנפגש עימו: "הקפה כבר תמתין לי, חם ומהביל, והמיליונר עסק בתכנתת הי- צולנט על גזלים בחצר. למרות הקור המק- פיא היו כל חלונות הסלון פתוחים, וההסקה לא פעלה: "אני מעדיף את החימום הטבעי", הסביר לי סיידוף בחיוך, יש קפה, יש קוניאק, יש אוכל חם. זה מספיק".

התנהגות

רעה

ע 7 תביעת המזונות שהגישה נגדו אשתו, סיפר סיידוף בגיליוילב: "כנראה שאני באמת אשם בכל. יש לי אשה נהדרת. דומה לאליזבט טיילור.

ברגע שנודע על הפרדת הכוחות, יצאו האויבים מעמדותיהם ומיהרו ללחץ ידיים

מאת

זאב יפת

הגחנו, כעכברים מחוריהם, זה לקר את זה.

בהסכנות, בחשש, אך יותר מכך בסקרנות.

זה עתה שמענו ברדיו על חתימת ההסכם להפרדת הכוחות. לראשונה מאז החלה המלחמה, לראשונה מזה שלושה חודשים, הנחנו את נישקנו, פסענו מעבר לשקי החול שהגנו על עמדותינו. בגיזרה שבחזית איס מעיליה, ויצאנו, חשופים, לשטח ההפקר. להגיד שלום לאוייב.

שלושת החיילים המצריים שגחו מ' תוך חורשת המגו שמנגד, לשטח ה' הפקר שבין עמדותינו, התקדמו בהיסוס. אך הם התקדמו. והם היו ללא נשק.

ידיים חדשים

חייל צה"ל אברהם אלמליח ו' חייל מצרי לוחצים ידיים ב' פגישתם בשטח ההפקר שבין עמדותיהם, למחרת חתימת הסכם

הפרדת הכוחות. אתמול עוד ישבו בעמדות זה מול זה, נכונים להרוג זה את זה. היום, שמחים שניהם על שהאומל חלף, אלמליח, יליד מרוקו, השכיב את המצרים על הארץ עם הבדיחות שסיפר.

לפרטים. כשהשתכנעו, הפך להיות אחד משלהם, והם החליפו הבטחות לבקר זה אצל זה, כשיבוא השלום. "כן, העיקר שיבוא השלום", הסכימו המצרים. "נמאס מהמלחמות". אם הערבים מבליים את כל ימיהם ולילור תיהם בחלומות בהקיץ על השמדת ישראל ושחיטת היהודים — שלושת אלה היו יוצאים מהכלל. מדהים היה לראות את זהות ההשקפות בינם לביננו. כל מה שהם רצו — זה שלום, ולהשתחרר ולחזור הביתה.

החלפנו פרטים אישיים. מצב משפחתי, עבודה באורחות. התברר שקצין המילואים הוא מורה בבית ספר באלכסנדריה. "אנח" נו קולגות", אמר לו אלי אלקלעי. "אני מורה וסגן מנהל".

השינאה

חלפה

בין שני המורים נוצרה מיד שפה משותפת. הקצין הערבי גילה את ליבו, החל מספר לנו:

"היה לי אח, במוצב סמוך כאן, והוא נהרג מאש שלכם, לפני זמן מה. "זה היה בשבילי הלם קשה. שנאתי אתכם שינאה נוראה.

"אבל יום אחד התעוררתי, ופתאום שאלתי את עצמי: השינאה — מה היא תועיל? הצער מובן לי. אבל השינאה — האם היא תחזיר לי את אחי?

"ואו הבנתי שהדבר הנכון לעשות, הוא להילחם לשלום. לא לשינאה. החלטתי שאת תלמידי, כשאחזור מהמלחמה, אחנך לש' לום.

"לפני כמה שנים, עדיין אינאפשר היה לעשות זאת. היום, המצב אצלנו במצרים השתנה, ואפשר בהחלט".

הרגשנו נבוכים, ואחד מאיתנו הביע את ריגשות תחנונו.

הגיעה שעת הפרידה. קבענו פגישה נור' ספת, למחר בצהרי היום.

"אם אתם מביאים עוד סיגריות", ביקשו המצרים, "תביאו טיים. רויאל ואסקוט זה זבל".

"סחטיין", השבנו. "ואתם תביאו רק קליאופטרה".

הזמנה

לקובה

בפגישה השלישית כבר התנהגנו בחוסר זהירות גמור. לא השארנו כל חיפוי בעמדות מאחור. ראינו כי גם המצ'רים נתנו כך.

הפעם הצטרפו אלינו שני חיילים נוס' פים, אפרים, יליד עיראק, ובר-שניא יליד גרמניה. שגדל מגיל שנה ביפאן, ועלה לארץ אחרי מלחמת ששת הימים. הוא שי' גע את המצרים עם תפאנית שלו. הצטלמו, והבטחנו למצרים למסור להם

מפה? טען אחד. "בקלות הייתם יכולים לחטוף כדור".

לא נטלתי חלק בוויכוח. הייתי עדיין נרגש מדי מהמיפגש.

תמיד לקחתי את המלחמה באופן אישי. בכל תקרית אש, כשהייתי בעמדה, הרגש' תי שהמצרים מנסים לחסל אותי אישית, שלא איכפת להם בכלל שיש לי אשה ושני ילדים. והנה פתאום, אני נפגש עם האוייב הזה שניסה להתנכל לי אתמול, שהצליח להרוג חברים שלי — והוא צעיר כמוני, נרגש כמוני. הוא בכלל לא רוצח להרוג אותי עכשיו.

חשבתי לי גם, איך נראים הדברים בעיני המצרים. אותו דבר, מן הסתם. רק שתייהם ומותם היו קשים יותר, שכן בזמן הראשון אחרי הפסקת האש, היתה מדיניות צה"ל, בתגובה על אש מצרית, להשיב אש בסדר גודל מקביל. * אולם בחודש האחרון הם פתחו במילחמת התשה ממש, שכללה הפגזות ארטילריות. מדיניות התגובה של צה"ל שונתה. באחת התקריות הנחיתו המצרים על מוצב עורפי שלנו שני מטחי קטיושות — 64 פצצות — הרגו חייל ופצ' עו שבעה. אחר הפגזתו את הקו הקדמי בכמאה פגזים. בתגובה, הנחית צה"ל על שני המוצבים, בדיוק מולנו, 2,500 פגזים. קשה לתאר את תגיתנום שהלך שם. עתה, נפגשתי עם אנשי מוצבים אלה.

פלייבוי

למצרים

הפגישה השנייה היתה כבר מתוכנ'נת, לא ספונטאנית. צירפנו אלינו את משה תמיר, שגולד בקאהיר. את אבי' רהם אלמליח, שגולד אמנם במרוקו, אבל אצור הבדיחה והחידוד שלו היה מעיין בלתי נידלה. ובעשר בבוקר יצאנו שוב.

גם הפעם הגיעו שלושה מצרים. רק אחד מהם השתתף בפגישה של אתמול. הוא התנהג בחופשיות ובעליונות, הציג את שני רעיו, שהיו נרגשים ונבוכים — כמו כולנו אתמול.

הפעם, היה אחד המצרים דובר אנגלית. הוברר שהוא קצין מילואים. אלמליח לא ביזבו זמן. החל שובר את הקרח בצורה בדיחות שהשאיר את המצרים עם כאב בטן.

החלפנו שוב סיגריות. הענקנו למצרים גם גליון פלייבוי (נראה שמתנתה של אשת הנשיא בכל זאת הגיעה, כי במחלתנו בלבד נחתו עשרה גליונות). הם החלו מעיינים בשקדנות, וכולנו עסקנו, בדקות הקרובות, בניתוח מדויק של מעלותיהן הבולטות של העלמות הציבעוניות.

המצרים הופתעו לגלות שתמיר הוא יליד קאהיר, התחילו חוקרים אותו

* חברים שאלו אותי לא אחת, בחופשות, אם רק המצרים הם היוזמים תקריות. באיזור הגיזרה שלי, לפחות, כך חיה: לא אירע אף פעם שצח"ל פתח באש.

שיחה לבבית התפתחה בין קבוצת החיילים המצריים והישראלים, שיצאו מעמדותיהם והתקדמו אלה לקראת אלה, כשהם משאירים את כלי'נישקם מאחור. החיילים שפניהם מופנים למצלמה הם חיילים מצריים. אלה שגבם למצלמה הם חיילים ישראלים. מימין, ממושקף: בר-שניא.

אני עומד, ללא נשק, מול האוייב — ואיננו מתענתים להרוג זה את זה. לחצנו ידיים במבוכה. התחלנו לדבר, משפטים סתמיים, חסרי קשר. העיקר לד' בר, ליצור קשר. לשבור את מועקת הזרות, החשש.

איש מבינינו, הישראלי, לא ידע ער' בית. דיברנו אנגלית. איש מהמצרים לא ידע אנגלית, והם דיברו ערבית. שני הצדדים השלימו את תוסר בתנועות ידיים. הושטנו להם חפסיות טיים. רויאל, אסקוט. הם כיבדו אותנו בקליאופטרה ו' פריד.

הפגישה היתה קצרה. פחות מחמש דקות. תחלפנו ברכות, טפחנו על שכמ, קבענו פגישה נוספת למחר בעשר בבוקר, וחזרנו למוצב.

למה לחטוף

כדור?

דיווחנו לחבר'ה. התפתח ויכוח אם עשינו בחוכמה: "למה להסתכן סתם ביחוד עכשיו, כשאנחנו כבר מסתלקים

שיח לוחמים

שניים מהם היו חסונים, טיפוסים של עובדי אדמה. השלישי נראה עירוני. שניים היו מבוגרים, השלישי צעירציק, על פרי צופו פיצעי בגרות עדיין.

יצאנו לקראתם. בעמדה, נשארנו חברינו בחיפוי. קודם שיצאנו, גילינו במשקפת כי גם המצרים השאירו אנשים בחיפוי. עמדת הצלף בשולי מוצבם, שברך כלל היתה ריקה, היתה עתה מאויישת.

לא היה לנו כל ביטחון שאין זה טריק, שהמצרים לא יפתחו באש.

אבל בשלושת החודשים האחרונים סיכנו את חיינו ללא הרף, 24 שעות ביממה, למ' ען המלחמה.

שניים מהם היו חסונים, טיפוסים של עובדי אדמה. השלישי נראה עירוני. שניים היו מבוגרים, השלישי צעירציק, על פרי צופו פיצעי בגרות עדיין.

יצאנו לקראתם. בעמדה, נשארנו חברינו בחיפוי. קודם שיצאנו, גילינו במשקפת כי גם המצרים השאירו אנשים בחיפוי. עמדת הצלף בשולי מוצבם, שברך כלל היתה ריקה, היתה עתה מאויישת.

לא היה לנו כל ביטחון שאין זה טריק, שהמצרים לא יפתחו באש.

אבל בשלושת החודשים האחרונים סיכנו את חיינו ללא הרף, 24 שעות ביממה, למ' ען המלחמה.

שילום לך, אויב!

ערכנו השוואות בין חייהם בשוודיה וחי' יינו פה באיזור: "אני מרבה לסייר באי' זור, בתוקף תפקידי", סיפר לי הקולונל, "הארמה באיזור איטמעילית כל-כך פוריה ודשנה, מצמיחה גידולים נפלאים — ורמת החיים של התושבים כל-כך נוראה. כך בודאי חיו אבותינו בתקופת התנ"ך. בתי הימר משאבות מים מעץ, מחורשות עץ קטנות, קורות וענפים במקום גגות. שום דבר לא השתנה, זה אלפי שנים.

אם יבוא השלום, והמשאבים העצומים המוקדשים היום למלחמה יופנו להעלאת רמת החיים, איזו ברכה תהיה זו לתושבים כאן.

לגמנו סיבוב נוסף של קפה. הבעייה הגדולה של השוודים היא — איסור שתית משקאות אלכוהוליים בשעות היום. "זו באמת תוראה קשוחה", הודו השוודים.

"שמעתי שפיתחתם קוד באלחוט, כדי להזהיר מפני התקרבותו של קצין בכיר, וכך לשתות בחופשיות", שאלתי את הקי צינים הוטרלים.

"אין תגובה", השיבו.

"מאוד מעניין", התחייך הקולונל.

אספקה

פולנית

שוודים קמו ממקומם: "הגיע הזמן להיפגש עם המפקד המצרי", הסבירו. "שאלה אחרונה", ביקשתי. "אתם מקב' לים את האספקה שלכם משתי יחידות-עוזר של כוח האו"ם — יחידה קנדית ויחידה פולנית. האם זה נכון שתמיד יש לכם בעיות עם הפולנים? שמעתי שבימים שה' פולנים אחראים על האספקה, קיימת הת' מרמרות בין החיילים שלכם, משום שה' אספקה פשוט לא מגיעה כסידרה."

"באמת? מאוד מעניין? חזר הקולונל והתחייך. "לי לא ידוע דבר על כך."

התבוננתי באנשיו. הם שתקו, אבל להם, היה ברור, ידוע הכל על כך.

חילופי שי
תצלום למען הנכדים: במרכז כתב העולם הזה זאב יפת, מצידיו שני חיילים מצריים. קיצוני משמאל טמל דני רוסו, קיצוני מימין אפרים. החייל המצרי ויפת מחזיקים בידיהם חבילות שי שקיבלו זה מזה.

גם כוח הקנייה של הכתר שונה קצת מזה של הסגן-אלוף הישראלי. אמנם כיכר לחם לבן עולה בשוודיה שתי ל"י, וקילו בשר 45 ל"י, אולם פריג'ידר חדיש עולה 1,500 ל"י, טלוויזיה בצבעים 1,300 ל"י, וזלבו — 25,000 ל"י.

מילואים — 30

יום ב-4 שנים

יירות חובה בשוודיה נמשך בין שבעה לתשעה חודשים. בוגרי קורס קצינים משרתים שנה ורבע. משכורת מי' גימנס בסדיר — 400 כתר לחודש. בתום הסדיר, יש גם לשוודים מילואים: 30 יום אחת לארבע שנים.

קירבה בין החיילים הישראליים והמצרים, ברגע שנחתם הסכם התפירה. "ברור לכו' לנו שמחר אתם יכולים לחזור ולהרוג איש את רעהו, אם זאת תהיה הפקודה", אמר אחד הקצינים, "אולם מה שאנחנו רואים פה, בימים האחרונים, מוכיח לנו שהשלום באורכם אפשרי. ששני הצדדים משתרי קקיים אליו."

הקולונל עוקב בעניין אחרי ההתרחשו' יות באיזור, קורא כל יום את הג'ורנלס 1950. אנחנו מחליפים רשמים על משכר רות ותנאי חיים. מסתבר שמשכורתו היא 6,000 כתר* לחודש — בערך פי שלוש ממשכורתו של סגן אלוף בצה"ל. מס הכנסה מגיע בשוודיה ל-40 אחוז.

* כתר שווה ללירה.

העתקים. אפרים התחיל להסביר להם איך מבשלים קובה נוסח עיראק, אחר נואס: "בשביל מה לקשקש כל כך הרבה", הפ' סיק. "כשיבוא השלום, אתם מוזמנים כול' כם לביתי. כזאת קובה לא אכלתם ב' חייכם."

רון בוגש, עולה חדש מקנדה, התעניין אצל המצרים אם הרמטכ"ל שלהם, גמאסי, ביקר במוצב שלהם. "לא", השיבו המצרים, נבוכים. "הוא לא הגיע לכאן". "גם ה' זה בסדר", ניחם אותם רון. "גם ה' רמטכ"ל שלנו לא הגיע אלינו."

חווייה

בלתי נשכחת

יה זה היום בו נחתם ההסכם להפ' רדת הכוחות. קצין האו"ם טורסטן בכמן היה בסיוור, עם שניים מהבריו, לאור רך שביל הפטרולים, כשלפתע הבחין ב' חייל ישראלי שהודקף בעמדתו, בידו ה' אחת מישקפת ובשנייה הוא מנפנף בהת' להבות לעבר אנשי האו"ם.

ניגשנו אליו, סיפר בכמן, "הוא סיפר לנו בהתרגשות שהוא יליד אלכסנדריה, עלה לישראל אחרי מיבצע סיני — ועתה, כשצפה לעבר המוצב המצרי ממול, גילה שם חבר לספסל הלימודים. הוא ביקש ממני להסדיר פגישה ביניהם.

"הסברתי לו שאין לי סמכות לכך, אבל אעביר את הבקשה למפקדי. "העברתי — ולמחרת התקיימה הפגישה. הישראלי לא טעה. היה זה באמת חברו. ואת התרגשותם של שני האויבים הידי' דים האלה, את החווייה כולה, לא אשכח כל חיי."

ישבנו למרגלות המוצב שלנו, בשטח ההפקר, ונחהנו על סיפלי קפה, כוסיות 777 (לא הכי טעים). הגיבו השוודים בנימוס) ועוגיות. עתה, משנחתם הסכם הפדרת הכוחות, נתן דובר כוח-החירום של האו"ם את אישורו לקולונל פר אולף הלקויסט, מפקד הגדוד השוודי של כוח האו"ם בגירתנו, להעניק ראיון לעיתונאי ישראלי. הסייג היחיד: "אין לשוחח בענ' יינים פוליטיים."

עיתונאי —

וטוראי?

ך כך ישבנו לנו על האדמה עם הקולור' נל ושניים מקציניו, בכמן — מודד ממשלתי באזרחות — ויוראוק לאייב, מתנדס כבישים במקצועו. מעלינו התנוסף דגל האו"ם שהשוודים הביאו עימם (מה שבתוך בטוח). השוודים היו מצוחצחים, מגולחים, ולבושים למשעי. אנחנו, היש' ראלים, נראינו חורנים יחסית אליהם. גם לא יחסית, למען האמת.

השוודים גילו עניין רב בנו. הם התקשו להאמין שאני, העיתונאי, סתם טוראי, חשדו בתחילה שהשארתי את דרגות הקי' צונה מאחורי. יש בכך הישראליים משהו מיוחד מאוד, ואני אמר זאת במלוא ההעי' רכה", אמר הקולונל.

הוא סיפר על מה שנראה בעיניו כהישגו הגדול ביותר — ייזום המיפגשים הקבועים בין המפקדים המקומיים, למטרת חיסול תקריות האש. ואכן, כל הבעיות השנויות במחלוקת נפתרו במו"מ, במקום באש. "בחודש האחרון לא נורתה בגירתה שלנו אף ירייה אחת", אמר בסיפוק. "אינני כולל את האש הארטילרית, שעל הפעלתה הוחי' לט בדרגים גבוהים. לא מקומיים. לקצין צבא מקצועי, אני מתפעל מהישגי אלה, שהצילו חיי אדם, במקום להרוג."

השוודים

התרגשו

שוודים בגדור, ברובם המכריע, התנדבו לשירות מילואים בין שבעה חודשים, אותו הם מבילים בעיקר בסיוורים באתרים האקזוטיים לגביהם. התופעה ש' ריגשה ללא יוצא מהכלל, את הסקנדינבים קרייתמוג הללה, היו גילויי השמחה וה'

(מימין). הראיון נערך בשטח ההפקר שבין כוחות צה"ל לכוחות המצרים, בחסות דגל האו"ם. מימין לשמאל: איש האו"ם יוראוק לאייב, סרן ניר, הקולונל, יפת, איש האו"ם טורסטן בכמן.

העולם הזה
מראיין (שלישי)

ראיון בשטח ההפקר

את מפקד כוח האו"ם באיזור, קולונל פר אולף הלקויסט (שלישי)

בימי
שלום
ובימי

מלחמה
אגד

בשרות האומה
זהו אגד

for men

אחרי כל גילוח
(תענוג ממוש!)

נחוח גברי GREEN LEAF/GOLDEN TOBACCO

לשיער רעב
PANTENE
VITAMIN HAIR TONIC
מי שיער עם ויטמין

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • חפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינקוגרפיה פסטי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המריל: העולם הזה בע"מ.

העולם הזה ערך 10 מסיבות פרידה

אצל הכוחות הנסוגים מארץ גושן

טנגו אחרון בסואץ

בעיר סואץ טנגו אחרון בעיר סואץ, לפני פינוייה על ידי כוחות צה"ל, רוקדים רונית רוזנשטיין וצנחן. בתמונה למטה: רונית, שרונה ושרה, שלוש מתוך שבע הדוגמניות שירדו להשתתף בתצוגת האופנה בארץ גושן.

הקצב, פסטיבל הילדים, ועתה פסטיבל פאיד) המשרת שם, בסואץ, ואשר הביא את הבנות לחבריה שלו — וצוות העולם הזה.

וכך, במשך שלושה ימים, חלפה להקת פיקוד פאיד ברחבי הגיורה, ערכה עשר תצוגות אופנה, נפרדה מהחבריה הנפרדים מאפריקה.

ההתלהבות התחילה כבר בטרמיר נל הצבאי בנמל-התעופה בן-גוריון, כאשר הבנות, בנעלי העקב המודרניות שלהן, נישאות על כפיים בידי חיילים אביריים, שעזרו להן לטפס אל מטוס התובלה הצבאי, שלא נועד בדיוק לסוג כזה של נוסעים. סערת האימים בחוף קצת הדאיגה את הבנות, אולם הטייס,

לא היה זה היום המתאים ביותר לטיולים, היום השני בשבוע שעבר: הקור היה נוראי. גשמי זעף. הדרך לירושלים נותקה. במרחבי סיני ירדו גשמים, השתוללו רוחות. היתה זו קבלת-פנים זר עפת, מצד איתני הטבע, לשבע היפהפיות שירדו מהמטוס בשדה-התעופה בפאיד. אולם כל איתני הטבע לא יכלו לעצור בעד הנועזות, שבאו לערוך פרידה מפאיד. היו אלה הדוגמניות מנדי שאולי, שרה גורן, שרונה מארש, ורונית רוזנשטיין. איתן היו גם מלי ליבריק, שנחתה בלב המדבר במעיל פרווה, מקסי שחור ותרבוש שחור לראשה, ודליה ויינשטיין, ועל כור לן פיקחה האופנאית רוחקיה ברזין. ליווה אותן האמרנן ראובן גרוס (פסטיבל

שלום לארמיה השלישית: שלוש יפהפיות בנקודת המעבר של האספקה לארמיה

הנזירה והחיילים

חיילים מתפעלים מהופעתה של שרה גורן על המסלול. גבה החשוף היווה הפתעה מרעננת, לאחר שהיא עלתה על המסלול בלבוש נזירה (תמונה משמאל) מכוסה מכף רגל ועד ראש, ורק לאחר מכן פשטה את החלק העליון, שהשאיר את גבה חשוף לגמרי.

ירקדו הנערים

זוגות בסגנון האחרון: רוחק'ה ברזין עם אודי הצנחן, מימין דני הרס"ל ושרונה, משמאל מנדי עם "החייל הנמוך באפריקה".

דמיון מפותח, כדי לזכות את המסכן ב" כינוי לו זכה תוך זמן קצר — יוסי פיפי

נזירה

חשופה

הדרך לסואץ התנהלה בעצלתיים, כ" שרוב התנועה על הציר נעה בכיוון הפוך. שירות אינסופיות של משאיות עמו" סות צידו, וכלי רכב אחרים, נעו בכיוון מזרחה. הנסיגה החלה.

התצוגה הראשונה התקיימה בשלוש וי שלושים אחר הצהריים, במשרדי חברת הנפט בעיר. הבנות התלבשו במחסן-האוכל של היחידה, מוקפות קרטונים חמישיות, ערימות קופסאות שימורים, ומגשי ביצים. התלהבות קהל הצופים היתה מרגשת. "בשלושה חודשים שאנחנו כאן לא ראינו הופעה מקסימה מזו", נשבעו החבר'ה. ב" יחיד התפעלו משרה גורן בלבוש הנזירה. היתה זו הצגה ראשונה, מאחר שרק חצי היחידה צפתה בה. החצי השני בא להצגה השנייה, שהתקיימה בארבע ושלו" שים. אותה התלהבות. החבר'ה היו במוראל גבוה. הרעיון שעוד ארבע הימים יעזבו את אפריקה רומם את רוחם.

התצוגה השלישית התקיימה בשש ב" ערב, באולם הקאזינו המפורסם של סואץ, שהרבה לא נשאר מאבזוריו.

בשלב זה, כבר הרגישו הבנות עצמן ותיקות באפריקה. החלו לגלות יוזמה. הן תפסו את ויקטור נחמיאס, צנחן

ו — הזמינן לתא הטייס, והרגיען. למרות זאת הוציאה רוחק'ה, שהיא בחורה דתית, פחות או יותר, סידור, והחלה מתפללת את תפילת הדרך.

הבנות האחרות שלפו אמצעי הרגעה אחרים — את בקבוקי הבושם שלהן. ה" חיילים שהיו במטוס לא הצליחו להיפטר מהריח שעות ארוכות לאחר הנחיתה, שי" שו נושא להשערות מרתקות בין חבריהם ליחידה.

יוסי

פיפי

"מ" שוגעות, חילורו למיטה החמה", היתה קבלת הפנים השאגנית ב" פאיד, מצד חיילים מופתעים.

לרגע, התפתו הבנות לעשות בדיוק זאת. אולם רק לרגע. באומץ-לב ראוי לציון הן שמו נפשן בכפן, וינקו לתוך האוטובוס שהמתין להן, ושהיה כלי רכבן וחדר ההלבשה שלהן בשלושת הימים הבאים. כבר בשלב ראשוני זה החלה עולה וצצה, עולה ומעיקה, הבעייה המרכזית בכל מסע התענוגות: בעיית השירותים.

גם בימים כתיקונם נזקקות שבע בנות לכמות הגונה של שירותים — ועל אחת כמה וכמה בקור האימים של אותם ימים. וכך, קיבלו הבנות לרשותן חייל בשם יוסי, שמתפקידו היה לאתר להן, בכל אתר ואתר, שירותים מתאימים, ולאבטח את המיתקן בשעת שימוש. לא היה צורך ב-

תושב בארבעקב, הכניס אותו אל מאחורי הקלעים, הלבישו אותו באחד הדגמים ובזוג נעליים, הרכיבו לראשו פיאה נוכרית — ותוציאו אותו אל המסלול. ויקטור הנחמדה עבר חצי מסלול לפני שהחבר'ה גילו מיהו.

בתום התצוגה, עלה המגיד על המסלול: "אני רוצה להודות על מיבצע בלתי רגיל, אמר. "היו לנו כאן כבר הור פעות, אבל זה היה פשוט עצום."

מהתצוגה נחטפו הבנות לשתיית קפה וקישקוש עם החבר'ה, ואחר לארוחת ערב חגיגית עם קציני מטה היחידה. מסתבר שמישהו מתח את רבי-סרן יוסי, שהיה אחראי לאירגון המופע, ודיווח לו שה' מופע יתקיים שבוע קודם. יוסי בישר ב' התאם לחבר'ה, הכין כרה וכל היתר — לשווא. מוכן שהפעם, לא האמינו לו כבר שהבנות באות — וכך היתה הפתעת ה' הופעה מושלמת.

בלילה —

לצנחנים

בשעת הארוחה, הגיעו לשטח נציגי יחידת צנחנים סמוכה, הזמינו את הבנות אליהם. המארחים לא ששו כל-כך ל' רעיון לאבד את אורחותיהם, אולם ההח' לטה נשארה של הבנות.

אלא שבינתיים היתה עוד עבודה רבה לפני כן: שתי תצוגות נוספות. הן נערכו במרתף אחד הבתים, בגלל התאסלה ש' עדיין היה צורך להקפיד עליה.

ב-11.30 בלילה סיימו הבנות את עבודת יומן, וחובאו, כל עוד נפשן בהן, לבניין בו מתגוררים קציני האו"ם. שם פונו להן שני חדרים, והן הוזמנו להצטרף למסיבה שערכו חיילי האו"ם המוצבים בשטח.

אופנה באפריקה

שרונה מארש מדגמנת על המסלול, העשוי שרונה מארש מדגמנת על המסלול, העשוי שרונה מארש מדגמנת על המסלול, העשוי

מבעד הדלתות והחלונות. מעולם לא זכו דוגמניות לקהל כה מעריץ, כה נלהב — שלא נתן פסיק על הבגדים המדוגמנים, התרכז רק במה שבתוכם, ליווה את המופע בקריאות ביניים.

מתחלף בנוף הג'ונגלי של אפריקה — הנוף האנושי — אותו דבר: מקסים.

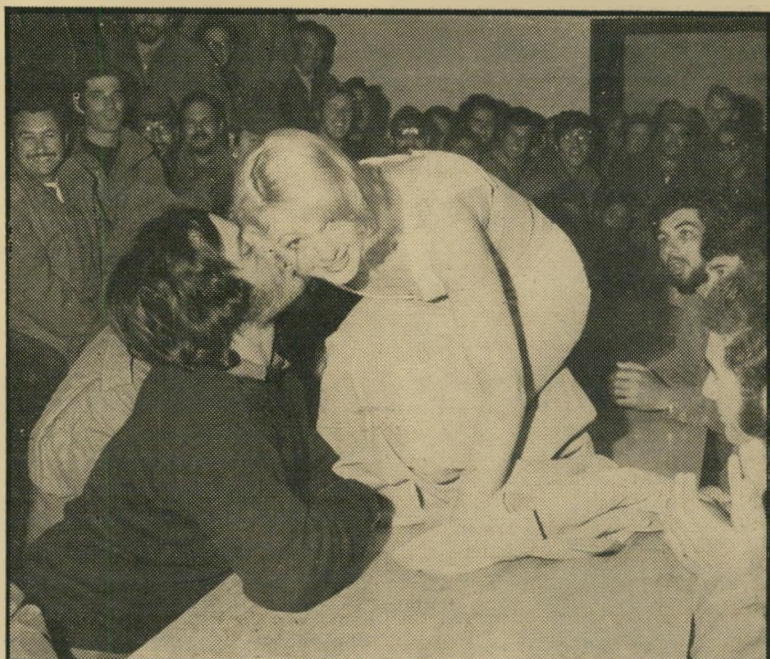
בסוף,

להתמוטט

מיד לאחר ליל השירה עם הצנחנים, הוסעה מגדי בבהילות לשדה-התעופה, כדי שתספיק להגיע עוד באותו בוקר ל' משפטו של ידידה, מנהל טיפוס ורנר שטראוב. הבנות האחרות המשיכו, מהלך קרוב לשעתיים נסיעה, לאיסמעיליה, ה' ביצו שם שתי תצוגות נוספות, אחת ב'

אלא שהבנות, מלבד מלי, שלא יכלה יותר לעמוד על רגליה, החליטו לעשות שעות נוספות. לקבל את הזמנת הצנחנים. וכך יצאו, באשמורת שנייה, לעבר בית המלון, ששימש בית מגורים לצנחנים. בחדר האוכל הענק, שעל שולחנותיו נערמו הררי כיבוד, לא היה איש, מסתבר שהצנחנים התיאשו מהתקווה שהבנות יגיי עו, הלכו לישון.

אלא שהם התעוררו מהר מאוד. תוך דקות נשלפו כולם משקייהם ש' להם, בכל פינות הבניין. בקבוקי משקה נפתחו, הכיבוד נכנס לפעולה, וערב הרי קודים האחרון בסואץ נפתח רשמית.

צנחנים צוהלים, משתאים, מהורהרים, בעוד חברם מודה למנדי על ההנאה שהעניקו לו ולחבריו היא וחברותיה, שהשתתפו בתצוגת האופנה.

תודה

בעמדה הקדמית

שרונה בעמדה הקדמית של צה"ל. המשאית ברקע היא משאית אספקה לארמיה השלישית. החיילים לידה — מצריים. בעקבות הכרזת הפרדת הכוחות, יצאו החיילים מעמדותיהם.

מיסגד ואחת סתם בווילה — שם נערכה המסיבה לכבוד הצנחן, שטקס נישואיו על המזח זכה לפירסום בעיתונים. החבר'ה שחטו כבש לכבוד הבנות.

לחיילים הנפרדים מאפריקה — היתה זו הופעה מרתקת, מרעננת, פרידה אמיתית משלושה חודשי שירות קשים. לבנות, היתה זו עבודה מפרכת, בתנאים קשים שהן לא הורגלו בם. תצוגה רדפה תצוגה — אולם הן עמדו בעומס בגבורה.

הסוף היה ביום הרביעי בבוקר. עוד תצוגה אחרונה אצל הצנחנים של קצה, בק"מ ה-101 — וסוף. לפאיד, ללוד, לתל-אביב — ולהתמוטט למיטות.

אי-אפשר היה לקלוט את המוסיקה ב' רדיו, לא היה בשטח כל טייפ, וכך רקדו להם הזוגות, כשכל זוג שר, מהמהם, או מזמזם לעצמו את מנגינתו.

אחרי הריקודים החלה השירה. שירה אדירה, שירת צנחנים, עד ארבע בבוקר. או אז הגיע אורח נוסף לשמחה: היה זה אחד החבר'ה ששכחו להעיר אותו: "באמת היה נדמה לי שאני חולם שאני שומע קולות של בחורות" מילמל.

התצוגה הבאה התקיימה למחרת בבוקר — בבית-הסוהר בסואץ.

ומשם, הלאה: לגדות המעבר של ה' אספקה לארמיה השלישית. הנוף המידברי

רונית חבוקה עם סבל ערבי, אחד מקבוצת הסבלים העוס' קים בהעמסת ופריקת האספקה לחיילי הארמיה השלישית.

חיבוק ערבי

העולם הזה

העולם הזה ערך מסיבת-סיום בסואץ

פרידה מאפריקה

